

The sweetest Children!
Manmana Bava! Mathyaji Bava!
Daily Murli Punjabi
May 2019

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੀ ਟਿਊਸ਼ਨ ਲੈਣ ਆਏ ਹੋ, ਕੋਡੀ ਤੋਂ ਹੀਰਾ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ”
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਤੁਹਾਡਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਖਰਚਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂ?
- ਉੱਤਰ:-** ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਹੀ ਟੀਚਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਖਰਚਾ (ਫੀਸ) ਕਿਵੇਂ ਲਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਦਾ ਬੱਚਾ ਬਣੇ, ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਆਏ ਤਾਂ ਵਰਸੇ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬਿਨਾਂ ਖਰਚੇ ਕੋਡੀ ਤੋਂ ਹੀਰੇ ਵਾਂਗ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਤੀਰਥ ਕਰਨਗੇ, ਦਾਨ ਪੁੰਨ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਖਰਚਾ ਹੀ ਖਰਚਾ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰਾਜਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਰਾ ਵਰਸਾ ਮੁਫਤ ਵਿੱਚ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਾਵਨ ਬਣੇ ਅਤੇ ਵਰਸਾ ਲਉ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਦੇ ਸਟੂਡੈਂਟ ਕੀ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹੋ? ਅਸੀਂ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੀ ਟਿਊਸ਼ਨ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਟਿਊਸ਼ਨ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਸਮਝ ਗਏ ਕਿ ਜਨਮ ਬਾਈ ਜਨਮ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਹ ਸਮਝਦੇ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਆਤਮਾ। ਉਹ ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਫਿਰ ਟਿਊਸ਼ਨ ਦੇ ਲਈ ਕਿਧਰੇ ਹੋਰ ਭੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਦਗਤੀ ਦੇ ਲਈ ਹੋਰ ਜਗ੍ਹਾ ਭੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਬੁੱਢਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਜਾਣ ਦੀ ਦਿਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਵਾਣੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦਾ ਹੈ। ਹਾਲੇ ਤੇ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਹਾਂ। ਜਿੱਥੋਂ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆਈਆਂ ਹਾਂ ਉੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ - ਵਜਾਉਂਦੇ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਪਾਵਨ ਕੌਣ ਬਣਾਏ? ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਹੇ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ। ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਤੇ ਕੋਈ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਗੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵੀ ਇੱਕ ਤੇ ਪੂਰਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਨਹੀਂ ਬੈਠਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਦਾ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਮਿਲੇ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਮਤਲਬ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਾਵੇ, ਉਸਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਯੁੱਕਤੀਆਂ ਰੱਚਦੇ ਹਨ। ਜਿੱਥੇ ਸੁਣਿਆ ਫਲਾਣੇ ਦੀ ਬੜੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਉੱਥੇ ਜਾਣਗੇ। ਜੇ ਇਸ ਝਾੜ ਦਾ ਸੈਪਲਿੰਗ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਰ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਤਾਂ ਕਲੀਅਰ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਰੇਬਰ ਤੁਸੀਂ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਟੀਚਰ ਦੇ ਲਈ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ? ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਇਸ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਰੇਬਰ ਬਾਪ ਨੇ ਹੀ ਵਰਸਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜੇ ਹੁਣ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਫਿਰ ਉਸੇ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ, ਉਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਪਹਿਲੀ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ। ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਤੇ ਸਭ ਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ। ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਜੋ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਸਹਿਜ ਤੇ ਸਹਿਜ ਵੀ ਹੈ, ਡਿਫੀਕਲਟ ਤੋਂ ਡਿਫੀਕਲਟ ਵੀ ਹੈ।

ਆਤਮਾ ਇੰਨਾ ਛੋਟਾ ਸਿਤਾਰਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਸਿਤਾਰਾ ਹੈ। ਉਹ ਸੰਪੂਰਨ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਅਪਵਿੱਤਰ। ਸੰਪੂਰਨ ਪਵਿੱਤਰ ਦਾ ਸੰਗ ਤਾਰੇ... ਉਹ ਤਾਂ ਇੱਕ ਦਾ ਹੀ ਸੰਗ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੰਗ ਚਾਹੀਦਾ ਜਰੂਰ ਹੈ। ਫਿਰ ਕੁਸੰਗ ਵੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ 5 ਵਿਕਾਰ ਰੂਪੀ ਰਾਵਣ ਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰਾਵਣ ਸੰਪਰਦਾਇ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ ਰਾਮ ਸੰਪਰਦਾਇ। ਤੁਸੀਂ ਰਾਮ ਸੰਪਰਦਾਇ ਬਣ ਜਾਓਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਹ ਰਾਵਣ ਸੰਪਰਦਾਇ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਰਾਮ ਕਹਿਣਗੇ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ। ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਆਕੇ ਰਾਮਰਾਜ ਸਥਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਰਥਾਤ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਰਾਜ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਰਾਮਰਾਜ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ, ਲੇਕਿਨ ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਹਿਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰਾਮਰਾਜ ਅਤੇ ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਰਾਜ। ਤੁਹਾਡੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਕਿਤਾਬ ਹੈ - ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਜੀਵਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ? ਹੁਣ ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਜੀਵਨ ਕਿਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਮਨੁੱਖ ਕੀ ਜਾਨਣ, ਸਿਵਾਏ ਤੁਹਾਡੇ। ਲਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਦੇਵਤਾਈ ਜੀਵਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ? ਦੇਵਤਾ ਅੱਖਰ ਐਡ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਫੀਲ ਕਰਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਜੀਵਨ ਇੱਥੇ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਬਣਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਕਿਤਾਬ ਹੈ ਅੱਛਾ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅੱਖਰ ਸਿਰਫ ਐਡ ਕਰੇ। ਤੁਸੀਂ ਆਸੂਰੀ ਕੋਡੀ ਵਰਗੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾਈ ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਜਨਮ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਬਿਨਾਂ ਕੋਡੀ ਖਰਚੇ। ਬੱਚਾ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਜਨਮ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਖਰਚਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕੀ? ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣਿਆ। ਖਰਚਾ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਕਿ ਬੱਚਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਖਰਚਾ ਕੀਤਾ ਹੈ? ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਖਰਚਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕੀ? ਨਹੀਂ। ਜਿਵੇਂ ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਖਰਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਓਵੇਂ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਖਰਚ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪੜ੍ਹਾਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋ, ਵੱਡੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਦਾ ਬਣਨ ਨਾਲ ਬਾਪ ਸਲਾਹ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਖਰਚਾ ਤੇ ਕੁੱਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਗੰਗਾ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਖਰਚਾ ਤਾਂ ਕਰਨਗੇ ਨਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਤੇ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੋਇਆ, ਖਰਚਾ ਲੱਗਿਆ ਕੀ? ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਸੈਂਟਰ

ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲਵੋ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਖੁੱਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰਾ ਵਰਸਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪੱਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣੇ, ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਸਕੋਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਜੋ ਬਾਪ ਬੈਰੁੰਨ ਸਥਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦਾਰ ਬੱਚੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਖਰਚਾ ਕਿੰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਖਰਚਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹਾਂ, ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਬਾਲ ਬੱਚੇ ਆਦਿ ਸਭ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਅੱਛਾ, ਫਿਰ ਇੰਨੇ ਪੈਸੇ ਜੋ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਕਰੋਗੇ? ਖਿਆਲ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਕਈ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਵੀ ਹੋਣਗੇ, ਸਮਝੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਗਿਆਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਸ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੈਸਾ ਕੀ ਕਰਨਗੇ? ਪੜ੍ਹਾਈ ਤਾਂ ਹੈ ਸੋਰਸ ਆਫ ਇਨਕਮ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਇੱਕ ਇਬ੍ਰਾਹਿਮ ਲਿੰਕਨ ਸੀ, ਬਹੁਤ ਗ਼ਰੀਬ ਸੀ। ਰਾਤ ਨੂੰ ਜਾਗ ਕੇ ਪੜ੍ਹਦਾ ਸੀ। ਪੜ੍ਹ-ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਇਨਾ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੋ ਗਿਆ ਜੋ ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ ਬਣ ਗਿਆ। ਖਰਚਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕੀ? ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਗ਼ਰੀਬ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਰਕਾਰ ਪੈਸੇ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਪੜ੍ਹਨ ਦੇ। ਇਵੇਂ ਬਹੁਤ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਬਿਨਾਂ ਫੀਸ ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਟ ਬਣ ਗਿਆ। ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਪਦ ਪਾ ਲਿਆ। ਇਹ ਸਰਕਾਰ ਵੀ ਕੁੱਝ ਖਰਚਾ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੀ। ਸਮਝਦੀ ਹੈ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਭ ਗ਼ਰੀਬ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ, ਲੱਖਪਤੀ, ਕਰੋੜਪਤੀ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਕਹਿਣਗੇ ਗ਼ਰੀਬ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਭਾਵੇਂ ਧਨ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਥੋੜ੍ਹੇ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਮਿੱਟੀ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਗ਼ਰੀਬ ਠਹਿਰੇ ਨਾ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਹੈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਕੀ ਲੈਣਗੇ? ਬਾਪ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਹੈ, ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬਣਾਂਗੇ। ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਇਹ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ। ਬੈਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣੀ ਹੈ। ਨਵੀਂ-ਨਵੀਂ ਇਨਵੈਸ਼ਨ ਨਿਕਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਡੀ ਜੋ ਆਤਮਾ ਹੈ ਉਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਪਾਰਟ ਨੂੰ ਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜੋ ਵਿਕਾਰੀ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਲਈ ਸੀ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ, ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਸਨਮੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਰੱਬ ਮਿਲ ਗਿਆ ਤਾਂ ਬਾਪ ਵੀ ਆ ਗਏ। ਰੱਬ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਇੱਕ ਫਿਕਸ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਇਹ ਬਣਿਆ ਬਣਾਇਆ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਚੋਜ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਜੋਹਰੀ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਣੇਗਾ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਜੋਹਰੀ ਸੀ। ਜਵਾਹਰਾਤ ਇੱਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਇਮੀਟੇਸ਼ਨ, ਇੱਕ ਰੀਅਲ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰੀਅਲ ਜਵਾਹਰਾਤ ਬਾਪ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਕੀ ਕੰਮ ਆਵੇਗੀ। ਇਹ ਹਨ ਗਿਆਨ ਰਤਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਵਾਹਰਤਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਕੀਮਤ ਨਹੀਂ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਰਤਨ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਸਮਝਿਆ ਇਹ ਜਵਾਹਰਤਾਂ ਦਾ ਧੰਧਾ ਤੇ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਲੱਖਾਂ ਰੁਪਇਆਂ ਦਾ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਤਨ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਹੀ ਸੱਚੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਇਹ ਰਤਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਝੋਲੀ ਭਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਮੁਫਤ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਖਰਚਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਦੀਵਾਰਾਂ, ਛੱਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੀਰੇ ਜਵਾਹਰਾਤ ਲੱਗੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਕੀਮਤ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਹੀਰੇ ਜਵਾਹਰਤ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੁੱਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਇਹ ਰੂਪ ਵੀ ਹੈ ਬਸੰਤ ਵੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਦਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਰੂਪ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਹਨ ਜਿੰਨਾਂ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਧਨਵਾਨ ਬਣੋਗੇ। ਬਾਕੀ ਕੋਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਾਂ ਪਾਣੀ ਆਦਿ ਦੀ ਬਰਸਾਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਖਰਚੇ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਵਿਵੇਕ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਪਤਿਤ ਪਾਵਣ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਪਾਵਨ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪਾਵਨ ਬਣ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਓਗੇ। ਹੁਣ ਰਾਈਟ ਇਹ ਹੈ ਜਾਂ ਉਹ? ਇੰਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਬੁੱਧੀ ਚੱਲਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਭਗਤੀ ਦਾ ਪਾਰਟ ਵੀ ਹੁਣ ਦਾ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਜੋ ਪਾਵਨ ਬਣੇਗਾ ਉਹ ਜਾਵੇਗਾ। ਜੋ ਇਥੋਂ ਦੇ ਸੈਪਲਿੰਗ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਨਿਕਲ ਆਉਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਸਮਝਣਗੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਦੂਬਣ ਵਿੱਚ ਫਸੇ ਹੀ ਰਹਿਣਗੇ। ਜਦੋਂ ਸੁਣਨਗੇ ਤਾਂ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਕਹਿਣਗੇ - ਓਹੋ ਪ੍ਰਭੂ, ਤੇਰੀ ਲੀਲਾ... ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਇਹ ਗਿਆਨ ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ-ਬਹੁਤ ਪੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਖਾਸ ਇਹ ਚਿੰਤਰ ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ ਰੰਗੀਨ ਪਾ ਦੇਵੇ। ਅਤੇ ਲਿਖ ਦੇਵੇ - ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਪੜ੍ਹਾਕੇ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਇਹ (ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ) ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਵੇਂ? ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਨਾਲ। ਯਾਦ ਕਰਦੇ-ਕਰਦੇ ਤੁਹਾਡੀ ਕੱਟ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਖੜ੍ਹੇ-ਖੜ੍ਹੇ ਸਭ ਨੂੰ ਇਹ ਰਸਤਾ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ ਕਿ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਘੜੀ-ਘੜੀ ਯਾਦ ਕਰਵਾਕੇ ਫਿਰ ਵੇਖੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਬਦਲਦਾ ਹੈ? ਅੱਖਾਂ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਭਿੱਜਦੀਆਂ ਹਨ? ਤਾਂ ਸਮਝੋ ਕੁੱਝ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਇੱਕ ਗੱਲ ਹੀ ਸਮਝਾਉਣੀ ਹੈ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਸ਼ਿਵਜਯੰਤੀ ਮੰਨਾਉਂਦੇ ਹਾਂ ਨਾ। ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇਹ ਸਮਝਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਓਗੇ। ਛੋਟੀਆਂ-ਛੋਟੀਆਂ ਬੱਚੀਆਂ ਵੀ ਇਵੇਂ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਣ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਇਵੇਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। 'ਬਾਬਾ' ਅੱਖਰ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਅਤੇ ਵਰਸਾ। ਇੰਨੇ ਨਿਸ਼ਚੇ ਵਿੱਚ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦਾ ਵਿਦਿਆਲਿਆ। ਦੇਵਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਪਾਵਨ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ, ਮਨਮਨਾਭਵ। ਅੱਖਰ ਸੁਣੇ ਹਨ, ਨਾ ਸੁਣੇ ਹੋਣ ਤਾਂ ਬਾਪ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਹੀ ਪੱਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ

ਕਰੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਖਾਦ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਮਿਹਨਤ ਹੀ ਇਹ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਸਭ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਫਸਟਕਲਾਸ ਗਿਆਨ ਹੈ ਪਰ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਯੋਗ ਦੀ ਗੱਲ ਕੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪਾਵਨ ਹੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਤੁਸੀਂ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਪੱਤਿਤ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਅਸਲ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੀ ਨਾ। ਮੈਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹੋ ਓ ਗੰਡ ਫਾਦਰ ਆਓ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੀ ਮਤ ਤੇ ਚੱਲੋ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਪੱਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਹੋਣ ਦੀ ਮੱਤ। ਮੈਂ ਹਾਂ ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਏਵਰ ਪਾਵਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਰਾਜਯੋਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਧੰਦੇ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਵੀ ਭਾਵੇਂ ਰਹੋ, ਬਾਲ ਬੱਚੇ ਆਦਿ ਵੀ ਸੰਭਾਲੋ, ਸਿਰਫ਼ ਬੁਧੀਯੋਗ ਹੋਰ ਸਭ ਤੋਂ ਹਟਾ ਕੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਲਗਾਓ। ਇਹ ਹੈ ਸਭ ਤੋਂ ਮੁੱਖ ਗੱਲ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਤਾਂ ਮਤਲਬ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ। ਗਿਆਨ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਹੁਤ ਅੱਛਾ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਵੀ ਅੱਛੀ ਹੈ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਕਿਵੇਂ ਬਣੀਏ? ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਗੱਲ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਦੇਵਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਸਨ ਨਾ, ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ? ਇਹ ਗੱਲ ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਸਮਝਾਉਣੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਪ ਮਿਟ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤੇ ਬਣ ਜਾਓਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

ਵਰਦਾਨ:- ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਸਰਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਇਮਰਜ਼ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਰਵ ਸਿੱਧੀ ਸਵਰੂਪ ਭਵ: ਲੇਕਿਕ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਧਨ ਦੀ, ਬੁੱਧੀ ਦੀ, ਸਬੰਧ ਸੰਪਰਕ ਦੀ ... ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਿਹੜੀ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਆਧਾਰ ਨਾਲ ਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਤਾਂ ਸਭ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹਨ, ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਧਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸਦਾ ਨਾਲ ਹੈ, ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁਜੀਸ਼ਨ ਦੀ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਸਭ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਮਰਜ਼ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਮੇਂ ਤੇ ਵਿਧੀ ਦੁਆਰਾ ਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਿੱਧੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਮਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਅਮਾਨਤ ਸਮਝ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਸਦਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਓ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ, ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਹੈ ਪਹਿਲਾ ਪਾਠ, ਇਹ ਹੀ ਪਾਠ ਸਭ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਾਓ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਣ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਕੀ ਹੈ? ਕਿਸ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਣਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ-ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸੁਣਾਓ, ਲਾਚਾਰੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਕੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰੋ, ਗਿਆਨ ਦਾ ਮਨਨ ਚਿੰਤਨ ਕਰੋ ਫਿਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਫਿਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸੁਣਾਵੋਗੇ ਤਾਂ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਜਾਂ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਬੈਠੇ ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਾਰੇ ਚੰਗੇ ਜਾਂ ਮਾੜੇ ਸੰਸਕਾਰ ਭਰੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਦਾ ਅਸਰ ਆਤਮਾ ਤੇ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਪਤਿਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਆਤਮਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਜੀਵ ਆਤਮਾ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਹਿਲੀ-ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਹੋ ਕੇ ਬੈਠੇ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ, ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬੈਠੇ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਇੰਨਾ ਆਰਗਨਸ ਨੂੰ ਚਲਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਘੜੀ-ਘੜੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਪਰਮਾਤਮਾ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਦੇਹ ਯਾਦ ਆਈ ਤਾਂ ਦੇਹ ਦਾ ਬਾਪ ਯਾਦ ਆਵੇਗਾ ਇਸ ਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ। ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਹ ਹੈ ਪਹਿਲਾ ਪਾਠ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੋ, ਸ਼ਰੀਰ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ। 'ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ' ਇਹ ਪਹਿਲਾ ਸ਼ਬਦ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਕੱਚੇ ਪੈ ਜਾਵੋਗੇ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ - ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਇਸ ਸਮੇਂ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਬਾਪ ਆਏ ਹੀ ਹਨ ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਾ ਕੇ ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਲਈ। ਪਹਿਲਾ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੋ ਆਤਮਾ ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਹੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਪ੍ਰਸ਼ਨ-ਉੱਤਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਦਿਨ ਦੇ ਸਮੇਂ ਰੈਸਟ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸਮਾਚਾਰ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਸ ਨੇ ਕੀ-ਕੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛੇ, ਅਸੀਂ ਕੀ ਸਮਝਾਇਆ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਸ ਤੇ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਇਵੇਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਮਝਾਉਣ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਸਭ ਦੀ ਇੱਕ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਦੇਹ? ਦੇ ਬਾਪ ਵੀ ਸਭ ਦੇ ਜਰੂਰ ਹਨ। ਜੇ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਪਾਰਲੋਕਿਕ ਵੀ ਹੈ। ਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਾਮਨ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ, ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਇਹ ਪੱਕਾ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਜੇ-ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਉਸ ਤੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬੈਠਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਟਾਈਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਦਿਨ ਦੇ ਵੇਲੇ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਭੋਜਨ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਨੀਂਦ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਆਵੇ। ਜੇ ਬੜਾ ਖਾਣਾ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੀਂਦ ਦਾ ਆਲਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਕਲਾਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਫਲਾਵੇ ਨੇ ਇਹ-ਇਹ ਪੁੱਛਿਆ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਰਿਸਪੋਂਸ ਕੀਤਾ। ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਤਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੁੱਛਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਿਸਪੋਂਸ ਵੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਰੀਅਲ। ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਸ਼ਿਸ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ, ਸੈਟੀਸਫਾਏ ਹੋਇਆ? ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਫਿਰ ਕਰੇਕਸ਼ਨ ਕੱਢਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬੈਠਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਖਾਣਾ ਖਾਦਾ ਜਲਦੀ ਨੀਂਦ ਆਵੇ। ਦੇਵਤਾ ਖਾਣਾ ਬੜਾ ਥੋੜਾ ਖਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਨਾ ਇਸ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਖੁਸ਼ੀ ਜਿਹੀ ਖੁਰਾਕ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਥਾਹ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਦੇ ਹੀ ਓਦੋਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਧਨ, ਮਹਿਲ ਆਦਿ ਸਭ ਕੁਝ ਹਨ। ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਖੁਸ਼ੀ ਹੀ ਕਾਫੀ ਹੀ। ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਖਾਣਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਥੋੜਾ, ਸੂਕਸ਼ਮ ਖਾਣਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਇੱਕ ਕਾਇਦਾ ਹੈ। ਜਾਸਤੀ ਖਾਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਜਾਸਤੀ ਨੀਂਦ ਆਵੇਗੀ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਨੀਂਦ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲਾਚਾਰ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਤਾਂ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸੁਣਨੀ-ਸੁਣਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੌਖਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈ, ਢੇਰ ਦੀ ਢੇਰ ਪ੍ਰਜਾ ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ - ਇਸ ਤੇ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਇੰਨਾ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਵੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵਾਨਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਰੱਥ ਕਿਥੋਂ ਆਵੇ। ਰੱਥ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਦੇ ਲਈ। ਰੱਥ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਮੁੰਝਦੇ ਹਨ। ਰੱਥ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਸਮਝਾਉਣਗੇ। ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਬੋਲਣਗੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਿਥੋਂ ਆਇਆ? ਬਾਪ ਨੇ ਸੁਣਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਨੇ ਪੂਰੇ 84 ਜਨਮ ਲਏ ਹਨ। ਇਹ ਖੁਦ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ, ਮੈਂ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਤਾਂ ਰੱਥ ਦੀ

ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਫਿਰ ਭਾਗੀਰੱਥ ਗੁੰਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਭਾਗੀਰੱਥ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਜਨਮ ਹੈ ਪ੍ਰਿੰਸ ਦਾ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਤਾਂ ਠੀਕ ਹੈ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਕਲਸ਼ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਫਿਰ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਆਇਆ ਫਿਰ ਸਵਰਗ ਦੇ ਗੇਟ ਖੁੱਲੇ। ਪਰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਬੀਜਰੂਪ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ। ਸਮਝਣ ਬਗ਼ੈਰ ਦੇਵਤਾ ਪੱਦ ਕਿਵੇਂ ਪਾਉਣਗੇ! ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰਿਫਰੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ ਲੰਗਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਤੋਂ ਉੱਠ ਚੁੱਕਿਆ ਹੈ, ਹੁਣ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਥੋੜੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲੁਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ, ਦੂਜਾ ਹੈ ਸਾਕਾਰੀ ਬਾਪ। ਸਮਝਾਇਆ ਤਾਂ ਬੜਾ ਚੰਗਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਮਾਇਆ ਇਵੇਂ ਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਕੇ ਗੰਦ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਇੱਕਦਮ ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਵਿੱਚ ਆ ਗਏ ਹੋ। ਫਿਰ ਇੱਥੇ ਹੀ ਪਰਿਸਤਾਨ ਹੋਵੇਗਾ ਜ਼ਰੂਰ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਪਰਿਸਤਾਨ ਚੱਲਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਅੱਧਾਕਲਪ ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਾਰੇ ਕਬਰਦਾਖਿਲ ਹੋਣੇ ਹਨ। ਪੇੜੀ ਤੇ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਪਤਿਤ ਰਾਜ, ਇਸਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਧਰਤੀ ਤੇ ਹਜੇ ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਹੈ। ਫਿਰ ਇਹ ਧਰਤੀ ਚੌਜ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਮਤਲਬ ਆਇਰਨ ਐਂਜ ਤੋਂ ਗੋਲਡਨ ਐਂਜ਼ ਦੁਨੀਆਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਫਿਰ 2 ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੱਤਾਂ ਦੀ ਵੀ ਕਲਾ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਪਦ੍ਰਵ ਮਚਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਜੇਕਰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਤਾਂ ਮਤਲਬ ਕਿ ਕੈਡੀ ਮਿਸਲ ਹਨ, ਕੋਈ ਵੈਲਊ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਵੈਲਊ ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਜਨਮ... ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ, ਤੁਸੀਂ ਕੈਡੀ ਵਰਗੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਕੇ ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੀ ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਜਨਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਕੈਡੀ ਵਰਗਾ ਕਿਉਂ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ? ਤੁਸੀਂ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਸੰਤਾਨ ਹੋ ਨਾ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਆਤਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਲਗ ਰਹੇ ਬਹੁਕਾਲ... ਜਦੋਂ ਉਥੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸ ਮਿਲਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਿਰਫ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਥਾਨ ਹੈ। ਇਥੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜੀਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਸ਼ਰੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਬਾਬਾ, ਬਾਪ ਕਹਿਣਗੇ - ਓ ਬੇਟੇ। ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਵੀ ਕਹੇਗਾ ਨਾ - ਹੇ ਬਾਲ ਬੱਚੇ ਆਵੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਟੋਲੀ ਖਵਾਵਾਂ। ਝੱਟ ਸਭ ਭੱਜਣਗੇ। ਇਹ ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਆਵੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੈਕੁੰਠ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਵਾਂ, ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਸਭ ਭੱਜਣਗੇ। ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਵੇ, ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਆਵੇ। ਹੁਣ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੈ ਤਾਂ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬੁਲਾਇਆ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਹੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ, ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਗੰਗਾ ਆਦਿ ਦੇ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਭੁੱਲ ਵਿੱਚ ਚੱਲੇ ਹੋ। ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਲੱਭਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਬੱਚਿਓ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਇਸ ਉਲਾਸ ਨਾਲ ਨਿਕਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਹੇ ਬਾਬਾ। ਪਰ ਇੰਨੇ ਉਲਾਸ ਨਾਲ ਨਿਕਲਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਜ਼ਰੂਰ ਯਾਦ ਆਵੇਗੀ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿੰਨੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਰਿਸਪੈਂਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਡੇ ਬੁਲਾਉਣ ਨਾਲ ਆਇਆ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਮਿੰਟ ਵੀ ਅੱਗੇ-ਪਿੱਛੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਓ ਗੋਡ ਫਾਦਰ ਰਹਿਮ ਕਰੋ, ਲਿਬੂਟ ਕਰੋ, ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਰਾਵਣ ਦੀਆਂ ਜੰਜੀਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਸਾਡੇ ਗਾਈਡ ਬਣੋ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਗਾਈਡ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਸਾਰੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬੁਲਾਂਦੇ ਹਨ - ਓ ਲਿਬੂਟਰ, ਓ ਗੋਡ ਆਕੇ ਸਾਡਾ ਗਾਈਡ ਬਣੋ। ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਨਾਲ ਲੈ ਚਲੋ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸੰਗਮ ਤੇ ਖੜੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਸਤਯੁੱਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਹੈ ਕਲਯੁੱਗ, ਕਰੋੜਾ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਥੋੜੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਹੀ ਸਨ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਵੀ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਲਈ ਗਾਇਨ ਹੈ - ਸਾਈਂਸ ਘਮੰਡੀ, ਕਿੰਨਾ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਅਕਲ ਕੱਢਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਯਾਦਵ ਸੰਪਰਦਾਏ। ਫਿਰ ਹਿਸਟਰੀ ਰਪੀਟ ਹੋਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਰਪੀਟ ਹੋਵੇਗੀ।

ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਪੱਦਵੀ ਪਾਉਣ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਪਵਿੱਤਰ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਇਸ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਆਦਿ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਜਿਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਗੇ। ਨਾ ਕੋਈ ਵਾਰਿਸ ਬਣਨਗੇ, ਨਾ ਸ਼ਾਦੀ ਆਦਿ ਕਰਨਗੇ। ਬਹੁਤ ਗਈ ਬਾਕੀ ਥੋੜੀ ਰਹੀ। ਥੋੜਾ ਸਮਾਂ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਵੀ ਹਿਸਾਬ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਟਾਈਮ ਥੋੜਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਵਾਲੇ ਜਿਹੜੇ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਕੇ ਗਏ ਹੋਏ ਹਨ, ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਜਨਮ ਲਿਆ ਹੈ। ਕੋਈ ਇਥੇ ਆਏ ਵੀ ਹੋਣਗੇ। ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਥੋਂ ਦਾ ਵਿਛੜਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੇ ਬਗ਼ੈਰ ਮਜ਼ਾ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਮਾਂ-ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਇਥੇ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਵਿਨਾਸ਼

ਜਰੂਰ ਹੋਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਲੜਾਈ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਵੀ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ। ਅੱਧਾ ਖਰਚਾ ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਦਾ ਇਸ ਲੜਾਈ ਤੇ ਸਮਾਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਐਰੋਪਲੇਨ ਆਦਿ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਘਰ ਬੈਠੇ ਵੀ ਸਾਰੇ ਖ਼ਲਾਸ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਇਵੇਂ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਹਸਪਤਾਲ ਆਦਿ ਰਹਿਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਾਪ ਦੇ ਇਸ਼ਾਰੇ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੇ ਬੀਮਾਰ ਪੈ ਜਾਣ। ਮਰਨਾ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਜਰੂਰ ਹੈ। ਰਾਮ ਗਯੇ ਰਾਵਣ ਗਯੇ...ਜਿਹੜੇ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਉਮਰ ਵਧਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਰੂਰ ਵਧੇਗੀ। ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੇਣਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਮਿਸਾਲ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਇਵੇਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜਾਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨਾ ਪਾਪ ਕੱਟਦੇ ਹਨ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਫਿਰ ਵੀ ਇਥੇ ਹੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਪਾਪ ਕੱਟਣ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਬਾਪ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਸ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਇਹ ਪਦ ਪਾ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹ ਰਹੇ ਹਾਂ ਇਹ ਪਦ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ, ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੇ ਡਾਈਨੇਸਟੀ ਚੱਲਦੀ ਹੈ ਉਹ ਬਾਪ ਨੇ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੁਣ ਹੀ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਭਾਸ਼ਣ ਵੀ ਇਵੇਂ ਦਾ ਕਰੋ, ਜੇ ਅਕਯੂਰੇਟ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਵੇਲੇ ਅਸੀਂ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਸੰਪਰਦਾਏ ਅਤੇ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਭਾਈ-ਭੈਣ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਭ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਹਾਂ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੁਮਾਰ-ਕੁਮਾਰੀਆ ਦਾ ਵਿਆਹ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਵੇਂ ਡਿੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕਾਮ ਅਗਨੀ ਸਾੜਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਡਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਅਸੀਂ ਡਿੱਗ ਗਏ ਤਾਂ ਕੀਤੀ ਕਮਾਈ ਚਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਕਾਮ ਤੋਂ ਹਾਰ ਗਏ ਤਾਂ ਪਦ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਕਮਾਈ ਕਿੰਨੀ ਵੱਡੀ ਹੈ! ਮਨੁੱਖ ਪਦਮ ਕਰੋੜ ਕਮਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਥੋੜੀ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਥੋੜੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਬੰਬਸ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋਣੀ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਅੱਛਾ !

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

2. ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਬੜੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਦਾ ਇਸ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਆਏ ਹਾਂ ਕੈਂਡੀ ਤੋਂ ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਅਸੀਂ ਹਾਂ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਸੰਤਾਨ।

ਵਰਦਾਨ:- ਮਨ ਬੁੱਧੀ ਦੁਆਰਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਥਿਤੀਆਂ ਰੂਪੀ ਆਸਣ ਤੇ ਸਥਿਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਤਪਸਵੀ ਮੂਰਤ ਭਵ:
ਤਪਸਵੀ ਸਦਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਆਸਣ ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਤਪੱਸਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਤਪਸਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਆਸਣ ਹੈ - ਇੱਕਰਸ ਸਥਿਤੀ. ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਸਥਿਤੀ...ਇਸ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋਣਾ ਮਤਲਬ ਆਸਣ ਤੇ ਬੈਠਣਾ। ਸਥੂਲ ਆਸਨ ਤੇ ਤਾਂ ਸਥੂਲ ਸ਼ਰੀਰ ਬੈਠਦਾ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਸਣ ਤੇ ਮਨ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਬਿਠਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਤਪਸਵੀ ਇੱਕ ਲੱਤ ਤੇ ਖੜੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕਰਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇਕਾਗਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ ਹੱਠਯੋਗ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ ਸਹਿਜੇਗ।

ਸਲੋਗਨ:- ਪਿਆਰ ਦੇ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਭਰਪੂਰ ਗੰਗਾ ਬਣ ਕੇ ਰਹੋ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਯਾਦ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ ਪਿਆਰ, ਪਿਆਰ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਹੈ ਤਾਂ ਯਾਦ ਇੱਕਰਸ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਯਾਦ ਇੱਕਰਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਆਤਮਾ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਆਰੀ ਚੀਜ਼ ਕਿਹੜੀ ਹੈ? ਉਸਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਇਹ ਸਰੀਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਆਰੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਸਰੀਰ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਪਿਆਰ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਛੱਡਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦੀ। ਬਚਾਉ ਦੇ ਲਈ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਬੰਧ ਰੱਚਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਬੱਚੇ ਇਹ ਤਾਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਛੀ-ਛੀ ਸਰੀਰ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਨਵਾਂ ਸਰੀਰ ਲੈਣਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਪੁਰਾਣੇ ਸਰੀਰ ਤੋਂ ਮਮੱਤਵ ਕੱਢ ਦੇਵੋ। ਇਸ ਸਰੀਰ ਦਾ ਭਾਨ ਨਾਂ ਰਹੇ ਇਹੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦੈਵੀ ਸਵਰਾਜ ਦਾ ਉਦਘਾਟਨ ਤਾਂ ਹੋ ਚੁੱਕਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਿਆਰੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਉੱਥੇ ਜਾਣ ਲਈ। ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਸ਼ਾਖਾ ਖੋਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿਸੇ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਤੋਂ ਓਪਨਿੰਗ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ। ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਵੇਖ ਹੇਠਾਂ ਵਾਲੇ ਅਫ਼ਸਰ ਆਦਿ ਸਭ ਆਉਣਗੇ। ਸਮਝੋ ਗਵਰਨਰ ਆਏਗਾ ਤਾਂ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਮਨਿਸਟਰ ਆਦਿ ਸਭ ਆਉਣਗੇ। ਜੇਕਰ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਬੁਲਾਓ ਤਾਂ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ ਇਸ ਲਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਕੋਈ ਆਵੇ। ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਬਹਾਨੇ ਅੰਦਰ ਆਵੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦੱਸੋ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਜੋ ਜਾਣਦਾ ਹੋਵੇ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾ ਤੋਂ ਸਿਵਾਏ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਸਿੱਧਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਭਗਵਾਨ ਆਇਆ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਭਗਵਾਨ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਨਹੀਂ, ਇਵੇਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਕਹਾਉਣ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਆਏ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਆਕੇ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਡਰਾਮਾ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਲਾਈਨ ਲਿਖਣੀ ਪਵੇ। ਮਨੁੱਖ ਲਿਖਤ ਪੜ੍ਹਨਗੇ ਫਿਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨਗੇ, ਜਿੰਨਾਂ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਚੇ ਬੁੱਧੀ ਬੱਚੇ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਿਸ਼ਚੇ ਬੁੱਧੀ ਵੀ ਕਿਸੇ ਵਖ਼ਤ ਸੰਸ਼ੇ ਬੁੱਧੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਪਿਛਾੜ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਚਲਦੇ-ਚਲਦੇ ਹਾਰ ਖਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਐਸਾ ਤਾਂ ਕਨੂੰਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਕ ਵੱਲ ਸਦਾ ਜਿੱਤ ਹੋਵੇ। ਹਾਰ ਹੋਵੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਹਾਰ ਅਤੇ ਜਿੱਤ ਦੋਵੇਂ ਚੱਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਯੁੱਧ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤਿੰਨ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਫ਼ਸਟਕਲਾਸ, ਸੈਕਿੰਡ ਕਲਾਸ ਅਤੇ ਥਰਡ ਕਲਾਸ। ਕਦੇ-ਕਦੇ ਯੁੱਧ ਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵੀ ਵੇਖਣ ਲਈ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਵੀ ਛੁੱਟ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਰੰਗ ਲੱਗ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਸੈਨਾ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣ ਕਿਉਂਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮਹਾਰਥੀ ਯੋਧੇ ਹੋ। ਪਰ ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹਥਿਆਰ ਆਦਿ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਹਥਿਆਰ ਆਦਿ ਸ਼ੇਰਣਗੇ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਗਿਆਨ ਤਲਵਾਰ, ਗਿਆਨ ਕਟਾਰੀ। ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਸਥੂਲ ਵਿੱਚ ਸਮਝ ਲਿਆ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਦੇ ਅਸਤਰ ਸਸਤਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹਿੰਸਾ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਦੈਵੀਆਂ ਨੂੰ ਸਥੂਲ ਹਥਿਆਰ ਆਦਿ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਹਿੰਸਕ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਬਿਲਕੁਲ ਬੇਸਮਝੀ। ਬਾਪ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੋਣ-ਕੋਣ ਫੁੱਲ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਉਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਆਪ ਖੁਦ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਫੁੱਲ ਅੱਗੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਸਰਟੇਨ ਹੈ ਇਹ ਫੁੱਲ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਬਾਬਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦੂਸਰੇ ਕਹਿਣਗੇ ਅਸੀਂ ਕੰਡੇ ਬਣਾਂਗੇ ਕੀ! ਬਾਬਾ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਕੋਣ ਬਣਨਗੇ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਹੱਥ ਚੁੱਕਦੇ ਹਨ। ਓਵੇਂ ਤਾਂ ਖੁਦ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਜੋ ਜਿਆਦਾ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਹੈ ਤਾਂ ਯਾਦ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਇੱਕਰਸ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਸ ਲਈ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ। ਪਿਆਰੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਪਿਆਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮਾਂ ਬਾਪ ਗੋਦੀ ਵਿੱਚ ਚੁੱਕ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਫੁੱਲ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਡੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦਿਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਵੇਂ, ਇਵੇਂ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਖਿੱਚਦੇ ਹਨ। ਝੱਟ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਉਣਗੇ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨਗੇ।

ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰਾ ਹੈ। ਸਾਰੀਆਂ ਸੂਭ ਮਨੋਕਾਮਨਾਵਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ? ਇਕ ਤਾਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਅੱਛੀ ਹੋਵੇ, ਕਦੇ ਬੀਮਾਰ ਨਾ ਹੋਣ। ਸਭ ਤੋਂ ਅੱਛੀ ਹੈ ਇਹ ਤੰਦਰੁਸਤੀ। ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਅੱਛੀ ਹੋਵੇ, ਪਰ ਪੈਸੇ ਨਾ ਹੋਣ ਤਾਂ ਉਹ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਵੀ ਕਿਸ ਕੰਮ ਦੀ। ਫਿਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਧਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸੁੱਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੈਲਥ ਅਤੇ ਵੈਲਥ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਮਿਲਣੀ ਹੈ ਜ਼ਰੂਰ। ਇਹ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ-ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਣੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਦੋਂ-ਜਦੋਂ ਮਿਲੋਗੇ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਹੀ ਕਹੋਗੇ। ਬਾਕੀ ਇੰਝ ਨਹੀਂ ਕਹੋਗੇ ਕਿ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਹੋਏ ਜਾਂ ਪਦਮਾ ਸਾਲ ਹੋਏ। ਨਹੀਂ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਦੁਨੀਆ ਨਵੀਂ ਕਦੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਕਦੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਾਂ। ਫਿਰ

ਪੁਰਾਣੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਹਾਡਾ ਨਾਮ ਹੀ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਆਲਰਾਉਂਡਰ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਆਲਰਾਉਂਡਰ ਹੋ। ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ-ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੁਣ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪਹੁੰਚੇ ਹੋ। ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਹੈ ਸਵੀਟ ਸਾਈਲੈਂਸ ਹੋਮ। ਮਨੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਧਾਮ ਵਿੱਚ ਸੀ ਫਿਰ ਉਥੋਂ ਆਏ ਹੀ ਹਾਂ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ। ਪਾਰਟ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਜਿਥੇ ਆਏ ਹਾਂ ਉਥੇ ਜਰੂਰ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਸਾਰੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਦਾ ਘਰ ਉਹ ਬ੍ਰਹਮਲੋਕ ਹੈ, ਬ੍ਰਹਮੰਡ, ਜਿੱਥੇ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਰੁਦਰ ਨੂੰ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵੱਡਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅੰਡੇ ਮਿਸਲ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਆਤਮਾ ਬਿਲਕੁਲ ਛੋਟੀ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਸਟਾਰ ਮਿਸਲ ਹੈ ਫਿਰ ਵੀ ਪੂਜਾ ਵੱਡੇ ਦੀ ਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਫਿਰ ਪੂਜਾ ਕਿਸਦੀ ਕਰਨ, ਤਾਂ ਵੱਡਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਦੁੱਧ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ਿਵ ਹੈ ਅਭੇਗਤਾ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁੱਧ ਘਿਉ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਦੁੱਧ ਪੀਂਦੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਭੋਗਤਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਵੀ ਇੱਕ ਵੰਡਰ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਾਡਾ ਵਾਰਿਸ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਾਰਿਸ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਫਿਦਾ ਹੋਏ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਫਿਦਾ ਹੋ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਖੁਦ ਵਾਣ ਪੁਸ਼ਥ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਇੱਥੇ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਅਸੀਂ ਜਿੰਨਾ ਜਮਾਂ ਕਰਾਂਗੇ ਉਹ ਸੇਫ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਕਿਨਕੀ ਦੱਬੀ ਰਹੇਗੀ ਧੂਲ ਵਿੱਚ...। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕੁਝ ਵੀ ਰਹਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਭ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਮਝੋ ਐਰੋਪਲੇਨ ਡਿੱਗਦੇ ਹਨ, ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਚੇਰਾਂ ਨੂੰ ਮਾਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਚੇਰ ਆਦਿ ਖੁਦ ਵੀ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਚੇਰੀ ਆਦਿ ਵੀ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਐਰੋਪਲੇਨ ਡਿੱਗਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਸਭ ਮਾਲ ਚੇਰਾਂ ਦੇ ਹੱਥ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਥੇ ਹੀ ਜੰਗਲਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਲ ਛੁਪਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚੇਰੀ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਕੋਈ ਰੀਅਲਟੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਅਣਰੀਅਲਟੀ ਨਾਲ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਸਭ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਓਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੱਧਰੇ ਕੁਝ ਲੱਭਣਾ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਉੱਚ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਪੈਸੇ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਪੈਸੇ ਲੈਣ ਦਾ ਖ਼ਿਆਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਦੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕਦੇ ਚੇਰੀ ਚਕਾਰੀ, ਈਰਖਾ ਆਦਿ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਬਿਲਕੁਲ ਫੁੱਲ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਕੰਡੇ ਅਤੇ ਫੁੱਲ ਹਨ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਸਭ ਕੰਡੇ ਹੀ ਕੰਡੇ ਹਨ। ਜੇ ਵਿਕਾਰ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਰੂਰ ਕੰਡਾ ਹੀ ਕਹਿਣਾ ਪਵੇ। ਰਾਜੇ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸਾਰੇ ਹੀ ਕੰਡੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਵਰਗਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਮਤਲਬ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਰਾਜਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਕੰਡੇ ਫੁੱਲ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਮੱਥਾ ਝੁਕਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਤਾਂ ਸਮਝਦਾਰ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਸਤਯੁੱਗ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮਹਾਰਾਜਾ, ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਰਾਜਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਮਹਾਰਾਜਾ, ਛੋਟੀ ਆਮਦਨੀ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਰਾਜਾ ਕਹਾਂਗੇ। ਮਹਾਰਾਜਾ ਦੀ ਦਰਬਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਮਰਤਬੇ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਕੁਰਸੀਆਂ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਮਿਲਣਗੀਆਂ। ਸਮਝੋ ਨਾ ਆਉਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਰਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣਗੇ। ਇੱਜ਼ਤ ਰੱਖਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਡੀ ਮਾਲਾ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੈ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰੁਦਰ ਮਾਲਾ ਚੁੱਕ ਕੇ ਫੇਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਫੇਰਦੇ ਸੀ ਨਾ। ਅਨੇਕ ਮੰਤਰ ਜਪਦੇ ਸੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਵੀ ਭਗਤੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਪ ਖ਼ਾਸ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਓ, ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਭ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਹੁਣ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਉਠਦੇ ਬੈਠਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲਦੀ। ਜਿੰਨਾ ਟਾਈਮ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ ਜਾਵੇਗਾ ਉਹਨਾਂ ਜਲਦੀ-ਜਲਦੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੇਗੇ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਕਦਮ ਵਧਾਉਂਦੇ ਰਹੇਗੇ। ਆਤਮਾ ਕਦੇ ਥੱਕਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਕੋਈ ਪਹਾੜ ਆਦਿ ਚੜ੍ਹਨਗੇ ਤਾਂ ਥੱਕ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਥਕਾਵਟ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇਗੇ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਅੱਗੇ ਚੱਲਦੇ ਜਾਓਗੇ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਹੈ - ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਏਮ ਅਬਜੈਕਟ ਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤੇ ਪਛਾਣ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਜਿਸਦੇ ਲਈ ਇੰਨਾ ਸਭ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਖ਼ਿਆਲ ਕਰੋ ਬਾਬਾ ਠੀਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਉਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਵਨ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਪਾਣੀ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਵੀ ਹੈ। ਕੀ ਇਹ ਗੰਗਾ ਦਾ ਪਾਣੀ ਹੈ? ਨਹੀਂ, ਇਹ ਤਾਂ ਬਰਸਾਤ ਦਾ ਇਕੱਠਾ ਕੀਤਾ ਹੋਈ ਪਾਣੀ ਹੈ, ਝਰਨਿਆਂ ਤੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਗੰਗਾ ਦਾ ਪਾਣੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਕਦੇ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ - ਇਹ ਵੀ ਕੁਦਰਤ ਹੈ। ਬਰਸਾਤ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਪਾਣੀ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਵੈਸ਼ਨਵ ਲੋਕ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਖੂਹ ਦਾ ਪਾਣੀ ਪੀਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ, ਦੂਜੀ ਤਰਫ਼ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਗੰਗਾ ਵਿੱਚ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਤਾਂ ਅਗਿਆਨ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਬਰਸਾਤ ਦਾ ਪਾਣੀ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਦੀ ਕੁਦਰਤ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਖੁਦਾਈ ਨੈਚੂਰਲ ਕੁਦਰਤ। ਬੀਜ ਕਿੰਨਾਂ ਛੋਟਾ ਹੈ, ਉਸ ਨਾਲ ਝਾੜ ਕਿੰਨਾਂ ਵੱਡਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਜੋ ਧਰਤੀ ਕਲਰਾਠੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ, ਸਵਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਇੱਥੇ ਹੀ ਸਭ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਸਵਰਗ ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਹਾਲੇ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਨੂੰਧ ਹੈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਉੱਥੇ ਦੇ ਫਲ ਆਦਿ ਕਿੰਨੇ ਮਿੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਵੇਖਕੇ ਆ ਕੇ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਹੁਣ ਜੇ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉਹ ਉੱਥੇ ਜਦੋਂ ਜਾਵੇਗੇ ਉਦੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖੋਗੇ, ਮੂੰਹ ਨਾਲ ਖਾਓਗੇ। ਜੇ ਵੀ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉਹ ਸਭ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖੋਗੇ, ਫਿਰ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤੇ। ਜੇਕਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਕੀ ਪਦ ਪਾਵੇਗੇ? ਤੁਹਾਡਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਐਸੇ ਬਣੋਗੇ। ਇਸ ਵਿਨਾਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਦਾ ਰਾਜ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਵੀ ਹੁਣ ਪਤਾ ਚੱਲਿਆ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਮਾਂ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਮੁੱਖ ਹੈ, ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਭੈਣ - ਭਰਾ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਵੀ ਬਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਹੁਣ ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਾਈ- ਭਾਈ ਸਮਝੋ। ਭੈਣ - ਭਰਾ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਵੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਫਿਰਦੀ। ਭਰਾ-ਭਰਾ ਵੇਖਣ ਨਾਲ ਫਿਰ ਸ਼ਰੀਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਜੇ ਕੁਝ ਇੱਥੇ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਸਭ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਕੇ ਤੁਸੀਂ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਹੋਕੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹੋ ਸਿੱਖਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਕੇ ਕਿਵੇਂ ਜਾਈਏ। ਮੰਜਿਲ ਹੈ ਨਾ। ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਨਾ ਛੁੱਟੇ ਇਸਦੇ ਲਈ ਆਤਮਾ ਕਿੰਨੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਕਿਤੇ ਸਾਡਾ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੁੱਟ ਨਾ ਜਾਵੇ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਬਹੁਤ-ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਇਹ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋ, ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਛੀ-ਛੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਦੁੱਖੀ ਬੀਮਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੁਣ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਨਵਾਂ ਖਰੀਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਦੁਕਾਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਹੈ ਜਿਥੋਂ ਖਰੀਦਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਫਿਰ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਮਿਲੇਗਾ। 5 ਤੱਤ ਵੀ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਕੇ ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਨਮਨਾਭਵ ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਅਸੀਂ ਵਾਰਿਸ ਹਾਂ, ਉਹ ਸਾਡਾ ਵਾਰਿਸ ਹੈ, ਇਸ ਨਿਸ਼ਚੇ ਨਾਲ ਬਾਪ ਤੇ ਪੁਰਾ ਫ਼ਿਦਾ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਜਮਾਂ ਕਰਾਂਗੇ ਉਨਾ ਹੀ ਸੇਫ਼ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਕਿਨਕੀ ਦੱਬੀ ਰਹੇਗੀ ਧੂਲ ਵਿੱਚ ...। 2. ਕੰਡੇ ਤੋਂ ਫੁੱਲ ਹੁਣ ਹੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਕਰਸ ਯਾਦ ਅਤੇ ਸਰਵਿਸ ਨਾਲ ਬਾਪ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਇਸ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸਰਵ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀਜੀਤ ਮਾਇਆ ਜੀਤ ਭਵ: ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਨੂੰ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਯੁੱਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਸ ਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਇਹ ਸਵਮਾਨ ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਮੈਂ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਮੇਰਾ ਫ਼ਰਜ਼ ਹੈ ਪਹਿਲੇ ਸਵੈ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਫਿਰ ਸਰਵ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ। ਮਨੁੱਖ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤਾਂ ਕੀ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਵੀ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਾਂ ਇਸ ਲਈ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤੀ ਜੀਤ, ਮਾਇਆ ਜੀਤ ਕਹਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਆਤਮਾ ਪੁਰਸ਼ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤੀ ਜੀਤ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤੀ ਵੀ ਸੁੱਖਦਾਈ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਕ੍ਰਿਤੀ ਅਤੇ ਮਾਇਆ ਦੀ ਹਲਚਲ ਵਿੱਚ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਅਕਲਿਆਣ ਦੇ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੈ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸੰਮਾਨ ਦੇਵੋ ਤਾਂ ਮਾਨਨੀਏ ਆਤਮਾ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਣ ਦੇ ਲਈ ਅਟੈਸ਼ਨ ਦਿਓ, ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋ, ਬਾਪ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਤੇ ਨਾਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਡਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹੜੀ ਇੱਕ ਯਾਦ ਰਹੇ ਤਾਂ ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਨਾ ਕਰਨ?

ਉੱਤਰ:- ਇਹ ਸੰਗਮ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਲਾਟਰੀ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਹੀਰੋ ਵਰਗਾ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਯਾਦ ਰਹੇ ਤਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਨਾ ਕਰਨ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਸੇਰਸ ਆਫ਼ ਇਨਕਮ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਕਦੇ ਮਿਸ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਮਾਇਆ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੇਗੀ। ਲੇਕਿਨ ਤੁਹਾਡਾ ਡਾਇਰੈਕਟ ਬਾਪ ਨਾਲ ਯੋਗ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸਮਾਂ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਤਾਂ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਬਾਪ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਡਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਕੋਈ ਸਾਧੂ ਮਹਾਤਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਬਦ-ਦੁਆ ਕਰਨਗੇ ਜਾਂ ਗੁੱਸਾ ਕਰਨਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰੂਆਂ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕ੍ਰੋਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਮਨੁੱਖ ਡਰਦੇ ਹਨ, ਕਿਤੇ ਸਰਾਪ ਨਾ ਦੇ ਦੇਣ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਡਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ਉਹ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਖੁਦ ਚੰਚਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਤਾਂ ਗੁੱਸਾ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਦੇ ਗੁੱਸਾ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੇਕਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੇ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਆਪਣਾ ਹੀ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਨਗੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਣੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅੱਗੇ ਦੇ ਲਈ ਸੁਧਰ ਜਾਣ। ਬਾਕੀ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਬਾਪ ਨਾਰਾਜ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਦੇ ਲਈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਅਟੈਸ਼ਨ ਦੇਵੇ। ਨਾਲ-ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਰੱਖੋ, ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਯਾਦ ਹੈ ਮੁੱਖ। ਬਾਕੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਿੰਪਲ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਸੇਰਸ ਆਫ਼ ਇਨਕਮ। ਪਰ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਕਤ ਹੈ ਬਿਲਕੁੱਲ ਆਸੁਰੀ ਗੁਣ। ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਸੁਰੀ ਗੁਣ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਬਿਲਕੁੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹੋਰ ਹੀ ਸਿੱਖਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਿੱਖਣਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਮਾਂ - ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੱਚੇ ਸਭ ਸਿੱਖਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਗਰੀਬਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਹਕਾਰਾਂ ਦਾ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਜਿਵੇਂ ਸਵਰਗ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਟੀਚਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਸਿੱਖਾਵੇ, ਸੁਧਾਰੇ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਗਰੀਬਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੈਸੀ ਹਲਾਤ ਹੈ। ਕਿਵੇਂ-ਕਿਵੇਂ ਬੱਚੇ ਖਰਾਬ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮਾਂ - ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਭ ਵੇਖਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਛੋਟੇਪਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਭ ਖਰਾਬ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਵੀ ਗਰੀਬ ਨਵਾਜ਼ ਹਾਂ। ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਵੇਖੋ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਕੀ ਹਲਾਤ ਹੈ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੀ ਵੀ ਕੋਈ ਹੱਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। 1250 ਸਾਲ ਤੇ ਕਲਯੁੱਗ ਨੂੰ ਹੋਏ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਵੀ ਘੱਟ ਵੱਧ ਨਹੀਂ। ਦੁਨੀਆਂ ਜਦੋਂ ਪੂਰੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਉਣਾ ਪਿਆ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬੰਧਾਏਮਾਨ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਆਉਣਾ ਹੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਗਰੀਬ ਆਏ। ਸ਼ਾਹਕਾਰ ਵੀ ਆਏ, ਦੇਵੇਂ ਇਕੱਠੇ ਬੈਠਦੇ ਸਨ। ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਘਰਾਂ ਦੀਆਂ ਬੱਚੀਆਂ ਭੱਜੀਆਂ, ਕੁਝ ਵੀ ਲੈਕੇ ਨਹੀਂ ਆਈਆਂ। ਕਿੰਨਾ ਹੰਗਾਮਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਜੋ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਸੋ ਹੋ ਗਿਆ। ਖ਼ਿਆਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਐਸਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਬਾ ਖੁਦ ਵੰਡਰ ਖਾਂਦੇ ਸਨ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇੰਨਾਂ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਬੜੀ ਵੰਡਰਫੁਲ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਭ ਨੂੰ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਚਿੱਠੀ ਲਿਖਾ ਕੇ ਲੈ ਆਓ - ਅਸੀਂ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਤੀ ਲੋਕ ਵਿਲਾਇਤ ਵਿੱਚੋਂ ਆ ਗਏ। ਉਹ ਬੇਲੇ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ ਦੇਵੇ, ਇਹ ਕਹਿਣ ਅਸੀਂ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਤਾ ਹੈ, ਵਿਸ਼ ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਸਕਦੇ। ਇਸ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਗੀਤ ਵੀ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਚਰਿੱਤਰ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਲਿਖ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਤੇ ਗੱਲ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਨਾਟਕ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਭ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਹੰਸੀਕੁੜੀ ਆਦਿ-ਆਦਿ... ਇਹ ਤਾਂ ਦੇਵੇਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਤਾਂ ਡਰਾਮੇ ਦਾ ਖੇਲ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਆ ਗਏ, ਉਹ ਹੁਣ ਕਿੰਨੇ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਕਿੰਨੇ ਵੰਡਰਫੁਲ ਨਾਮ ਸੰਦੇਸ਼ ਪੁੱਤਰੀਆਂ ਲੈ ਆਈਆਂ, ਫਿਰ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਭੱਜ ਗਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਹ ਨਾਮ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਫਿਰ ਪੁਰਾਣਾ ਨਾਮ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸਲਈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੀ ਮਾਲਾ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ।

ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਮਾਲਾ ਫੇਰਦੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਮਾਲਾ ਦੇ ਦਾਣੇ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਭਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ ਸਮਝਣ ਦੀ, ਹੈ ਵੀ ਸੈਕਿੰਡ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸਾਰਾ ਸਾਗਰ ਸਿਆਹੀ ਬਣਾਓ, ਜੰਗਲ ਕਲਮ ਬਣਾਓ ਤਾਂ ਵੀ ਪੂਰਾ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਹੈ ਵੀ ਸੈਕਿੰਡ ਦੀ ਗੱਲ। ਅਲਫ਼ ਨੂੰ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ ਤਾਂ ਬੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਜਰੂਰ ਮਿਲਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਹ ਅਵਸਥਾ ਜਮਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਰਥਾਤ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣੇ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਤਦਬੀਰ

ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲਾ ਟੀਚਰ ਤਾਂ ਹੈ ਪਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਤਦਬੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਟੀਚਰ ਵੀ ਕੀ ਕਰੇ। ਟੀਚਰ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਉਣਗੇ ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜੋ ਰਿਸ਼ਵਤ ਲੈ ਕੇ ਪਾਸ ਕਰ ਦੇਣਗੇ! ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇਵੇਂ ਇਕੱਠੇ ਹਨ। ਢੇਰ ਬੱਚੀਆਂ ਦੀਆਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਮ ਤੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕੇਅਰ ਆਫ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਇਸ ਦਾਦਾ ਦੁਆਰਾ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ - ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਕ੍ਰਿਏਟਰ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਕ੍ਰਿਏਟਰ ਤਾਂ ਉਹ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਜਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਭ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗ੍ਰੇਟ-ਗ੍ਰੇਟ ਗ੍ਰੈਂਡ ਫਾਦਰ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਗ੍ਰੇਟ-ਗ੍ਰੇਟ ਗ੍ਰੈਂਡ ਫਾਦਰ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹੋ ਗਿਆ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਭਰਾ-ਭਰਾ ਹਨ। ਫਿਰ ਭੈਣ - ਭਰਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਸਿਜਰੇ ਦਾ ਹੈਂਡ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਬਿਰਾਦਰੀ ਦਾ ਸਿਜਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸਿਜਰਾ। ਆਦਮ ਅਤੇ ਬੀਬੀ, ਐਡਮ ਅਤੇ ਈਵ ਕਿਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਬ੍ਰਹਮਾ ਸਰਸਵਤੀ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਸਿਜਰਾ ਤੇ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਝਾੜ ਜੜ੍ਹਜੜ੍ਹੀਭੂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਨਵਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵਰਾਇਟੀ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਝਾੜ। ਵਰਾਇਟੀ ਫੀਚਰਜ਼ ਹਨ। ਇਕ ਨਾ ਮਿਲੇ ਦੂਜੇ ਨਾਲ। ਹਰੇਕ ਦੀ ਐਕਟੀਵਿਟੀ ਪਾਰਟ ਇੱਕ ਨਾ ਮਿਲੇ ਦੂਜੇ ਨਾਲ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਗਹਿਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਛੋਟੀ ਬੁੱਧੀ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਸਮਝ ਨਾ ਸਕਣ। ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਹਾਂ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੀ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਬਾਜ਼ੂ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਬਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਕੋਈ ਛੋਟੀ ਵੱਡੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇਵਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠਾ ਪਾਰਟ ਬੜਾ ਵੱਡਰਫੁਲ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਇਹ ਰੱਬ ਬੜਾ ਅਨੁਭਵੀ ਲਿਆ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਖੁਦ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਰੱਬ ਹੈ। ਇਸ ਮਕਾਨ ਮਤਲਬ ਰੱਬ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਬੈਠੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਐਸੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾਏ ਤੇ ਮਕਾਨ ਜਾਂ ਰੱਬ ਦੇਈਏ ਤਾਂ ਕੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ! ਇਸਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਰੱਬ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਬੈਠ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀਰੋ ਵਰਗਾ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਬੈੜੀਨਾ ਸਮਝਦੇ ਸੀ। ਬਿਲਕੁਲ ਤੁੱਛ ਬੁੱਧੀ ਸਨ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਕਰਨ ਨਾਲ ਨਾਪਾਸ ਜੋ ਜਾਵੇਗੇ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਲਾਟਰੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਰਾਜੇ ਦੇ ਘਰ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂਕਿ ਲਾਟਰੀ ਮਿਲੀ ਨਾ। ਕੰਗਾਲ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਲਾਟਰੀ ਥੋੜੀ ਨਾ ਕਹਾਂਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਲਾਟਰੀ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਮਾਇਆ ਦੀ ਬਾਕਸਿੰਗ ਹੈ। ਘੜੀ-ਘੜੀ ਮਾਇਆ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਡਾਇਰੈਕਟ ਯੋਗ ਹੈ। ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹੋ ਨਾ ਇਸਲਈ ਇੱਥੇ ਰਿਫਰੈਂਸ ਹੋਣ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੋ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਉਹ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਹੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਪਰਾਏ: ਲੋਪ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਢੇਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਚਲੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ। ਫਿਰ ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਵੇਦ - ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਆਏ, ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਮੂਲ ਗੱਲ ਸਮਝਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦੇ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ ਸੋਰਸ ਆਫ ਇਨਕਮ, ਇਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਸੁੱਖ ਹਨ। ਬਾਪ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਅਪਾਰ ਸੁੱਖ ਦਿੱਤੇ। ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ ਫਿਰ ਸਭ ਗਵਾ ਦਿੱਤਾ। ਤੁਸੀਂ ਰਾਵਣ ਦੇ ਗੁਲਾਮ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਰਾਮ ਅਤੇ ਰਾਵਣ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਇਹ ਵੱਡਰਫੁਲ ਖੇਲ ਹੈ। ਇਹ ਫਿਰ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਨਾਦਿ ਬਣਿਆ ਬਣਾਇਆ ਖੇਲ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਐਵਰ ਹੈਲਥੀ-ਵੈਲਥੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਹੈਲਥੀ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਖਰਚਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਵੀ ਇੱਕ ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਧਾਕਲਪ ਐਵਰ ਹੈਲਥੀ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕੀ ਖਰਚਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ! ਇਕ ਨਵਾਂ ਪੈਸਾ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਦੇਵਤੇ ਐਵਰਹੈਲਥੀ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹੀ ਹੋ ਐਵਰਹੈਲਥੀ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਇਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸਭ ਨੂੰ ਐਵਰਹੈਲਥੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਬਣਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਡਰਾਮਾ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨਾ ਬਣੀਏ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਨ ਨਾ ਆਈਏ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ।

ਅੱਛਾ ਅੱਜ ਬਾਬਾ ਨੇ ਰੂਹਾਨੀ ਡਰਿਲ ਵੀ ਸਿਖਾਈ, ਨਾਲੇਜ਼ ਵੀ ਸੁਣਾਈ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਵਧਾਨ ਵੀ ਕੀਤਾ। ਗਫ਼ਲਤ ਨਹੀਂ ਕਰੋ, ਉਲਟਾ - ਸੁਲਟਾ ਬੋਲੇ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

ਵਰਦਾਨ:- ਮਨ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਸੀਟ ਤੇ ਸੈਟ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੰਬਰਵਨ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾ ਭਵ: ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ

ਅੰਦਰ ਸੰਕਲਪ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾ ਨੰਬਰਵਨ ਬਣੀਏ ਲੇਕਿਨ ਸੰਕਲਪ ਅਤੇ ਕਰਮ ਦੇ ਅੰਤਰ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸੁਣਨਾ, ਜਾਨਣਾ, ਯਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਇਵੇਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣਾ ਹੈ ਇਸਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਜਾਣ ਮਨ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਸੀਟ ਤੇ ਸੈਟ ਕਰ ਲਵੋ ਤਾਂ ਨੰਬਰਵਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਬੁਰਾਈ ਦੀ ਰੀਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਅੱਛਾਈ ਦੀ ਰੇਸ ਕਰੋ।

ਮਤੇਸ਼ਵਰੀ ਜੀ ਦੇ ਮਧੁਰ ਮਹਾਵਾਕਿਆ ----- “ ਗੁਪਤ ਵੇਸ਼ਧਾਰੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕੰਨਿਆਵਾਂ, ਮਾਤਾਵਾਂ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ” ਹੁਣ ਦੁਨਿਆਵੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਤਾਂ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੰਨਿਆਵਾਂ, ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਸੰਨਿਆਸ ਕਿਉਂ ਲਿਆ ਹੈ? ਇਹ ਕੋਈ ਹਠਯੋਗ, ਕਰਮ ਸੰਨਿਆਸ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹਿਜਯੋਗ, ਰਾਜਯੋਗ, ਕਰਮਯੋਗ ਸੰਨਿਆਸ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਖੁਦ ਆਏ ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ, ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਦੇਹ ਦੇ ਸਾਰੀਆਂ ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਦਾ ਮਨ ਤੋਂ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪੰਜ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇ ਦਾਨ ਤਾਂ ਛੂਟੇ ਗ੍ਰਹਿਣ। ਹੁਣ ਮਾਇਆ ਦਾ ਇਹ ਗ੍ਰਹਿਣ ਜੇ ਅਧਾਕਲਪ ਤੋਂ ਲਗਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇਸ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਕਾਲੀ ਪਤਿਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਨਾਉਣਾ ਹੈ। ਵੇਖੋ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਪਵਿੱਤਰ ਅਤੇ ਚਮਤਕਾਰੀ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਨਿਰੋਗੀ ਪਵਿੱਤਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਵੀ ਸੰਨਿਆਸ ਉਦੋਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪਹਿਲੋਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਗ਼ਰੀਬ ਦਾ ਬਾਲਕ ਜਦੋਂ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਦੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕੁੱਝ ਵੇਖਕੇ ਗੋਦ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਪਰੰਤੂ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਦਾ ਬਾਲਕ ਗ਼ਰੀਬ ਦੀ ਗੋਦ ਵਿੱਚ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਇਹ ਕੋਈ ਅਨਾਥ ਆਸ਼ਰਮ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਧਨਵਾਨ, ਕੁਲਵਾਨ ਮਾਤਾਵਾਂ - ਕੰਨਿਆਵਾਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਨਿਆਵੀ ਲੋਕ ਹੁਣ ਵੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵਾਪਿਸ ਆ ਜਾਣ, ਪਰੰਤੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜੇ ਉਸ ਮਾਇਆਵੀ ਧਨ, ਪਦਾਰਥ ਅਰਥਾਤ ਸਰਵੰਸ਼ ਸੰਨਿਆਸ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਸਤੀ ਸੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਈ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਉਸ ਧਨ, ਪਦਾਰਥ ਨੂੰ ਠੇਕਰ ਮਾਰ ਦਿੱਤੀ। ਜਿਵੇਂ ਰਾਜਾ ਗੋਪੀਚੰਦ ਨੇ ਅਥਵਾ ਮੀਰਾਂ ਨੇ ਰਾਨੀਪਣੇ ਦਾ ਅਥਵਾ ਰਾਜਾਈ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰ ਲਿਆ। ਇਹ ਹੈ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਅਤਿੰਦਰੀਏ ਅਲੌਕਿਕ ਸੁੱਖ ਜਿਸਦੇ ਅੱਗੇ ਉਹ ਦੁਨਿਆਵੀ ਪਦਾਰਥ ਤੁੱਛ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮਰਜੀਵਾ ਬਣਨ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦੇ ਲਈ ਅਮਰਪੁਰੀ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਹੀ ਭਵਿੱਖ ਬਣਾਉਣਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਬਣਨਾ ਮਾਨਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਹੋ ਜਾਣਾ, ਸਭ ਕੁਝ ਉਸ ਨੂੰ ਅਰਪਣ ਕਰ ਦੇਣਾ ਫਿਰ ਉਹ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪਦ ਦੇ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੀ ਆਕੇ ਇਸ ਸੰਗਮ ਦੇ ਸਮੇਂ ਪੂਰਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਵਿਨਾਸ਼ ਜਵਾਲਾ ਵਿੱਚ ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਸਹਿਤ ਸਭ ਭਸਮੀਭੂਤ ਹੋ ਹੀ ਜਾਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਰਥ ਸਫਲ ਕਰੀਏ। ਹੁਣ ਇਹ ਰਾਜ ਵੀ ਸਮਝਣਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸਭ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵੀ ਲੈ ਕੇ ਕੀ ਕਰੀਏ। ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮੰਡੁਲੇਸ਼ਵਰ ਦੇ ਮੁਆਫ਼ਿਕ ਇੱਥੇ ਮਹਿਲ ਬਣਾ ਕੇ ਨਹੀਂ ਬੈਠਣਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਈਸ਼ਵਰ ਅਰਥ ਬੀਜ ਬੇਣ ਨਾਲ ਉੱਥੇ ਭਵਿੱਖ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਇੰਨਾ ਦਾ ਬਣ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਗੁਪਤ ਰਾਜ। ਪ੍ਰਭੂ ਤਾਂ ਦਾਤਾ ਹੈ ਇਕ ਦਿਓ ਸੌ ਪਾਵੇ। ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਸਹਿਣ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਹਿਣ ਕਰਾਂਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਿਕਲੇਗਾ। ਇਸਲਈ ਹੁਣ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰੋ। ਅੱਛਾ।

ਅੱਜ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਮਿਲਣ ਸਨੇਹ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਬਲ ਇੱਕ ਭਰੋਸਾ, ਇਹੀ ਛਤਰਛਾਇਆ ਦੇ ਥੱਲੇ ਮਿਲਣ ਦੇ ਉਮੰਗ ਉਤਸਾਹ ਤੋਂ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਹਲਚਲ, ਲਗਨ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਨਾ ਸਕੀ। ਰੁਕਾਵਟ, ਥਕਾਵਟ ਬਦਲ ਕੇ ਸਨੇਹ ਦਾ ਸਹਿਜ ਰਸਤਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹਿੰਮਤ ਬੱਚੇ ਮਦਦੇ ਬਾਪ। ਜਿੱਥੇ ਹਿੰਮਤ ਹੈ ਉੱਥੇ ਉੱਲਾਸ ਵੀ ਹੈ। ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉੱਲਾਸ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇਵੇਂ ਸਦਾ ਹਿੰਮਤ ਉੱਲਾਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਇੱਕਰਸ ਸਥਿਤੀ ਦੁਆਰਾ ਨੰਬਰਵਨ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਵੇਂ ਦੀ ਵੀ ਸਖ਼ਤ ਤੋਂ ਸਖ਼ਤ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਹੋਵੇ ਪਰ ਹਿੰਮਤ ਅਤੇ ਉੱਲਾਸ ਦੇ ਖੰਭਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸੈਕੰਡ ਵਿੱਚ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਦੀ ਉੱਚੀ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਹਰ ਵੱਡੀ ਅਤੇ ਸਖ਼ਤ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਛੋਟੀ ਅਤੇ ਸਹਿਜ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਦੇ ਅੱਗੇ ਸਭ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਖੇਡ ਦੇ ਖਿਡੌਣੇ ਅਨੁਭਵ ਹੋਣਗੇ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਵੀ ਭਿਆਨਕ ਗੱਲਾਂ ਭਿਆਨਕ ਦੇ ਬਜਾਏ ਸੁਭਾਵਿਕ ਅਨੁਭਵ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਦਰਦਨਾਕ ਗੱਲਾਂ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਦਵਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਅਨੁਭਵ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਕਿੰਨੇ ਵੀ ਦੁਖਦਾਈ ਨਜ਼ਾਰੇ ਆਉਣ ਲੇਕਿਨ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਨਗਾਰੇ, ਦੁੱਖ ਦੇ ਨਜ਼ਾਰਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣਗੇ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਦਰਦ ਦੀ ਅੱਗ ਨੂੰ ਸ਼ੀਤਲ ਜਲ ਦੇ ਸਦ੍ਰਿਸ਼ ਸਰਵ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸਹਯੋਗੀ ਬਣਨਗੇ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਤੜਫਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਹਿਯੋਗ ਦੀ ਜਰੂਰਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਸਹਿਯੋਗ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਯੋਗ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਣਗੇ। ਸਾਰੇ ਤੁਹਾਡੇ ਇਸ ਸੱਚੇ ਸਹਿਯੋਗ ਨੂੰ ਹੀ ਸੱਚਾ ਯੋਗੀ ਮੰਨਣਗੇ। ਅਤੇ ਇਵੇਂ ਦੇ ਹੀ ਹਾਹਾਕਾਰ ਦੇ ਸਮੇਂ “ਸੱਚੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਸੇ ਸੱਚੇ ਯੋਗੀ”, ਇਸ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤੱਖਫਲ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਾਲ ਹੀ ਜੈ-ਜੈ ਕਾਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਹੀ ਗਾਇਨ ਹੈ - ਇੱਕ ਬੂੰਦ ਦੇ ਪਿਆਸੇ... ਇਹ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ, ਇਕ ਸੈਕੰਡ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਰੂਪੀ ਬੂੰਦ ਤੜਪਦੀਆਂ ਕਰਲਾਉਂਦੀਆਂ ਹੋਇਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਏਗੀ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੈਕੰਡ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਏਗੀ - ਸੈਕੰਡ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਵਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋ ਗਈ। ਲੇਕਿਨ ਉਹ ਇੱਕ ਸੈਕੰਡ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਬਹੁਤ ਕਾਲ ਤੋਂ ਅਭਿਆਸੀ ਆਤਮਾ, ਪਿਆਸੇ ਦੀ ਪਿਆਸ ਬੁਝਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਚੈੱਕ ਕਰੋ ਕਿ ਇਵੇਂ ਦੁੱਖ ਦਰਦ, ਦਰਦਨਾਕ ਭਿਆਨਕ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਦੇ ਵਿੱਚ ਸੈਕੰਡ ਵਿੱਚ ਮਾਸਟਰ ਵਿਧਾਤਾ, ਮਾਸਟਰ ਵਰਦਾਤਾ, ਮਾਸਟਰ ਸਾਗਰ ਬਣ ਇਵੇਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਇਵੇਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਇਹ ਕੀ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਹ ਦੇਖਣ ਜਾਂ ਸੁਣਨ ਵਿੱਚ ਲੱਗ ਗਏ ਤਾਂ ਵੀ ਸਹਿਯੋਗੀ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕੋਗੇ। ਇਹ ਦੇਖਣ ਅਤੇ ਸੁਣਨ ਦੀ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਨਾਮ ਮਾਤਰ ਇੱਛਾ ਵੀ ਸਭ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਥਿਤੀ ਬਣਾਉਣ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ ਇਸ ਲਈ ਸਦਾ ਅਪਣੇ ਅਲਪਕਾਲ ਦੀ ਇੱਛਾ ਮਾਤਰਮ ਅਵਿਦਿੱਆ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਤੋਂ ਹੀ ਅਭਿਆਸੀ ਬਣੋ। ਹਰ ਸੰਕਲਪ, ਹਰ ਸਵਾਸ ਦੇ ਅਖੰਡ ਸੇਵਾਧਾਰੀ, ਅਖੰਡ ਸਹਿਯੋਗੀ ਸੇ ਯੋਗੀ ਬਣੋ। ਜਿਵੇਂ ਖੰਡਿਤ ਮੂਰਤੀ ਦਾ ਕੋਈ ਮੁੱਲ ਨਹੀਂ, ਪੂਜਨੀਕ ਬਣਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਹੀਂ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਖੰਡਿਤ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਖੰਡਿਤ ਯੋਗੀ ਇਵੇਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਣਗੇ ਇਸ ਲਈ ਇਵੇਂ ਦੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸੇਵਾ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸਮੀਪ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਮਾਂ ਘੰਟੀ ਵਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਭਗਤ ਲੋਕ ਅਪਣੇ ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਜਾਂ ਦੇਵੀਆਂ ਨੂੰ ਘੰਟੀ ਵਜਾ ਕੇ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸਵਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਭੋਗ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਸਮਾਂ ਘੰਟੀ ਵਜਾ ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ, ਦੇਵੀਆਂ ਨੂੰ ਅਲਰਟ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਾਗੋ ਹੋਏ ਤਾਂ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਪਵਿੱਤਰ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ ਬੀਜੀ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਪਿਆਸੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਪਿਆਸ ਮਿਟਾਉਣ ਲਈ, ਸੈਕੰਡ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ ਘੰਟੀ ਵਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਦੇ ਪਰਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸੰਪੰਨ ਇਸ਼ਟ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਆਹਵਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਮਝਾ। ਸਮੇਂ ਦੀ ਘੰਟੀ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਨੇ ਸੁਣੀ ਨਾ। ਅੱਛਾ -

ਇਵੇਂ ਹਰ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਨਾਲ ਸਹਿਜ ਪਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਬਹੁਤ ਕਾਲ ਦੀ ਸੈਕੰਡ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਅਖੰਡ ਸੇਵਾਧਾਰੀ, ਅਖੰਡ ਯੋਗੀ, ਸਦਾ ਮਾਸਟਰ ਦਾਤਾ, ਵਰਦਾਤਾ ਸਵਰੂਪ, ਸਦਾ ਇੱਛਾ ਮਾਤਰਮ ਅਵਿਦਿੱਆ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨਾਲ ਸਭ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਇਵੇਂ ਦੇ ਮਾਸਟਰ ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਵਾਨ ਸਮਰੱਥ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

(ਕਾਨਪੁਰ ਦਾ ਸਮਾਚਾਰ ਗੰਗੇ ਭੈਣ ਨੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਸੁਣਾਇਆ) ਸਦਾ ਅੱਚਲ ਅਡੋਲ ਆਤਮਾ। ਹਰ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੀ ਛੱਤਰ ਛਾਇਆ ਦੇ ਅਨੁਭਵੀ ਹੋ ਨਾ? ਬਾਪਦਾਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸੇਫ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਸੇਫਟੀ ਦਾ ਸਾਧਨ ਸਦਾ ਹੀ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਸਦਾ ਹੀ ਬਾਪ ਦਾ ਸਨੇਹ ਦਾ ਹੱਥ ਅਤੇ ਸਾਥ ਹੈ। "ਨਥਿੰਗ ਨਿਊ" ਇਸ ਦੇ ਅਭਿਆਸੀ ਹੋ ਗਏ ਨਾ! ਜੇ ਬੀਤਿਆ ਨਥਿੰਗ ਨਿਊ। ਜੇ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਨਥਿੰਗ ਨਿਊ। ਆਪੇ ਹੀ ਟਚਿੰਗ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਰਿਹਰਸਲ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਸੇਫਟੀ ਦਾ, ਸੇਵਾ ਦਾ ਸਾਧਨ ਕੀ ਹੋਵੇ? ਕੀ ਸਵਰੂਪ ਹੋਵੇ? ਇਸਦੀ ਰਿਹਰਸਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਫਾਈਨਲ ਵਿੱਚ ਹਾਹਾਕਾਰ ਦੇ ਵਿਚ ਜੈ-ਜੈ ਕਾਰ ਹੋਈ ਹੈ। ਅਤੀ ਦੇ ਬਾਅਦ ਅੰਤ ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਯੁੱਗ ਦਾ ਆਰੰਭ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋਵੇ ਵੀ ਸਭ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਦੇ ਨਗਾਰੇ ਵੱਜਣਗੇ। ਨਜ਼ਾਰਾ ਨਾਜ਼ੁਕ ਹੋਵੇਗਾ ਲੇਕਿਨ ਵੱਜਣਗੇ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਦੇ ਨਗਾਰੇ। ਤਾਂ ਰਿਹਰਸਲ ਤੋਂ ਪਾਰ ਹੋ ਗਈ ਹੋ। ਬੇਫਿਕਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਣ ਪਾਰਟ ਵਜਾਇਆ। ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ। ਪਹੁੰਚ ਗਈ, ਇਹੀ ਸਨੇਹ ਦਾ ਸਵਰੂਪ ਹੈ। ਚੰਗਾ ਸੇਚ ਤੋਂ ਤਾਂ ਅਸੇਚ ਹੈ ਹੀ। ਜੇ ਹੋਇਆ ਵਾਹ ਵਾਹ! ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਈਆਂ ਦਾ ਕੁਝ ਕਲਿਆਣ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਇਸ ਲਈ ਜਲਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਲਿਆਣ ਅਤੇ ਬਚਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਲਿਆਣ। ਹਾਏ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਨਗੇ, ਹਾਏ ਸੜ ਗਿਆ, ਨਹੀਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਲਿਆਣ। ਬਚਨ ਦੇ ਟਾਈਮ ਤੇ ਜਿਵੇਂ ਵਾਹ-ਵਾਹ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਵਾਹ ਬਚ ਗਿਆ ਇਵੇਂ ਹੀ ਜਲਣ ਦੇ ਵੇਲੇ ਵੀ ਵਾਹ-ਵਾਹ! ਇਸ ਨੂੰ ਹੀ ਇੱਕਰਸ ਸਥਿਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਚਾਉਣਾ ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਜਲਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਜਲਣੀ ਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਈ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਹੋਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਹੋ ਹੀ ਬੇਫਿਕਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ। ਇੱਕ ਗਿਆ ਲੱਖ ਪਾਇਆ, ਇਹ ਹੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾ ਸਲੋਗਨ। ਗਿਆ ਨਹੀਂ ਪਰ ਪਾਇਆ ਇਸਲਈ ਬੇਫਿਕਰ। ਹੋਰ ਚੰਗਾ ਕੁਝ ਮਿਲਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਜਲਣਾ ਵੀ ਖੇਡ, ਬਚਣਾ ਵੀ ਖੇਡ। ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਖੇਡਾਂ

ਹਨ। ਇਹ ਹੀ ਤਾਂ ਦੇਖਾਂਗੇ ਕਿ ਇਹ ਕਿੰਨੇ ਬੇਫਿਕਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹਨ, ਜਲ ਰਿਹਾ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਇਹ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਛੱਤਰ ਛਾਇਆ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੈ। ਉਹ ਫਿਕਰ ਵਿੱਚ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਿਥੋਂ ਖਾਵਾਂਗੇ, ਕਿੱਥੇ ਚਲਾਂਗੇ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਫਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਹੁਣ ਤਿਆਰੀ ਤਾਂ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਨਾ! ਜਾਵਾਂਗੇ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚੋ ਲੇਕਿਨ ਸਭ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਇਹ ਸੋਚੋ। ਸਭ ਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਕਰਾਕੇ, ਤ੍ਰਿਪਤ(ਸੰਤੁਸ਼ਟ) ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਦਾ ਨਗਾੜਾ ਵਜਾ ਕੇ ਫਿਰ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਉਂ ਜਾਈਏ! ਤੁਸੀਂ ਲੋਕ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਜਾਵੋਗੇ। ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਦੀ ਵੀ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਸੀਨ ਅਨੁਭਵ ਕਰਕੇ ਜਾਣਗੇ ਨਾ! ਇਹ ਵੀ ਕਿਉਂ ਰਹਿ ਜਾਣ। ਇਹ ਮਾਨਸਿਕ ਭਗਤੀ, ਮਾਨਸਿਕ ਪੂਜਾ, ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਪੁਸ਼ਪ...ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਦਰਸ਼ਨ ਬੜਾ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਹੈ। ਅਡਵਾਂਸ ਪਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸ ਦਾ ਪਾਰਟ ਹੈ ਇਹ ਦੂਜੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਸੀਨ ਦੇਖਣਾ ਤਾਂ ਬੜਾ ਜਰੂਰੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਨੇ ਅੰਤ ਕੀਤਾ ਉਸਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰ ਲਿਆ ਨਾ। ਤਾਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਇਹ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਸੀਨ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਨਾਲ ਚੱਲੇ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਸੇ-ਕਿਸੇ ਦਾ ਪਾਰਟ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਾਣ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਚਲੇ ਗਏ ਤਾਂ ਵੀ ਵਧੀਆ। ਰਹਿ ਗਏ ਤਾਂ ਵੀ ਚੰਗਾ। ਇਕੱਲੇ ਜਾਵੋਗੇ ਤਾਂ ਵੀ ਅਡਵਾਂਸ ਪਾਰਟੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ ਇਸ ਲਈ ਜਾਣਾ ਹੈ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚੋ, ਸਭ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਇਹ ਸੋਚੋ। ਚੰਗਾ - ਇਹ ਵੀ ਇੱਕ ਅਨੁਭਵ ਵਧਿਆ। ਜੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਸ ਨਾਲ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਡਿਗਰੀ ਵੱਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਪੜਾਈ ਵਿੱਚ ਡਿਗਰੀ ਵੱਧਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਮਤਲਬ ਡਿਗਰੀ ਵਧੀ।

ਪਾਰਟੀਆਂ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ:- ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਵਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ? ਸਵਰਾਜ ਹੁਣ ਸੰਗਮ ਤੇ, ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਰਾਜ ਤਾਂ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਸਵਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਵਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸਮਝ ਇੰਨਾ ਕਰਮਇੰਦਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕਰਮਚਾਰੀ ਸਮਝ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾਲ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਕਦੇ ਕੋਈ ਕਰਮਇੰਦਰੀ ਰਾਜਾ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਪ ਰਾਜਾ ਹੋ ਜਾਂ ਕਦੇ ਕਦੇ ਕੋਈ ਕਰਮਇੰਦਰੀ ਰਾਜਾ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ? ਕਦੇ ਕੋਈ ਕਰਮਇੰਦਰੀ ਧੋਖਾ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ? ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਵੀ ਧੋਖਾ ਖਾਧਾ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਲਿਆ। ਧੋਖਾ ਦੁੱਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਧੋਖਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਸਵਰਾਜ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ, ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ, ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ। ਸਵਰਾਜ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਉਡਦੀ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਨਸ਼ਾ ਹੈ। ਹੱਦ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਨੁਕਸਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਅਲੈਕਿਕ ਰੂਹਾਨੀ ਨਸ਼ਾ ਸੁੱਖ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਯਥਾਰਥ ਰਾਜ ਹੈ ਰਾਜਾ ਦਾ, ਪੂਜਾ ਦਾ ਰਾਜ ਹੰਗਾਮੇ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ। ਆਦਿ ਤੋਂ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਲਾਸਟ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਪੂਜਾ ਦਾ ਰਾਜ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਗਏ। ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਭਿਖਾਰੀ ਰਹੇ ਅਤੇ ਹੁਣ ਭਿਖਾਰੀ ਤੋਂ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਗਏ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਦਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਖੁਸ਼ ਰਹੋ, ਆਬਾਦ ਰਹੋ। ਜਿੰਨਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾ ਸਮਝ, ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ, ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਬੋਲ, ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਕਲਪ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਇਸ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਕਲਪ ਨਾਲ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਇਹ ਸਵਰਾਜ ਤੁਹਾਡਾ ਜਨਮ ਸਿੱਧ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਇਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜਨਮ-ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ।
ਅਵਿਯੋਗਤ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇ ਪ੍ਰੇਰਨਾਦਾਇਕ ਅਨਮੋਲ ਮਹਾਵਾਕਿਆ

1. ਸਭ ਨੂੰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਹੈ, ਉਹ ਕਿਹੜੀ ਗੱਲ ਹੈ? ਜੇ ਸ਼ੁਰੂ ਦੀ ਪਹੇਲੀ ਹੈ ਮੈਂ ਕੌਣ? ਉਹ ਹੀ ਲਾਸਟ ਤੱਕ ਵੀ ਹੈ। ਸਭ ਨੂੰ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਹੈ ਆਖ਼ੀਰ ਵੀ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਕੌਣ ਜਾਂ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਕਿੱਥੇ? ਹੁਣ ਇਹ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਕਦੇ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇਗਾ? ਸਭ ਇੱਕ ਦੇ ਵਿੱਚ ਰੁਹਰਿਹਾਨ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ 8 ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਹੋਣਗੇ, 100 ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਹੋਣਗੇ, 16000 ਦਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਖ਼ੀਰ ਵੀ 8 ਵਿੱਚ ਜਾਂ 100 ਵਿੱਚ ਕੌਣ ਹੋਣਗੇ? ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਕਿਹੜੀ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਹੋਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਫਿਰ ਸੋਚਦੇ ਹਨ ਲਾਸਟ ਸੇ ਫਾਸਟ ਹਨ। ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸਾਡਾ ਸਥਾਨ ਹੈ ਜਾਂ ਲਾਸਟ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਹੈ? ਆਖ਼ੀਰ ਹਿਸਾਬ ਕੀ ਹੈ? ਕਿਤਾਬ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਹੈ ਨਾ। ਫਿਕਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਵੀ ਆਰਟ ਕੰਪੀਟੀਸ਼ਨ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਚਿੱਤਰ ਕਿਵੇਂ ਚੁਣਿਆ? ਪਹਿਲਾਂ ਥੋੜੇ ਵੱਖ ਕੀਤੇ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਫਿਰ ਇੱਕ, ਦੋ, ਤਿੰਨ ਨੰਬਰ ਲਗਾਇਆ। ਪਹਿਲਾਂ ਚੁੰਨਣੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਫਿਕਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਚੁਣੇ ਗਏ ਲੇਕਿਨ ਫਿਕਸ ਨਹੀਂ ਹੋਏ। ਪਿੱਛੇ ਆਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਸਦਾ ਕੁਝ ਸੀਟ ਅੰਤ ਤੱਕ ਵੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਰਿਜਰਵੇਸ਼ਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਲਾਸਟ ਤੱਕ ਕੁਝ ਕੋਟਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਉਹ ਵੀ ਕੋਟਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ, ਕੋਈ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਚੰਗਾ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਕਿਸ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਹੋ? ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਉਮੀਦ ਰੱਖੋ। ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਇਵੇਂ ਦੀ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਗੱਲ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਤੁਹਾਡੀ ਸਭ ਦੀਆਂ ਉਮੀਦਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਅਸਟ(ਅੱਠ) ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗੱਲ ਨਾਲ ਹੈ। ਅੱਠ ਰਤਨ ਜਿਵੇਂ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਯਾਦਗਾਰ ਹਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤਾਂ ਜੋ ਅੱਠ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹਨ ਉਹ ਹਰ ਸ਼ਕਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਦਿਖਾਈ ਦੇਵੇਗੀ। ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀ ਵੀ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਜੇਕਰ ਮੂਰਤੀ ਦੀ ਇੱਕ ਭੁਜਾ(ਬਾਜੂ) ਖੰਡਿਤ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਪੂਜਨੀਏ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ, ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵੀ ਕਮੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਅੱਠ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਲਿਸਟ ਵਿੱਚ ਹਜੇ ਤੱਕ ਫਿਕਸ ਨਹੀਂ ਕਰੇ ਜਾਵੇਗੇ। ਦੂਜੀ ਗੱਲ - ਅੱਠ ਦੇਵਤਾ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇਸ਼ਟ ਮੰਨੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ਼ਟ ਮਤਲਬ ਮਹਾਨ ਪੂਜਨੀਏ। ਇਸ਼ਟ ਦੁਆਰਾ ਹਰ ਭਗਤ ਨੂੰ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਧੀ ਅਤੇ ਸਿੱਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ

ਹੈ। ਇਥੇ ਵੀ ਜੇ ਅੱਠ ਰਤਨ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਸਭ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਹੁਣ ਵੀ ਇਸ਼ਟ ਮਤਲਬ ਹਰ ਸੰਕਲਪ ਅਤੇ ਚਲਣ ਦੁਆਰਾ ਵਿਧੀ ਅਤੇ ਸਿੱਧੀ ਦਾ ਮਾਰਗ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਭ ਦੇ ਸਾਮਣੇ ਹੁਣ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੀ ਮਹਾਨਮੂਰਤ ਮੰਨੇ ਜਾਣਗੇ। ਤਾਂ ਅੱਠ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵੀ ਹੋਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਸ਼ਟ ਮਤਲਬ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾ, ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ, ਵਰਦਾਨੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਹੈ ਅੱਠ ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ। ਅੱਛਾ।

2. ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵਾਇਸ਼ੇਸ਼ਨ ਤੋਂ ਅਤੇ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਸੇਫ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਸਦਾ "ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ", ਜੋ ਇਸ ਲਗਨ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਮਾਇਆ ਦੇ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਾਰ ਤੋਂ ਬਚੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਜਦੋਂ ਲੜਾਈ ਦੇ ਵੇਲੇ ਬੰਬ ਸੁੱਟਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਅੰਡਰਗਰਾਊਂਡ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਅਸਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਹੀ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਲਗਨ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵਾਇਸ਼ੇਸ਼ਨ ਤੋਂ, ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਬਚੇ ਰਹਿਣਗੇ, ਸਦਾ ਸੇਫ ਰਹਿਣਗੇ। ਮਾਇਆ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਜੇ ਵਾਰ ਕਰੇ। ਲਗਨ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਰਹੋ। ਇਹ ਹੈ ਸੇਫਟੀ ਦਾ ਸਾਧਨ।

3. ਬਾਪ ਦੇ ਸਮੀਪ(ਨੇੜੇ ਵਾਲੇ) ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਬਾਪ ਦੇ ਨੇੜੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਉੱਪਰ ਬਾਪ ਦੇ ਸੱਤ ਦੇ ਸੰਗ ਦਾ ਰੰਗ ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਸੱਤ ਦੇ ਸੰਗ ਦਾ ਰੰਗ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀਅਤ। ਤਾਂ ਸਮੀਪ ਰਤਨ ਸਦਾ ਰੂਹਾਨੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋਣਗੇ। ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਨਿਆਰੇ, ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿਣਗੇ। ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਨਾ ਦੇਖੇ ਅਤੇ ਆਤਮਾ ਜੋ ਨਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ - ਉਹ ਪ੍ਰਤੱਖ ਦਿਖਾਈ ਦੇ - ਇਹ ਹੀ ਤਾਂ ਕਮਾਲ ਹੈ। ਰੂਹਾਨੀ ਮਸਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਾਥੀ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਰੂਹ ਹੈ।

4. ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਅਕਾਰਸ਼ਣ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੋਣ ਦੀ ਸਹਿਜ ਯੁਕਤੀ ਸਦਾ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਖਜ਼ਾਨੇ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹਾਂ। ਜੇ ਬਾਪ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਗਿਆਨ, ਸੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਆਨੰਦ ਹੈ...ਉਹ ਸਰਵ ਗੁਣ ਸਾਡੇ ਹਨ। ਬੱਚਾ ਬਾਪ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਰਟੀ ਦਾ ਆਪ ਹੀ ਮਾਲਿਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸਭ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਕੋਈ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਹੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰਹੇ ਬਾਪ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਤੋਂ ਆਟੋਮੈਟਿਕਲੀ ਪਰੇ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਵੀ ਸਪਸ਼ਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਹੈ ਫਰਿਸ਼ਤੇਪਨ ਅਤੇ ਦੇਵਤਾਪਨ ਦਾ।

5. ਇੱਕ ਸੈਕੰਡ ਦਾ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਖੇਡ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਾਸ ਵਿਚ ਆਨਰ ਬਣ ਜਾਈਏ ਇੱਕ ਸੈਕੰਡ ਦਾ ਖੇਡ ਹੈ ਹੁਣੇ-ਹੁਣੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਅਤੇ ਹੁਣੇ-ਹੁਣੇ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਅਵਿਯੋਕਤ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋ ਜਾਣਾ। ਇਸ ਸੈਕੰਡ ਦੇ ਖੇਡ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਹੈ? ਜਦੋਂ ਚਾਹੇ ਜਿਵੇਂ ਚਾਹੇ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤੀ ਰਹਿ ਸਕੇ। ਅੰਤਿਮ ਪੇਪਰ ਸੈਕੰਡ ਦਾ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ, ਜੋ ਇਸ ਸੈਕੰਡ ਦੀ ਹਲਚਲ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਤਾਂ ਫੇਲ, ਅਚਲ ਰਿਹਾ ਤਾਂ ਪਾਸ। ਇਵੇਂ ਦੀ ਕੰਟਰੋਲਿੰਗ ਪਾਵਰ ਹੈ? ਹੁਣ ਇਵੇਂ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਤੇਜ਼ ਗਤੀ ਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਹੰਗਾਮਾ ਹੋਵੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਪਣੀ ਸਥਿਤੀ ਅਤੀ ਸ਼ਾਂਤ। ਜਿਵੇਂ ਸਾਗਰ ਬਾਹਰ ਆਵਾਜ਼ ਸੰਪੰਨ ਹੁੰਦਾ ਪਰ ਅੰਦਰ ਬਿਲਕੁਲ ਸ਼ਾਂਤ, ਇਵੇਂ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੰਟਰੋਲਿੰਗ ਪਾਵਰ ਵਾਲੇ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਖੁਦ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਰਾਜ ਕਿਵੇਂ ਕਰਨਗੇ। ਸਮੇਟਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਸੈਕੰਡ ਵਿੱਚ ਵਿਸਤਾਰ ਤੋਂ ਸਾਰ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੈਕੰਡ ਵਿੱਚ ਸਾਰ ਤੋਂ ਵਿਸਤਾਰ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣਾ, ਇਹ ਹੈ ਵੰਡਰਫੁੱਲ ਖੇਡ।

6. ਅਤਿਇੰਦ੍ਰੀਏ ਸੁੱਖ ਦੇ ਝੂਲੇ ਵਿੱਚ ਝੂਲਦੇ ਰਹੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਝੂਲਦਾ ਦੇਖ ਦੁਖੀ ਤੋਂ ਸੁਖੀ ਬਣ ਜਾਣ। ਤੁਹਾਡੇ ਨੇਣ, ਮੁੱਖ ਚਿਹਰਾ ਸਭ ਸੁੱਖ ਦੇਵੇ, ਇਵੇਂ ਦੇ ਸੁੱਖਦਾਈ ਬਣੇ। ਇਵੇਂ ਦਾ ਸੁੱਖਦਾਈ ਜੋ ਬਣਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੁੱਖ ਦੀ ਲਹਿਰ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਅੱਛਾ।

ਵਰਦਾਨ:- ਮਨ ਬੁੱਧੀ ਦੀ ਇਕਾਗਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਸਰਵ ਸਿੱਧੀਆਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਸਮਰੱਥ ਆਤਮਾ ਭਵ: ਸਰਵ ਸਿੱਧੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਇਕਾਗਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਵਧਾਓ। ਇਹ ਇਕਾਗਰਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸਹਿਜ ਨਿਰਵਿਘਨ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਦੀ ਜਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੂਜਾ ਨਾ ਕੋਈ - ਇਸਦਾ ਸਹਿਜ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਹਿਜ ਇਕਰਸ ਸਥਿਤੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਰਵ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕਲਿਆਣ ਦੀ ਵਿੱਤੀ, ਭਾਈ-ਭਾਈ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਇਕਾਗਰ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਇੰਨਾ ਸਮਰੱਥ ਬਣੇ ਜੋ ਮਨ-ਬੁੱਧੀ ਸਦਾ ਤੁਹਾਡੇ ਆਰਡਰ ਅਨੁਸਾਰ ਚੱਲੇ। ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੈਕੰਡ ਮਾਤਰ ਵੀ ਹਲਚਲ ਨਾ ਹੋਵੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਕਮਲ ਪੁਸ਼ਪ ਸਮਾਨ ਨਿਆਰੇ ਰਹੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਪਾਤਰ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਇਵੇਂ ਦਾ ਟ੍ਰਸਟੀ ਬਣੇ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਅਸਕਤੀ ਨਾ ਰਹੇ, ਸਾਡਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਇਵੇਂ ਦੇ ਬੈਗਰ ਬਣ ਜਾਵੇ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਕਿਹੜੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਮਰ ਗਈ ਦੁਨੀਆ - ਇਹ ਹੈ ਤੁਹਾਡੀ ਮੰਜ਼ਿਲ। ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਮਮੱਤਵ ਟੁੱਟ ਜਾਵੇ। ਇਵੇਂ ਦਾ ਬੈਗਰ ਬਣ ਜਾਵੇ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ। ਆਤਮਾ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਬਣ ਜਾਵੇ। ਬਸ, ਸਾਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬੈਗਰ ਟਰੂ(ਸਚੇ) ਪ੍ਰਿੰਸ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਫਕੀਰ ਤੋਂ ਅਮੀਰ, ਅਮੀਰ ਤੋਂ ਫਕੀਰ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਅਮੀਰ ਹੋ ਤਾਂ ਇੱਕ ਵੀ ਗਰੀਬ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਤਮਾ ਸੁਣਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਸ਼ਰੀਰ? (ਆਤਮਾ) ਆਤਮਾ ਸੁਣੇਗੀ ਜਰੂਰ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ। ਬੱਚੇ ਲਿੱਖਦੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹਨ ਕਿ ਫਲਾਣੇ ਦੀ ਆਤਮਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਫਲਾਣੇ ਦੀ ਆਤਮਾ ਅੱਜ ਫਲਾਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਜਿਵੇਂ ਆਦਤ ਪੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਨਣਾ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਵੇਖਦੇ ਹੋ, ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਦੇ ਆਤਮਾਵਾਂ। ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਤੇ ਇੱਕ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਵੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਪਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਸ਼ਰੀਰ ਬਿਗਰ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਗੇ ਤਾਂ ਹੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਵੋਗੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਜਿੰਨਾ ਧਾਰਨ ਕਰੋਗੇ ਅਤੇ ਕਰਾਵੋਗੇ, ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣੋਗੇ ਅਤੇ ਬਣਾਵੋਗੇ ਉਨਾ ਉੱਚਾ ਪਦ ਪਾਵੋਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁੱਝਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਪੁੱਛ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਹੈ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਹਨ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ। ਬੱਚੇ ਹੀ ਚੰਗੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਚੰਗੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਭਾਵੇਂ ਬਾਹਰੋਂ ਪਿਆਰ ਕਰਣਗੇ ਪਰ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ - ਇਹ ਸਾਡੇ ਬੱਚੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮੈਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਹੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਬਾਹਰ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਤੁਹਾਡਾ ਕੰਮ ਹੈ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਝੱਟ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਥੋੜਾ ਸਮਝ ਕੇ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਵੇਖਣਗੇ ਕੀ ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵਾਧਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਆਉਣਗੇ, ਦੇਖੀਏ ਤੇ ਸਹੀ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਹੀ ਸਮਝਾਵੋਗੇ ਕਿ ਬਾਪ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਹੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੇਰੇ ਬਜਾਏ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਾ ਕਰੋ। ਮੇਰੀ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ। ਪੱਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹਾਂ। ਮੇਰੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਆਤਮਾ ਪਾਵਨ ਬਣੇਗੀ ਇਸਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚਿਓ, ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਬਾਪ ਹੀ ਪੱਤਿਤ ਰਾਜ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਰਾਜ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਲਿਖੇਟ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿੱਥੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ? ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਫਿਰ ਸੁੱਖਧਾਮ।

ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੀ ਹੈ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੀ। 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਵੀ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਚਿੱਤਰ ਵੇਖਣ ਤੋਂ ਹੀ ਨਿਸ਼ਚਾ ਬੈਠ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਖੋਲੋ - ਭੱਭਕੇ ਨਾਲ। ਤਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਭੱਭਕਾ ਖਿੱਚੇਗਾ। ਬਹੁਤ ਆਉਣਗੇ, ਤੁਸੀਂ ਇਹੀ ਸੁਣਾਓਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਇਹ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਅਤੇ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਬੈਜ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਨਾਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬੈਗਰ ਟੂ ਪ੍ਰਿੰਸ ਬਣਾਂਗੇ। ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਣੇਗਾ ਨਾ। ਜਦੋਂ ਤਕ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਾ ਬਣੇ ਤਦ ਤੱਕ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬੱਚੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਹੋਏ ਤਦ ਨਾਰਾਇਣ ਨਾਮ ਮਿਲੇ। ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੋਨੋਂ ਚਿੱਤਰ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਬੈਗਰ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹੋ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਵੀ ਬੈਗਰਸ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੈਗਰ ਮਤਲਬ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਕਿਸੇ-ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਅਸੀਂ ਬੈਗਰ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਇਹ ਬਾਬਾ ਤੇ ਹੈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਬੈਗਰ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪੂਰਾ ਬੈਗਰ ਬਣਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਆਸਕਤੀ ਤੋੜਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਸਕਤੀ ਤੋੜ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਚੇ ਬੁੱਧੀ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਸਾਡਾ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਹੈ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਨਾ - ਹੇ ਭਗਵਾਨ, ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਉਹ ਤੁਹਾਡਾ ਹੀ ਹੈ, ਸਾਡਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਦੂਰ ਸੀ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਬਹੁਤ ਨਜ਼ਦੀਕ ਹੈ। ਸਾਹਮਣੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਣਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ, ਬਾਬਾ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਉੱਪਰ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਲੋਨ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਪਰ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਕਿਰਾਏ ਤੇ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਰੱਥ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਥੋੜੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਹੈ, ਜਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਆਦਮੀ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਕਿਰਾਇਆ ਵੀ ਬਹੁਤ ਮਿਲੇਗਾ। ਮਕਾਨ ਮਾਲਿਕ ਵੇਖੇਗਾ - ਰਾਜਾ ਮਕਾਨ

ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਕਿਰਾਏ ਦਾ 4 ਹਜ਼ਾਰ ਬੋਲ ਦੇਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਤਾਂ ਧਨਵਾਨ ਹਨ। ਰਾਜੇ ਲੋਕ ਕਦੀ ਵੀ ਬੋਲਣਗੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਇਹ ਤਾਂ ਜਿਆਦਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਨਹੀਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਆਦਿ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਆਪ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਸੈਕਟਰੀ ਹੀ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅੱਜਕਲ ਤਾਂ ਰਿਸ਼ਵਤ ਬਗੈਰ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਚੱਲਦਾ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਅਨੁਭਵੀ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕ ਬੜੇ ਰਾਇਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਚੀਜ਼ ਪਸੰਦ ਦੀ ਬਸ, ਫਿਰ ਸੈਕਟਰੀ ਨੂੰ ਕਹਿਣਗੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਲੈ ਆਓ। ਇਵੇਂ ਦਾ ਮਾਲ ਖੋਲ ਕੇ ਰੱਖਣਗੇ। ਮਹਾਰਾਜਾ - ਮਹਾਰਾਣੀ ਦੇਨੇ ਆਉਣਗੇ, ਜੇ ਚੀਜ਼ ਪਸੰਦ ਹੋਵੇਗੀ ਉੱਥੇ ਬਸ ਅੱਖ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਨਗੇ। ਸੈਕਟਰੀ ਗੱਲ ਕਰ, ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਹਿੱਸਾ ਕੱਢ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਕਈ-ਕਈ ਰਾਜੇ ਨਾਲ ਹੀ ਪੈਸਾ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਸੈਕਟਰੀ ਨੂੰ ਕਹਿਣਗੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੈਸਾ ਦੇ ਦੇ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹਨ। ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿਵੇਂ-ਕਿਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਐਕਟ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਖਜ਼ਾਨਚੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਇੱਥੇ ਵੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਚੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਟ੍ਰਸਟੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਦਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੋਹ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੈਸੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮੋਹ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ, ਸਾਰਾ ਕੁਝ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਤੇ ਫਿਰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਧਨ ਵਿੱਚ ਮੋਹ ਕਿਵੇਂ ਰੱਖਣਗੇ। ਇਹ ਟ੍ਰਸਟੀ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਧਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਅੱਜਕਲ ਤੇ ਗਵਰਨਮੈਂਟ ਕਿੰਨੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਵਿਲਾਇਤ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਕਦਮ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿਵੇਂ ਬੈਗਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ। ਆਤਮਾ ਅਸਰੀਰੀ ਬਣ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣਾ ਨਾ ਸਮਝੋ। ਸਾਡਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਾ ਰਹੇ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ, ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬੈਗਰ ਕਿਵੇਂ ਬਣਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਵੀ ਮਮੱਤਵ ਟੁੱਟ ਜਾਵੇ। ਆਪ ਮੂਏ ਮਰ ਗਈ ਦੁਨੀਆਂ। ਇਹ ਮੰਜਿਲ ਹੈ। ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਠੀਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋ, ਉਸਦਾ ਫਿਰ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਰੱਬ ਨੇ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅੱਗੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਚੰਗਾ ਕਰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਫਲ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਰੱਖਦਾ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਰਾਜੇ, ਜਿਮੀਂਦਾਰ ਆਦਿ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਾਨਾ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਕੋਈ ਨਜ਼ਰਾਨਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੋਈ ਵੀ ਦਾਨ ਪੁੰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਕੋਲ ਪੈਸਾ ਬੜਾ ਹੈ। ਦਾਨ ਕਿਸਨੂੰ ਕਰੋਗੇ। ਗਰੀਬ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਫਕੀਰ ਤੋਂ ਅਮੀਰ ਅਤੇ ਅਮੀਰ ਤੋਂ ਫਕੀਰ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਬਖਸ਼ੋ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ। ਇਹ ਕਰੋ। ਅੱਗੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਹੀ ਮੰਗਦੇ ਸੀ। ਫਿਰ ਵਿਅਭਚਾਰੀ ਬਣ ਗਏ ਹਨ ਤਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਝੋਲੀ ਭਰ ਦੇਵੇ। ਕਿੰਨੇ ਪਥਰਬੁੱਧੀ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਬਹੁਤ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਅਤੀਇੰਦਰੀਏ ਸੁੱਖ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗੋਪੀ ਵਲੱਬ ਦੇ ਗੋਪੀ - ਗੋਪੀਆਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਫਾਇਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ 100 ਪਰਸੈਂਟ ਖੁਸ਼ੀ ਸੀ ਫਿਰ ਘੱਟਦੀ ਗਈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਸੀ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ। ਫਿਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਹੱਦ ਦੀ ਰਾਜਾਈ, ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ। ਹੁਣ ਬਿਰਲੇ ਕੋਲ ਕਿੰਨੀ ਢੇਰ ਮਲਕੀਅਤ ਹੈ। ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਥੋੜੀ ਕੁਝ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਇਆ ਜਿੱਥੇ ਮਨੁੱਖ ਆਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣਗੇ। ਹਾਂ, ਗਰੀਬ ਨੂੰ ਦਾਨ ਵਿੱਚ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸਦੇ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਧਰਮਸ਼ਾਲਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਮਨੁੱਖ ਜਾਕੇ ਉੱਥੇ ਵਿਸ਼ਰਾਮ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਦੂਜੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਅਲਪਕਾਲ ਸੁੱਖ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਹਸਪਤਾਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਸੁੱਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਇਕ ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ। ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਦੀ ਬਹੁਤ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਵੀ ਬਹੁਤ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਜੇ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਆਕੇ ਰੱਬ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਇਸ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੂਪੀ ਰੁੱਖ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੁੱਛਣਗੇ ਕੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ! ਬੇਲੋ, ਕਿ ਇਹ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹੋ - ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ ਨਾ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਪੱਤਿਤ ਰਾਜੇ ਪਾਵਨ ਰਾਜਿਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸਨ ਨਾ। ਸਵਰਗ ਦੇ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸਭ ਨਮਨ ਪੂਜਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਭਗਤ ਲੋਕ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਥੋੜੀ ਹਨ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਿਰਫ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਕਹਾਣੀਆਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸੁਣਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਜੇ ਗੀਤਾ ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਤੋਂ ਸੁਣਦੇ ਆਏ ਹੋ, ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਈ? ਢਿੱਡ ਤਾਂ ਕੁਝ ਭਰਿਆ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ ਢਿੱਡ ਭਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਪਾਰੂ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਖੁੱਦ ਰੱਬ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਸ ਤਨ ਵਿੱਚ ਪਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁਆਰਾ ਬੋਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਪਰਵੇਸ਼ ਕਰਣਗੇ। ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦੇਣਗੇ ਕੀ! ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਸਨਮੁੱਖ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਜਾਣਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਗੰਗਾ ਦਾ ਪਾਣੀ ਪਾਵਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਇਹ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦੀ ਗੱਲ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਸਨਮੁੱਖ ਬੈਠੇ ਹਨ, ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਹੁਣ ਉੱਪਰਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗੀ, ਇਹ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੱਬ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਬੂਟ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਡੱਬੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਡੱਬੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਹੀਰਾ ਹੈ। ਕਿੰਨੀ ਫਸਟਕਲਸ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਸੋਨੇ ਦੀ ਡੱਬੀ ਵਿੱਚ। ਗੋਲਡਨ ਏਜਡ ਡੱਬੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਧੋਬੀ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ

ਗਈ ਛੂ। ਇਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਛੂ ਮੰਤਰ। ਛੂ ਮੰਤਰ ਨਾਲ ਸੇਕੇਂਡ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ, ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਦੂਗਰ ਵੀ ਆਖਦੇ ਹਨ। ਸੇਕੇਂਡ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਇਹ ਬਣਾਂਗੇ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਸੁਣਦੇ ਹੋ। ਪਹਿਲੇ ਜਦੋਂ ਸਤਿਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣਦੇ ਸੀ ਤਾਂ ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਸੀ ਕੀ? ਉਸ ਸਮੇਂ ਤਾਂ ਕਥਾ ਸੁਣਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਲਾਇਤ, ਸਟੀਮਰ ਆਦਿ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਤਿਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣ ਕੇ ਫਿਰ ਮੁਸਾਫਿਰੀ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਉਹ ਤਾਂ ਫਿਰ ਵਾਪਿਸ ਆਉਂਦੇ ਸੀ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਫਿਰ ਇਸ ਛੀ-ਛੀ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਵਾਪਿਸ ਆਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਅਮਰਲੋਕ, ਸਵਰਗ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਹੈ ਨਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰਤਾ, ਸੁੱਖ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਸੀ। ਦੁਨੀਆ ਵੀ ਇਹ ਹੀ ਮੰਗਦੀ ਹੈ - ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਵੇ, ਸਾਰੇ ਮਿਲਕੇ ਇਕ ਹੋ ਜਾਣ। ਹੁਣ ਇੰਨੇ ਸਾਰੇ ਧਰਮ ਮਿਲਕੇ ਇੱਕ ਕਿਵੇਂ ਹੋਣਗੇ! ਹਰ ਇਕ ਦਾ ਧਰਮ ਅਲੱਗ, ਫੀਚਰਸ ਅਲੱਗ-ਅਲੱਗ ਸਾਰੇ ਇਕ ਕਿਵੇਂ ਹੋਣਗੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ, ਸੁਖਧਾਮ। ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਧਰਮ, ਇੱਕ ਰਾਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਧਰਮ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਜੇ ਤਾਲੀ ਵੱਜੇ। ਉਸਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਇੱਕਰਸ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਤ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰੀਆ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ। ਭਗਤ ਲੋਕ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਕਈ ਵਾਰ ਸੁਣਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਕਿਉਂਕਿ ਗੀਤਾ ਹੀ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਦਾ ਧਰਮਸ਼ਾਸਤਰ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਦੀ ਤਾਂ ਅਪਰਮਪਾਰ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਸਰਵਸ਼ਾਸੁਰਮਈ ਸ਼ਿਰੋਮਣੀ ਭਗਵਤ ਗੀਤਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਰੋਮਣੀ ਮਤਲਬ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਤੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਪੱਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ ਹੀ ਇਕ ਰੱਬ, ਜੋ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਮਤਲਬ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬੇਸਮਝੀ ਨਾਲ ਸਿਰਫ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਸਭ ਭਰਾ-ਭਰਾ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਭਰਾ-ਭਰਾ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਇੱਥੇ ਪਾਰੂ ਵਜਾਉਂਦੇ - ਵਜਾਉਂਦੇ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਜੇ ਬਾਪ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਰਾਜ ਦਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਰਾਜ ਬਾਪ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

ਵਰਦਾਨ:- ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਰਹਿਮਦਿਲ ਬਣ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਮਾਫ ਕਰ ਸਨੇਹ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਦਾਤਾ ਭਵ: ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਰਹਿਮਦਿਲ, ਮਰਸੀਫੁਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਮਾਸਟਰ ਰਹਿਮਦਿਲ ਹੋ। ਜੇ ਰਹਿਮਦਿਲ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਕਲਿਆਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਕਲਿਆਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵੀ ਮਾਫ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਮਾਸਟਰ ਸਨੇਹ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਸਨੇਹ ਦੇ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕੁਝ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਵਰਤਮਾਨ ਸਮਾਂ ਸੰਪਤੀ ਤੋਂ ਵੀ ਜਿਆਦਾ ਸਨੇਹ ਦੀ ਜਰੂਰਤ ਹੈ ਇਸਲਈ ਮਾਸਟਰ ਦਾਤਾ ਬਣ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਨੇਹ ਦਿੰਦੇ ਚਲੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਨਾ ਜਾਵੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਤੀਵਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਬਣਨ ਦੀ ਚਾਹਣਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਜਿੱਥੇ ਚਾਹ ਹੈ ਉੱਥੇ ਚਾਹ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗੀ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਯਾਦ ਹੈ ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਧਾਰ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਠਗਣਾ ਨਹੀਂ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਰੈਕਟਰ ਸੁਧਾਰਨ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਕਿਹੜਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਦੇ ਹਨ?

ਉੱਤਰ:- ਬੱਚੇ ਆਪਣਾ ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਚਾਰਟ ਰੱਖੋ। ਚਾਰਟ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਹੀ ਕਰੈਕਟਰ ਸੁਧਰੇਗਾ। ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਕਰੈਕਟਰ ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਰਿਹਾ? ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਤੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ? ਫਾਲਤੂ ਗੱਲ ਤੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ? ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਯਾਦ ਕੀਤਾ? ਕਿੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਇਆ? ਇਵੇਂ ਜੇ ਪੋਤਾਮੇਲ ਰੱਖਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਰੈਕਟਰ ਸੁਧਰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਰੇਗਾ ਸੇ ਪਾਵੇਗਾ। ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਪਛਤਾਏਗਾ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂਕਹਾਂਗੇ ਕਿ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਸਵਧਰਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਧਰ - ਉੱਧਰ ਬੁੱਧੀ ਜਰੂਰ ਜਾਂਦੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਹ ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦੀ। ਉਹ ਤਾਂ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਤੋਂ ਸਿਵਾਏ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਾਂਗੇ। ਭਾਵੇਂ ਬਾਬਾ ਸਵੇਰੇ ਨੂੰ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖਿੱਚਦੇ ਹਨ, ਕਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਖਿੱਚਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਸਵਾਲ ਹੈ- ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਰਦੇ? ਉਹ ਤਾਂ ਹੋਈ ਸਵੇਰੇ ਘੰਟਾ ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਉੱਮਰ ਵਧਦੀ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਕਿੰਨਾ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ? ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਕੀ ਕੀਤਾ? ਹਾਲੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਚਾਰਟ ਲਿਖਦੇ ਹੋ। ਕੋਈ ਰਾਈਟ ਲਿਖਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਰਾਂਗ ਲਿਖਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਣਗੇ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਸੀ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਸੀ ਪਰੰਤੂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਸੀ? ਬਿਲਕੁੱਲ ਸਾਈਲੈਂਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਫਿਰ ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਠਗਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹਾਂ। ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਧਰਮ ਭੁੱਲ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਭੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਯਾਦ ਨਾ ਆਏ। ਪਰੰਤੂ ਸਚਮੁੱਚ ਯਾਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਤਾਂ ਖੁਦ ਪੋਤਾਮੇਲ ਨਿਕਾਲੇ। ਕਿੰਨਾ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਜਿਵੇਂ ਆਸ਼ਿਕ ਮਾਸੂਕ ਦਾ ਮਿਸਾਯਲ ਹੈ। ਇਹ ਆਸ਼ਿਕ ਮਸੂਕ ਰੂਹਾਨੀ ਹਨ। ਗੱਲਾਂ ਹੀ ਨਿਆਰੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਜਿਸਮਾਨੀ, ਇਹ ਰੂਹਾਨੀ। ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਦੈਵੀ ਗੁਣਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹੇ? ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰਹੇ? ਫਿਰ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਦਵਾਉਣੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤੇ ਜੇ ਕੱਟ ਚੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਹੈ ਉਹ ਯਾਦ ਬਿਨਾਂ ਤੇ ਉਤਰੇਗੀ ਨਹੀਂ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਇੱਕ ਨੂੰ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਵੀ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਸੂਖਸ਼ਮ ਹੈ। ਅਤੇ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ ਵੱਡੀ। ਸ੍ਰੀ ਲਕਸ਼ਮੀ ਜਾਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨਾ, ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨਾ ਕੋਈ ਮਾਸੀ ਦਾ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਮੀਆਂ ਮਿੱਠੂ ਸਮਝ ਠਗੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ - ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕੀਤਾ, ਜੇ ਕੱਟ ਨਿਕਲੇ? ਕਿੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਇਆ? ਇਹ ਪੋਤਾਮੇਲ ਹਰ ਇੱਕ ਨੇ ਆਪਣਾ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਰੇਗਾ ਉਹ ਪਾਏਗਾ, ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਪਛਤਾਏਗਾ। ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਸਾਡਾ ਕਰੈਕਟਰ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਰਿਹਾ? ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਤੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂ ਫਾਲਤੂ ਗੱਲ ਤੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ? ਚਾਰਟ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਕਰੈਕਟਰ ਸੁਧਰੇਗਾ। ਬਾਪ ਨੇ ਰਸਤਾ ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ।

ਆਸ਼ਿਕ - ਮਸੂਕ ਇੱਕ- ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੀ ਉਹ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੋ ਔਰਤਾਂ (ਫੀਮਲੇ) ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਦੋਵੇਂ ਪੁਰਸ਼ (ਮੇਲ) ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਮਿੱਤਰ ਭਰਾ ਤੋਂ ਵੀ ਬੜੇ ਤਿੱਖੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮਿੱਤਰਾਂ ਦਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇੱਕ- ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਅੱਛਾ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਉਠਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਅਨੁਭਵੀ ਹਨ ਨਾ। ਤਾਂ ਸਵੇਰ ਵੇਲੇ ਬਾਪ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਚੁੰਬਕ ਹੈ ਏਵਰ ਪਿਓਰ ਤਾਂ ਉਹ ਖਿੱਚਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੇ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਲਵਲੀ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਹ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਕਿਤੇ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਮੁਸਾਫਰੀ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਉਠਦੇ, ਬੈਠਦੇ, ਖਾਂਦੇ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਆਸ਼ਿਕ - ਮਸੂਕ ਕਿਤੇ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਵੀ ਇਵੇਂ ਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਤਾਂ ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਕਿਵੇਂ ਹੋਣਗੇ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਉਪਾਅ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਮਹੀਨ ਹੈ। ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਧਾਰ ਤੇ ਚਲਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਹੈ ਤਲਵਾਰ ਦੀ ਧਾਰ। ਘੜੀ - ਘੜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਯਾਦ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਲਵਾਰ ਕਿਓਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨਾਲ

ਪਾਪ ਕੱਟਣਗੇ, ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣੋਗੇ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਨਾਜ਼ੁਕ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਲੋਕ ਅੱਗ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤੁਹਾਡਾ ਫਿਰ ਬੁੱਧੀ ਯੋਗ ਚਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ। ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਇੱਥੇ, ਸਾਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਪਰ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਇੱਥੇ ਆਏ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਧਾਰਨ ਤਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਉਪਰ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਆਇਆ ਹੈ। ਚੇਤਨ ਹੀਰਾ ਇਸ ਡੱਬੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਤਾਂ ਹੋਇਆ ਅੱਧਾ ਪੈਣ ਘੰਟਾ। ਬਾਕੀ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਵੇਸਟ ਗਵਾਇਆ ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਕੀ ਫ਼ਾਇਦਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਚਾਰਟ ਦਾ ਓਨਾ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਭਾਸ਼ਣ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਚਾਰਟ ਰੱਖਣ ਦੀ ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਹ ਭੁੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਮਹਾਂਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਚਾਰਟ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਮਹਾਂਰਥੀ ਬਹੁਤਨਹੀਂ ਹਨ, ਗਿਣੇ ਚੁਣੇ ਹਨ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੰਜਿਲ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਭ ਕੁਝ ਸਮਝਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਸਟੂਡੈਂਟ ਇਵੇਂ ਨਾ ਸਮਝਣ ਕਿ ਬਾਬਾ ਨੇ ਫਲਾਨੀ ਪੁਆਇੰਟ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਈ। ਇਹ ਹੈ ਮੁੱਖ ਯਾਦ ਅਤੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼। ਇਸ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦੇ 84 ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀਂ - ਸਿਵਾਏ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ। ਵੈਰਾਗ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਇਸ ਮ੍ਰਿਤੁਲੇਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਪਿਰੇਣੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਤੁਹਾਡੀ ਵੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਈਆਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕੀ - ਕੀ ਨਾਮ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਚੰਡਿਕਾ ਦੇਵੀ ਦਾ ਵੀ ਮੇਲਾ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਰਜਿਸਟਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਉਹ ਸੁਧਰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਹ ਤਾਂ ਚੰਡਿਕਾ ਹੈ। ਸੁਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਮੰਨਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਫਿਰ ਹਨ ਬੇਹੱਦ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਪੁਰਸਾਰਥ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਮੰਨਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪਦ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਤੇ ਬਹੁਤ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਵੇਰੇ ਆਕੇ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦੀ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਮੰਜਿਲ ਹੈ। ਨਾਲੇਜ਼ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਸਤੀ ਸਬਜੈਕਟ ਕਰਾਂਗੇ। 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਭਾਰੀ ਮਾਲ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਫੇਲ੍ਹ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਯੁੱਧ ਵੀ ਇਸ ਨਾਲ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਮਾਇਆ ਪਿਛਾੜ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਨਾਲੇਜ਼ ਵਿੱਚ ਯੁੱਧ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਸੋਰਸ ਆਫ਼ ਇਨਕਮ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਹੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਕੇ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਓ। ਕਹਿਣਗੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਪੁਆਇੰਟ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਖਣੇ ਹਨ। ਪੂਰਾ ਰਾਜਯੋਗੀ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਨਾਲੇਜ਼ ਤਾਂ ਬੜੀ ਸਿੰਪਲ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਬਾਨ ਵਿੱਚ ਮਿਠਾਸ ਵੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਉਹ ਵੀ ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਕਰਾਂਗੇ। ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਚੰਗੇ ਕਰਮ ਕੀਤੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਹੁਣ ਵੀ ਗਿਆਨ ਜਲਦੀ ਉਠਾਉਣਗੇ। ਮਹਾਂਰਥੀਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਪੁਆਇੰਟਸ ਹੋਣਗੇ। ਲਿਖਦੇ ਰਹਿਣ ਤਾਂ ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਪੁਆਇੰਟਸ ਅਲਗ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣ। ਪੁਆਇੰਟਸ ਦਾ ਵਜ਼ਨ ਕਰਨ। ਪਰੰਤੂ ਇਵੇਂ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਕੋਈ ਕਰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਕੋਈ ਨੋਟਸ ਰੱਖਦੇ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਚੰਗੇ ਪੁਆਇੰਟਸ ਨਿਕਾਲ ਵੱਖ ਰੱਖਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਸਦਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਾਸ਼ਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲੋਂ ਲਿਖੇ ਫਿਰ ਜਾਂਚ ਕਰੋ। ਐਸੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ। ਸਾਰੇ ਪੁਆਇੰਟਸ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੈਰਿਸਟਰ ਲੋਕ ਵੀ ਪੁਆਇੰਟਸ ਨੋਟ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਡਾਇਰੀ ਵਿੱਚ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਟੈਪੀਕਸ ਲਿਖਕੇ ਫਿਰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕੁਰੈਕਸ਼ਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਉੱਛਲ ਨਹੀਂ ਖਾਓਗੇ। ਤੁਹਾਡਾ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਹੋਰ- ਹੋਰ ਪਾਸੇ ਭਟਕਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹਨ ਜੋ ਸਰਲਤਾ ਨਾਲ ਚਲਦੇ ਹਨ। ਸਰਵਿਸ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਦਿਲ ਨਾਲ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਖੁਦ ਜਾਣੇ। ਭਾਵੇਂ ਧੰਦਾ - ਧੋਰੀ ਆਦਿ ਕਰੇ ਡਾਇਰੀ ਤਾਂ ਸਦਾ ਪਾਕੇਟ ਵਿੱਚ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨੋਟ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਸਭਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨੋਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਲਬੇਲੇ ਰਹਾਂਗੇ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਮੀਆਂ ਮਿੱਠੂ ਸਮਝਾਂਗੇ ਤੇ ਮਾਇਆ ਵੀ ਕੋਈ ਘੱਟ ਨਹੀਂ। ਘਸੁੰਨ ਲਗਾਉਂਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨਾ ਮਾਸੀ ਦਾ ਘਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੈ। ਵੱਡੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਕੋਟਾਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਨਿਕਲਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਸਵੇਰੇ 2 ਵਜੇ ਉੱਠਕੇ ਲਿਖਦੇ ਸਨ ਫਿਰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਨ। ਪੁਆਇੰਟ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਫਿਰ ਬੈਠ ਵੇਖਦੇ ਸਨ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਤਾਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਤੱਕ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਕਿੱਥੇ ਹੈ। ਕਿੱਥੇ ਹੈ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ। ਮੁਫਤ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ, ਕਰਮਭੇਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ, ਸਮਝੋ ਮੂਰਲੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਹੀਂ, ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਦੇ ਵਿਚ ਇਹ ਬੱਚਾ ਵੀ ਬੋਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਐਕਜੂਰੇਟ ਹੀ ਕਹਿਣਗੇ। ਇੰਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬਹੁਤ ਖਿਆਲਾਤ ਕਰਨੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਰਿਸਪੋਨਸੀਬੀਲਟੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਫਸ ਚਲਾਇਮਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਢੇਰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਖਿਆਲਾਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਮਕਾਨ ਬਣਾਉਣੇ ਹਨ, ਇਹ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਡਰਾਮਾ। ਬਾਬਾ ਦਾ ਵੀ ਡਰਾਮਾ, ਇੰਨਾ ਦਾ ਵੀ ਡਰਾਮਾ, ਤੁਹਾਡਾ ਵੀ ਡਰਾਮਾ। ਡਰਾਮੇ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸੈਕਿੰਡ - ਸੈਕਿੰਡ ਡਰਾਮਾ ਚਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਡਰਾਮੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹਿਲਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਅਡੋਲ, ਅਚਲ, ਸਥਿਰ ਰਹਿਣਗੇ। ਤੂਫਾਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਆਉਣਗੇ। ਕਈ

ਬੱਚੇ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਦਸਦੇ ਹਨ। ਸੁਪਨੇ ਵੀ ਢੇਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਹੈ ਨਾ। ਜਿੰਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਵੀ ਆਉਣਗੇ। ਬਾਪ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਥੱਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮੰਜ਼ਿਲ ਬੜੀ ਭਾਰੀ ਹੈ। 21 ਪੀੜ੍ਹੀ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਮਿਹਨਤ ਵੀ ਕਰਨੀ ਪਵੇ ਨਾ। ਲਵਲੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਐਸੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਿਆਰਾ ਬਾਬਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਕਮਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ, ਬਾਬਾ, ਬਾਬਾ ਕਹਿ ਕੇ ਅੰਦਰ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਣੀ ਪਵੇ। ਜੇ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ, ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਬਾਪ ਦੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਬਾਪ ਤੋਂ ਰਿਫਰੈਸ਼ ਹੋਣ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਗਫ਼ਲਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਸਾਰੇ ਸੇਂਟਰਜ਼ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਪੁੱਛਦਾ ਹਾਂ, ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ? ਬਾਪ ਜਾਂਚ ਤਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਸ਼ਕਲ ਤੋਂ ਵੀ ਵੇਖਦੇ ਹਨ -- ਬਾਪ ਨਾਲ ਕਿੰਨਾ ਲਵ ਹੈ? ਬਾਪ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ - ਬੈਠੇ ਸਭ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਬਿਗਰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਸਾਰੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਭੁਲਾਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਅਵਸਥਾ ਬੜੀ ਮਿੱਠੀ ਅਲੌਕਿਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਬੈਠਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਅੱਥਰੂ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅੱਥਰੂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰੰਤੂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵੱਖ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਵੱਖ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਸੱਚੇ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਸੱਚਾ ਪ੍ਰੇਮ। ਇੱਥੇ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਿਆਰੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਹੋ, ਜਰੂਰ ਰੱਬ ਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਗੈਰ ਸ਼ਰੀਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਮਿਲ ਸਕਦੀਆਂ, ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਸ਼ਰੀਰਧਾਰੀ ਹਨ। ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਹ ਬਾਪਦਾਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੀ ਪਵੇ। ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ। ਮਹਿਮਾ ਕਰਨੀ ਪਵੇ। ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਜੰਗਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮੰਗਲਮ ਭਗਵਾਨ ਵਿਸ਼ਣੂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਸਭ ਦਾ ਮੰਗਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਸਭਦਾ ਕਲਿਆਣ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਜਰੂਰ ਕੋਈ ਖ਼ਾਮੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਯਾਦ ਦਾ ਜੋਹਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਵਾਣੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜੋਹਰ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਹੀ ਮੁਸ਼ਿਕਲ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਭਰਾ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੇ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਪਾਉਣਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਫੀਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਬੱਚਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਬੱਚੇ - ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਭ ਦਾ ਹੈ ਵੰਡਰਫੁਲ ਪਾਰਟ ਹੈ ਨਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ। ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਅੱਖਰ ਕਿਸਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਤਾਂ ਬੱਚੇ - ਬੱਚੇ ਹੀ ਕਹਿਣਗੇ। ਆਇਆ ਹੀ ਹਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਦੇਣ। ਬਾਬਾ ਸਭ ਸੁਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਕੰਮ ਮੈਂ ਲੈਣਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੰਡਰਫੁਲ ਚਟਪਟੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਅਟਪਟੀ ਅਤੇ ਖਟਪਟੀ ਵੀ ਹੈ। ਬੈਕੁੰਠ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਨਾਲੇਜ਼ ਵੀ ਐਸੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ।

ਅੱਛਾ ਹਰੇਕ ਨੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਨਾਲ ਕਦੇ ਉਲਟੇ - ਸੁਲਟੇ ਅੱਖਰ ਨਹੀਂ ਬੋਲਨੇ ਹਨ। ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕੱਢਣਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

ਵਰਦਾਨ:- ਤਿੰਨ ਸਮ੍ਰਿਤੀਆਂ ਦੇ ਤਿਲਕ ਦੁਆਰਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਥਿਤੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਅਚਲ ਅਡੋਲ ਭਵ: ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੇ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਤਿੰਨ ਸਮ੍ਰਿਤੀਆਂ ਦਾ ਤਿਲਕ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਇਕ ਸਵੈ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਫਿਰ ਬਾਪ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਅਤੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਦੇ ਲਈ ਡਰਾਮੇ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ। ਜਿੰਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਇਹ ਤਿੰਨੇ ਸਮ੍ਰਿਤੀਆਂ ਸਦਾ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਬਾਪ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਡਰਾਮੇ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਬਹੁਤ ਜਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਡਰਾਮੇ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਤਾਂ ਹੇਠਾਂ ਉੱਪਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੇ। ਜੇ ਵੀ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਪਰਸਥਿਤੀਆਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਅਚਲ ਅਡੋਲ ਰਹਾਂ ਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਅਲੌਕਿਕ, ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ੀਤਲ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਰਹਿਮਦਿਲ ਬਣਾਓ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਲੈਣ ਆਏ ਹੋ, ਜਿੰਨਾ ਨੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਉਹ ਹੀ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਅੱਗੇ ਜਾਣਗੇ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਲਯੁੱਗੀ ਰਾਜਾਈ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੀਆਂ ਦੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸੱਤਯੁੱਗੀ ਰਾਜਾਈ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ?

ਉੱਤਰ:- ਕਲਯੁੱਗੀ ਰਾਜਾਈ ਵਿੱਚ 1. ਵਜ਼ੀਰ ਅਤੇ 2. ਗੁਰੂ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਉੱਥੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸਲਾਹ ਲੈਣ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸੱਤਯੁੱਗੀ ਰਾਜਾਈ ਸੰਗਮ ਤੇ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ ਸਥਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਐਸੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਜੋ 21 ਪੀੜ੍ਹੀ ਤੱਕ ਚੱਲਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਭ ਸਦਗਤੀ ਵਿੱਚ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਗੁਰੂ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਅਰਥ ਕੀ ਹੈ? ਸਵਧਰਮ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬੈਠੇ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣਗੇ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਵਧਰਮ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣਾ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਸਵਧਰਮ ਵਿੱਚ ਬੈਠੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੈਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੁੱਖ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਸੁੱਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬੈਠੋ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਬਣਾਉਣਾ। ਹੀਰੇ ਵਰਗੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਕਦੋਂ ਬਣਦੇ ਹਨ? ਇੰਨੇ ਉੱਚ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ? ਇਹ ਕੋਈ ਵੀ ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਠਹਿਰੇ। ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਚੋਟੀ। ਤੁਸੀਂ ਸੂਦਰ ਤੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੋ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਹੋ। ਕੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਕਲਯੁੱਗੀ ਸਭ ਹਨ ਕੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ। ਸਾਧੂ ਸੰਤ, ਰਿਸ਼ੀ ਮੁਨੀ ਆਦਿ ਸਭ ਦੁਆਪਰ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਕੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਬਣੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹੀ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਬਣੇ ਹੋ। ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਕੁੱਲ, ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਉੱਤਮ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ, ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਾਲੇ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਵਾਲੇ। ਤੁਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਲੈਣ। ਹੁਣ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਕੌਣ ਲੈਣਗੇ? ਜਿਸਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਉਹ ਹੀ ਪੱਥਰ ਤੋਂ ਪਾਰਸ ਬੁੱਧੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਲੈਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਬਾਪ ਨੇ ਹੀ ਆਕੇ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕਲਯੁੱਗੀ ਤੋਂ ਸੱਤਯੁੱਗੀ ਵਿਕਾਰੀ ਤੋਂ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹੋ ਮਤਲਬ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੋ ਐਸਾ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਵਰਗਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਭਗਵਾਨ ਭਗਵਤੀ ਹਨ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਪੜ੍ਹਾਉਣਗੇ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ, ਪਰ ਭਗਵਾਨ ਕਿਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਕੋਈ ਸੈਂਕੜੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮਿੱਟੀ ਪੱਥਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਨਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਭਾਰਤ ਕਿੰਨਾ ਕੰਗਾਲ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ (ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ) ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਲ ਬੱਚੇ ਆਦਿ ਜੋ ਵੀ ਸਨ, ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸਨ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹੀ ਹੋ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਲਈ। ਇਹ ਹੁਣ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇਹਨਾਂ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸੀ, ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਅਤੇ ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਸਨ ਉਦੋਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਫਿਰ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਧਰਮ ਹਨ। ਇਹ ਧਰਮ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਜੋ ਫਾਂਉਡੇਸ਼ਨ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਬੁਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਝਾੜ ਦਾ ਬੁਰ ਸਾਰਾ ਸੜ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਖੜ੍ਹੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਦੀ ਉਮਰ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੂਪੀ ਵਰਾਇਟੀ ਝਾੜ ਹੈ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨਾਮ, ਰੂਪ, ਦੇਸ਼ ਕਾਲ, ਅਨੇਕਾਂਨੇਕ ਹਨ ਨਾ। ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਝਾੜ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਲਪ-ਕਲਪ ਇਹ ਝਾੜ ਜੜ੍ਹਜੜ੍ਹੀਭੂਤ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਦੋਂ ਫਿਰ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੋ - ਬਾਬਾ ਆਓ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਹੋ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਹੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਕਾਰੀ ਤਾਂ ਕਦੇ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ। ਜਦੋਂ ਸਤਯੁੱਗ ਸੀ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਸਦਗਤੀ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਬੈਠੇ ਹੋ, ਬਾਕੀ ਹੋਰ ਸਭ ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ। ਉੱਤਮ ਤੋਂ ਉੱਤਮ ਪੁਰਸ਼ ਤੇ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇੱਕ ਭਗਵਾਨ। ਉੱਚਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਉੱਚਾ ਤੇਰਾ ਧਾਮ। ਉੱਚੇ ਤੇ ਉੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਬੜਾ ਸਹਿਜ ਸਮਝਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ, ਤ੍ਰੇਤਾ, ਦੁਆਪਰ, ਕਲਯੁੱਗ ਫਿਰ ਹੈ ਸੰਗਮਯੁੱਗ। ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵੀ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਬਾਬਾ ਫਿਰ ਇਹ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਕਿਉਂ ਬਣਾਇਆ ਹੈ! ਇਹ ਤਾਂ ਅਨਾਦਿ ਹੈ। ਮੈਂ ਬੈਠ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਡਰਾਮੇ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਬਣਾਇਆ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਕਹਿਣਗੇ ਕਦੋਂ ਬਣਾਇਆ! ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਅਨਾਦਿ ਹੈ ਹੀ। ਸ਼ੁਰੂ ਕਦੋਂ ਹੋਇਆ ਇਹ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ। ਜੇਕਰ ਕਹਾਂਗੇ ਫਲਾਣੇ ਸਮੇਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਬੰਦ ਕਦੋਂ ਹੋਵੇਗਾ! ਪਰ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਤਾਂ ਚੱਕਰ ਚੱਲਦਾ ਹੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਚਿੰਤਰ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ

ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਣੂ, ਸੰਕਰ ਦਾ। ਉਹ ਹਨ ਦੇਵਤੇ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਲੱਗ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਨਾ, ਸੇ ਤਾਂ ਹੁਣ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਭ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਦ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੀਤੀਡੈਂਟ ਹੈ, ਪ੍ਰਾਈਮ ਮਨਿਸਟਰ ਹੈ, ਚੀਫ ਮਿਨਿਸਟਰ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਰਾਏ ਦੇਣ ਵਾਲੇ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਰਾਏ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਚਾਹੀਦਾ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੇ ਰਾਏ ਜਾਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਦੇਖੋ ਕਿੰਨੀ ਰਾਏ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਢੇਰ ਦੇ ਢੇਰ ਹਨ। ਪੈਸੇ ਖਰਚ ਕਰ ਮਨਿਸਟਰ ਆਦਿ ਬਣਦੇ ਹਨ - ਰਾਏ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ। ਖੁੱਦ ਸਰਕਾਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਇਹ ਕਰਪਟਿਵ ਹਨ ਬਹੁਤ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਕਲਯੁੱਗ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਵਜ਼ੀਰ ਆਦਿ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਇਹ ਮਤ 21 ਜਨਮ ਚੱਲਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਸਦਗਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਗੁਰੂ ਦੀ ਵੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਨਾ ਗੁਰੂ, ਨਾ ਵਜ਼ੀਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ 21 ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਲਈ, 21 ਬੁੜ੍ਹਾਪੇ ਦੇ ਲਈ। ਬੁੱਢਾ ਬਣ ਫਿਰ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਜਾ ਕੇ ਬੱਚਾ ਬਣੇਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਸੱਪ ਇਕ ਖਲ ਛੱਡ ਫਿਰ ਦੂਜੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਜਾਨਵਰਾਂ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਅਕਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪੱਥਰ ਬੁੱਧੀ ਹਨ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ - ਬ੍ਰਾਹਮਣੀਆਂ ਹੋ। ਗ੍ਰੰਥ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸੁਣਦੇ ਤਾਂ ਸਭ ਹਨ ਮੂਤ ਪਲੀਤੀ ਕਪੜ੍ਹ ਧੋਇ ...ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਆਕੇ ਮੂਤ ਪਲੀਤੀ ਕਪੜ੍ਹਾ ਸਾਡਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਧੁਲਾਈ ਕਰੋ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਬਾਬਾ, ਆਕੇ ਸਾਡਾ ਕਪੜ੍ਹਾ ਸਾਫ਼ ਕਰੋ। ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਧੋਣਾ ਹੈ, ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਧੋਣਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਾ ਹੀ ਪੱਤਿਤ ਬਣੀ ਹੈ। ਪੱਤਿਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਮੈਨੂੰ ਇੱਥੇ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹਾਂ, ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਹੱਦ ਦੇ ਵਰਸੇ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਬਹੁਤ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਥਾਹ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਇਹ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਰੁਪੀ ਰਾਵਣ ਤੁਹਾਡਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ। ਇਹ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੇ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ ਜੇਕਰ ਇਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣ ਕੇ ਕਾਮ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਈ ਤਾਂ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣੇਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਹੋ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਤੁਸੀਂ ਆਏ ਹੋ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਜਿੰਨੇ ਪਾਵਨ ਬਣੇ ਸੀ, ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ - ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਘਰਾਣੇ ਦੇ, ਉਹ ਜਰੂਰ ਬਣਨਗੇ। ਟਾਈਮ ਤੇ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਯੁੱਕਤੀ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਬਣੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸਦੇ ਕੋਲ ਆਏ ਹੋ? ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਲੋਨ ਲਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਖੁੱਦ ਦੱਸਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਹੈ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਵੀ ਅੰਤ ਦੇ ਵੀ ਅੰਤ ਦਾ ਜਨਮ। ਤਾਂ ਇਹ ਹੋਇਆ ਸਭ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਤਨ। ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਹਾਂ ਪੁਰਾਣੀ ਰਾਵਣ ਦੀ ਆਸੂਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਜੋ ਆਪਣੇ ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਜਨਮ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੈ, ਉਦੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਗੁਰੂ ਵੀ ਸਦਾ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ 60 ਤਾਂ ਲੱਗੀ ਲੱਠ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਾਂਗੇ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਲੱਠ ਲੱਗੇਗੀ ਇਸਲਈ ਨਿਕਲੇ ਘਰ ਤੋਂ। ਬੱਚੇ ਇਵੇਂ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਬਾਪ ਨੂੰ ਲਾਠੀ ਮਾਰਨ ਤੋਂ ਵੀ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿਣਗੇ ਕਦੋਂ ਮਰੇ ਤੇ ਧਨ ਸਾਨੂੰ ਮਿਲੇ। ਵਾਣਪ੍ਰਸਥੀਆਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਤਸੰਗ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਸਭ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਹੈ, ਉਹ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸਦਗਤੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਸਭ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਰਵ ਦੀ ਸਦਗਤੀ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਨਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ, ਨਾ ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼੍ਰੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਅਰਥਾਤ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਦੇਵਤੇ। ਸ਼੍ਰੀ ਲਕਸ਼ਮੀ, ਸ਼੍ਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੌਣ? ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਹੀ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਭੁੱਲਾਂ ਸਿੱਧ ਕਰਕੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੇ ਗੁਰੂ ਕੀਤੇ ਫਿਰ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੀ ਹੋਵੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਉਹ ਹੀ ਗੁਰੂ ਆਦਿ ਕਰੋਗੇ। ਚੱਕਰ ਫਿਰ ਉਹ ਹੀ ਰਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਹੋ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ। ਪਵਿੱਤ੍ਰਤਾ ਸੁੱਖ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਭ ਉੱਥੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਝਗੜਾ ਆਦਿ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਬਾਕੀ ਇੰਨੇ ਸਭ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਸਤਿਯੁੱਗ ਨੂੰ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਮਨੁੱਖ ਦੇ 84 ਜਨਮ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਪੌੜੀ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਦੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਐਕਟਰਸ ਹੋਕੇ ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਕ੍ਰਿਏਟਰ, ਡਾਇਰੈਕਟਰ, ਮੁੱਖ ਐਕਟਰ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਣੀਏ ਤਾਂ ਕੀ ਕਹਾਂਗੇ! ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਡਰਾਮੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਕੇ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਨਾਟਕ ਹੋਇਆ ਨਾ। ਨਾਟਕ ਦੇ ਮੁੱਖ ਐਕਟਰ ਕੌਣ ਹਨ? ਕੋਈ ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਜੋ ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਕਿਵੇਂ ਜੂੰ ਮਿਸਲ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਟਿਕ-ਟਿਕ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਹਨ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਬਾਬਾ, ਜੋ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਅਤੇ ਸਰਵ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਕੋਈ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜੇ ਹੋਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਜਾਂ ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੇ ਉਹ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭਗਤੀ ਬਹੁਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਕ ਸ਼ਿਵ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਨਾ - ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ

ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਵਿਭਚਾਰੀ ਭਗਤੀ। ਫਿਰ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਵਿਭਚਾਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹਾਲੇ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਭਗਤੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਭਗਤੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਪੌੜੀ ਉਤਰਦੇ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਦੀ ਹਾਲਤ ਜਦੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਣ। ਇਸ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਡਰਾਮੇ ਨੂੰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਅੱਛਾ!

“ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿਕਿਲੱਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ - ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ - ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁੱਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।”

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1 ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ ਪਾਵਨ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਹੁਣੇ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲਉ ਅਰਥਾਤ ਕਾਮ ਜੀਤ ਬਣੇ ਤਾਂ ਹੀ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣ ਸਕੋਗੇ। 2 ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੈਡੀ ਤੋਂ ਹੀਰੋ ਵਰਗਾ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੁੱਖ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਨਸ਼ਾ ਰਹੇ - ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ, ਹੁਣ ਹੈ ਸਾਡਾ ਇਹ ਸਰਵੋਤਮ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁੱਲ।

ਵਰਦਾਨ:- ਅਟਲ ਨਿਸ਼ਚੇ ਦੁਆਰਾ ਸਹਿਜ ਜਿੱਤ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਨਿਸ਼ਚਿੰਤ ਭਵ: ਨਿਸ਼ਚੇ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ ਸਹਿਜ ਜਿੱਤ। ਲੇਕਿਨ ਨਿਸ਼ਚੇ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚੇ ਨਹੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਹਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੋਵੇ, ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚੇ ਟਲਣ ਵਾਲਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਸਦਾ ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਰਹੇ ਕਿ ਜਿੱਤ ਦੀ ਭਾਵੀ ਟਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ, ਐਸੇ ਨਿਸ਼ਚੇ ਬੁੱਧੀ ਬੱਚੇ, ਕੀ ਹੋਇਆ, ਕਿਉਂ ਹੋਇਆ ... ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਪਾਰ ਸਦਾ ਨਿਸ਼ਚਿੰਤ, ਸਦਾ ਹਰਸ਼ਿਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਫੌਰਨ ਪੱਕਾ ਕਰ ਫੈਸਲਾ ਕਰੋ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵੰਡਰਫੁਲ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਪਣਾ ਕੋਈ ਬਾਪ ਨਹੀਂ, ਉਹ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਿੱਖਦੇ ਨਹੀਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ, ਐਸਾ ਵੰਡਰ ਖਾਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੀ ਨਵੀਨਤਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਸਹਿਜ ਹੀ ਪਾਵਨ ਬਣ ਸਕਦੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਕਰੰਟ ਖਿੱਚਦੇ ਰਹੋ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੇਖੇ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੇਖੋ, ਐਸੀ ਯਾਦ ਹੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਯਾਦ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ ਬੱਚੇ ਘੜੀ-ਘੜੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ। ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬੱਚੇ ਹੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਡਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਬਾਪ ਨਹੀਂ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਦਾ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸਦਾ ਬਾਪ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਇੱਕ-ਇੱਕ ਗੱਲ ਬੜੀ ਅੱਛੀ ਸਮਝਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਨਾਲੇਜ਼ ਵੀ ਉਹ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਦੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਪੜ੍ਹਦੇ ਜ਼ਰੂਰ ਹਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਵੀ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕੀ ਪੜ੍ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਕੋਈ ਸਿੱਖਿਆ ਨਹੀਂ ਲਈ ਹੈ। ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਬਾਪ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਮਹਿਮਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਫਿਰ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ! ਨਾ ਬਾਪ, ਨਾ ਟੀਚਰ, ਨਾ ਗੁਰੂ। ਇਸ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦਾ ਨਾਂ ਕੋਈ ਬਾਪ ਹੈ, ਨਾ ਟੀਚਰ ਹੈ, ਨਾ ਗੁਰੂ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਗੁਰੂ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਹੀ ਵੰਡਰ ਖਾਕੇ ਐਸੇ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਓ ਗੋਡ ਫਾਦਰ... ਉਹ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁਲ ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਸੁਪਰੀਮ ਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ, ਐਸਾ ਕੋਈ ਦੂਜਾ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਤਨ ਦੇ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਮੁੱਖ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਰ-ਬਾਰ ਯਾਦ ਰਹੇ ਤਾਂ ਵੀ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਸੁਪਰੀਮ ਟੀਚਰ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਯੋਗ ਸਿੱਖਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਯੋਗ ਲਗਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਹੀ ਫਾਦਰ ਹੈ। ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਮੇਟਰ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੱਥ ਕਰੋ ਜਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰੋ। ਮੁੱਖ ਚਲਾਉਣ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਹੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸਭ ਭਰਾ-ਭਰਾ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਅਸੀਂ ਸਭ ਭਰਾ-ਭਰਾ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਤਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਭੈਣ - ਭਰਾ ਹੋਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁੱਖ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਤਾਂ ਭੈਣ - ਭਰਾ ਹੋਣਗੇ ਨਾ। ਭਰਾ ਦੀ ਭੈਣ ਨਾਲ ਕਦੇ ਵੀ ਸ਼ਾਦੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹੋ ਗਏ। ਤਾਂ ਭੈਣ - ਭਰਾ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਦੇ ਲਵਲੀ ਚਿਲਡਰਨ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਸੰਪਰਦਾਏ ਹੋ ਗਏ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਅਸੀਂ ਹਾਂ ਡਾਇਰੈਕਟ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਸੰਪਰਦਾਏ। ਈਸ਼ਵਰ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਕੁਝ ਸਿੱਖਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਸਿੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਸਦੈਵ ਸੰਪੂਰਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਕਲਾਵਾਂ ਕਦੇ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹੋਰ ਸਭ ਦੀਆਂ ਕਲਾਵਾਂ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਬਹੁਤ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਹਿਣਾ ਬੜਾ ਆਸਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਪ ਹੀ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਈਸ਼ਵਰ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜੱਚਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿਲ ਤੋਂ ਜੱਚਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਿਵੇਂ ਆਕੇ ਪਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਲੇਕਿਨ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਪਾਰਲੇਕਿਕ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ। ਪਾਰਲੇਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਪਤਿਤ ਹਨ ਤਾਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਾਵਨ ਬਣ ਗਏ ਫਿਰ ਤਾਂ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ। ਡਰਾਮਾ ਵੇਖੋ ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣੀਏ।

ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ ਦੇਵਤਿਆਂ ਅਤੇ ਅਸੁਰਾਂ ਦੀ ਲੜਾਈ ਲੱਗੀ। ਪਰ ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਨਾ ਅਸੁਰ ਹਾਂ, ਨਾ ਦੇਵਤਾ ਹਾਂ। ਹਾਲੇ ਅਸੀਂ ਹਾਂ ਵਿਚ ਦੇ। ਸਭ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੁੱਟਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਖੇਲ ਬੜਾ ਮਜ਼ੇ ਦਾ ਹੈ। ਨਾਟਕ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਾ ਹੀ ਵੇਖਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਨਾ। ਉਹ ਸਭ ਹੈ ਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ, ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਦੇਵਤੇ ਤਾਂ ਜਾਣ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਕਲਯੁੱਗ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲ ਆਏ ਹੋ। ਜੇ ਖੁਦ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਕ ਵਾਰੀ ਡਰਾਮਾ ਵੇਖਿਆ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਡਰਾਮਾ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰੂਪੀ ਝਾੜ, ਇਸਦਾ ਬੀਜ ਉਪਰ ਨੂੰ ਹੈ। ਵਿਰਾਟ ਰੂਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਤਾਂ ਭਾਸ਼ਾ ਸਿੱਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ? ਜਦੋਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਟੀਚਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਭਾਸ਼ਾ ਫਿਰ ਕੀ ਸਿੱਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।

ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਜਿਸ ਰੱਬ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਹੀ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਿਆਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਕੁਝ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਿੱਖਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਟੀਚਰ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਸਿੱਖਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਂ, ਬਾਪ ਟੀਚਰ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਦਗਤੀ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੇ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖੋ। ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਬਾਪ। ਅਸੀਂ ਹਾਲੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੇਵਤਾ... ਕਿੰਨਾ ਕਲੀਅਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਪਹਿਲੇ ਤੋਂ ਹੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁਲ ਹਨ। ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ। ਬੀਜ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਝਾੜ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਜੜ੍ਹ ਬੀਜ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਚੇਤਨ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਝਾੜ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਸ ਵਰਾਇਟੀ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੀਜ ਹਾਂ। ਹਨ ਤੇ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ, ਪਰ ਵਰਾਇਟੀ ਹਨ। ਇਕ ਵੀ ਆਤਮਾ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਫੀਚਰਜ਼ ਦੂਸਰੇ ਵਰਗੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਦੋ ਐਕਟਰਜ਼ ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ। ਸਾਨੂੰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਐਕਟਰ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਲੋਕ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਐਕਟਰ ਹਾਂ। ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਡਾਂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਮਨੁੱਖ ਬਾਂਦਰ ਨੂੰ ਆਕੇ ਡਾਂਸ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਆਤਮਾ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਡਾਂਸ ਕਰਵਾਉਂਦੀ ਪਾਰਟ ਵਜਵਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਜਰੂਰ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ। ਸ਼ਿਵਜਯੰਤੀ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਜਦੋਂ ਦੁਨੀਆਂ ਚੌਜ ਹੋਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਲੇਕਿਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਆਵੇ ਕਿਸਤਰਾਂ। ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਸੰਗਮ ਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਰੂਪ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਾਗਵਾਨ ਕਿਵੇਂ ਕਹੀਏ? ਉਹ ਤਾਂ ਸਤਯੁੱਗ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਨੰਬਰ ਪ੍ਰਿੰਸ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਦੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸਦਗਤੀ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਿਸਾਬ ਵੀ ਕਲੀਅਰ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਮਨੁੱਖ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਣ-ਕੋਣ ਕਿੰਨੇ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਤਾਂ ਹਿਸਾਬ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਡੇਟੀ. ਘਰਾਣਾ ਜਰੂਰ ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਜਨਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਦਾ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਸਾਰੇ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਉਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਗੁਪਤ ਡਿਫੀਕਲਟੀ ਹੈ- ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉਸ ਵਿੱਚ ਮਾਇਆ ਵਿਘਨ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਇਆ ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਹਸਦ(ਈਰਖਾ) ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਰਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਹਸਦ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡਾ ਮੁਰੀਦ ਰਾਮ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ! ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਜੋ ਪਾਰਟ ਵਜਾਇਆ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਵਜਾਉਣਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਕਲਪ ਪਹਿਲਾਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਹੁਣ ਵੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਹ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਦੇ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਟਾਈਮ ਦੀ ਟਿਕ-ਟਿਕ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕਿਵੇਂ-ਕਿਵੇਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਲਿਖ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਇਵੇਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਭਗਤੀ ਛੱਡੋ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਇੱਥੇ ਵੀ ਚਲ ਨਹੀਂ ਸਕੇ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਛੁੱਟ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਨਾ ਇੱਧਰ ਦਾ, ਨਾ ਉੱਧਰ ਦਾ ਹੀ ਰਹੇ। ਕੋਈ ਕੰਮ ਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਇਸ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਮਨੁੱਖ ਇਵੇਂ ਦੇ ਵੀ ਹਨ ਜੋ ਭਗਤੀ ਆਦਿ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਸ ਇਵੇਂ ਹੀ ਚਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਤਾਂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਧਾਰਦੇ ਹਨ। ਅਰੇ, ਇਹ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਡਰਾਮਾ ਅਨਾਦਿ ਬਣਿਆ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਜੋ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਅਨਾਦਿ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਵਰਲਡ ਡਰਾਮਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਸਮਝ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਮਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਤਾਂ ਜੋ ਪੈੜੀ ਚੜ੍ਹੀ ਹੈ ਉਹ ਉਤਰਨੀ ਪਵੇ। ਕੁਮਾਰੀ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਬੰਧਨ ਨਹੀਂ। ਚਿੰਤਨ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਬਾਪ ਦਾ ਬਣ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਲੈਕਿਕ ਸਬੰਧ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਸਬੰਧ ਜੋੜਨਾ ਹੈ। ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਦੁਰਗਤੀ। ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਨਾ ਹੀ ਹੈ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ।

ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਈਸ਼ਵਰ ਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਮਾਲਿਕ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕੋਣ ਹੋ! ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਈਸ਼ਵਰ ਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੇਹ ਆਦਿ ਜੋ ਕੁਝ ਹੈ ਸਭ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦੇ ਠੀਕ ਹੈ। ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਈਸ਼ਵਰ ਨੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ, ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਿੱਤੀ ਹੋਈ ਚੀਜ਼ ਵਿੱਚ ਖਿਆਨਤ ਥੋੜ੍ਹੀ ਪਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਉਸਤੇ ਵੀ ਚੱਲਦੇ ਨਹੀਂ। ਰਾਵਣ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਚੱਲਦੇ ਹਨ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਟਰੱਸਟੀ ਹੋ। ਪਰ ਰਾਵਣ ਸੰਪਰਦਾਏ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਤੁਸੀਂ ਟਰੱਸਟੀਪਣੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਧੋਖਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਮੁੱਖ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦੇ ਇੱਕ ਹੋ, ਕਰਦੇ ਦੂਜਾ ਹੋ। ਬਾਪ ਨੇ ਚੀਜ਼ ਦਿੱਤੀ, ਫਿਰ ਲੈ ਲਈ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੁੱਖ ਕਿਉਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਮਮੱਤਵ ਮਿਟਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ - ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਚੱਲੋ। ਅਸੀਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖੀ ਹਾਂ, ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ ਕਿਉਂਕਿ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਪਾਵਨ ਬਣੇ ਬਿਗੈਰ ਅਸੀਂ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸਾਨੂੰ ਲੈ ਚੱਲੋ! ਕਿੱਥੇ? ਘਰ ਲੈ ਚੱਲੋ। ਸਾਰੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਘਰ ਜਾਈਏ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਭਗਤ ਚਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਪੁਰੀ ਬੈਕੁੰਠ ਵਿੱਚ ਜਾਈਏ। ਸਤਯੁੱਗ ਹੀ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਿਆਰੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਜਾਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਵਰਗ ਤਾਂ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਰਕ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਪੁਨਰਜਨਮ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਕੋਈ ਸਤਯੁੱਗ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ

ਤਾਂ ਵੰਡਰ ਆਫ ਵਰਲਡ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ, ਸਮਝਦੇ ਵੀ ਹਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਕੋਈ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧੀ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਜੇ 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ ਉਹ ਬਾਪ ਹੀ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇਹ ਸਮਝਦੇ ਸੀ, ਉਹ ਰਾਂਗ ਸੀ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਭਵ:। ਕਿਸਨ ਤਾਂ ਕਹਿ ਨਾਂ ਸਕੇ ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਭਵ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਦੇਹ ਹੈ ਨਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਹ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੱਥ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਹ ਰੱਥ ਹੈ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਇਹ ਰੱਥ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਆਤਮਾ ਵੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਵੀ ਲੋਨ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਧਾਰ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਆਪਣਾ ਤੇ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਉਣਗੇ ਕਿੱਦਾਂ! ਬਾਪ ਰੋਜ਼ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਸਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੇਖੋ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਭੁੱਲ ਜਾਈਏ। ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੇਖੀਏ, ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਵੇਖੋ। ਤੁਸੀਂ ਜਿੰਨਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੇਖੋਗੇ ਪਵਿੱਤਰ ਹੁੰਦੇ ਜਾਵੋਗੇ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਤਰੀਕਾ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦਾ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਜੇਕਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਦੱਸੋ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੁੰਦੀ ਹੋਵੇ? ਗੰਗਾ ਦੇ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੇ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦਾ ਬਾਪ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਨਬਜ਼ ਦੇਖੋ ਐਸਾ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੇ ਚਕ੍ਰਿਤ ਹੋ ਜਾਵੇ? ਸਮਝੋ ਬਰੋਬਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੇ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਕੌਣ ਹਾਂ, ਇਹ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ। ਹਿਸਟਰੀ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਇਸ ਕੁੱਲ ਦੇ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਹੀ ਆਉਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਜੇ ਦੂਜੇ ਧਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕਨਵਰਟ ਹੋ ਗਏ ਹਨ।

ਉਹ ਫਿਰ ਨਿਕਲ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਇਸ ਲਈ ਨਿਰਕਾਰੀ ਝਾੜ ਵੀ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੀ ਸਮਝਦੇ। 7-8 ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ 1-2 ਹੀ ਨਿਕਲਣਗੇ ਜੋ ਸਮਝਣਗੇ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਦੇ ਜੇ ਹੋਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਫਾਨ ਘੱਟ ਆਉਣਗੇ। ਦਿਲ ਹੋਵੇਗੀ ਫਿਰ ਜਾਈਏ, ਜਾਕੈ ਸੁਣੀਏ। ਕਈ ਫਿਰ ਸੰਗ ਦੇ ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫਿਰ ਆਉਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਜਿੱਥੇ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ ਜਾਂਦਾ ਹੋਇਆ ਵੇਖਣਗੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਲਟਕ ਜਾਣਗੇ। ਮਿਹਨਤ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ਬਹੁਤ। ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਘੜੀ-ਘੜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਘੜੀ-ਘੜੀ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠਕੇ ਕਾਲੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਕਬਰਦਾਖਿਲ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਸਾਂਵਰੇ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਿਰ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਡੇ ਬੱਚੇ ਸਭ ਸੜ ਮਰੇ ਹਨ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਕਿੰਨੀਆਂ ਕਰੋੜਾਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਾਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ ਅਰਥਾਤ ਬ੍ਰਹਮਲੋਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਬੇਹੱਦ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਵੋਗੇ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਕੇ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜ ਕਰੋਗੇ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚੱਲੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ! ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਕਿਸੇ ਵੀ ਐਕਟਰ ਨਾਲ ਰਾਵਣ ਹਸ਼ਦ (ਈਰਖਾ) ਕਰੇ, ਵਿਘਨ ਪਾਵੇ, ਤੁਫਾਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਵੇ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਵੇਖ ਆਪਣੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵਿੱਚ ਤੱਤਪਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰ ਇੱਕ ਐਕਟਰ ਦਾ ਪਾਰਟ, ਇਸ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ-ਆਪਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਨਾਦਿ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

2. ਰਾਵਣ ਮਤ ਨਾਲ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਅਮਾਨਤ ਵਿੱਚ ਖਿਆਨਾਤ ਨਹੀਂ ਪਾਉਣੀ ਹੈ। ਸਭ ਵਿੱਚੋਂ ਮਮੱਤਵ ਕੱਢ ਪੂਰਾ ਟਰੱਸਟੀ ਹੋਕੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਬੁਰਾਈ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅੱਛਾਈ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਿਸ਼ਚੇਬੁੱਧੀ ਬੇਫ਼ਿਕਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਭਵ: ਸਦਾ ਇਹ ਸਲੋਗਨ ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਜੇ ਹੋਇਆ ਚੰਗਾ ਹੋਇਆ, ਅੱਛਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਛਾ ਹੀ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਬੁਰਾਈ ਨੂੰ ਬੁਰਾਈ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਾ ਵੇਖੋ। ਲੇਕਿਨ ਬੁਰਾਈ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅੱਛਾਈ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰੋ, ਬੁਰਾਈ ਤੋਂ ਵੀ ਆਪਣਾ ਪਾਠ ਪੜ੍ਹ ਲਓ। ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਆਏ ਤਾਂ “ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ” ਇਹ ਸੰਕਲਪ ਨਾ ਆਵੇ ਲੇਕਿਨ ਫੌਰਨ ਆਵੇ ਕਿ “ਚੰਗਾ ਹੋਵੇਗਾ”। ਬੀਤ ਗਿਆ ਚੰਗਾ ਹੋਇਆ। ਜਿੱਥੇ ਚੰਗਾ ਹੈ ਉੱਥੇ ਸਦਾ ਬੇਫ਼ਿਕਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੈ। ਨਿਸ਼ਚੇ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਅਰਥ ਹੀ ਹੈ ਬੇਫ਼ਿਕਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ।

ਸਲੋਗਨ:- ਜੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਰਿਗਾਰਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਸਦਾ ਠੀਕ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਤੁਸੀਂ ਕਰਮਾਤੀਤ ਬਣ ਕੇ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਵੀ ਫਲੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਕਮੀਆਂ ਕੱਢਦੇ ਜਾਵੇ ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਸ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਜਮਾਉਣ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ? ਉਸਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੇਖਣ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਸਾਹਮਣੇ ਨਾ ਆਵੇ। ਦੇਖਦੇ ਵੀ ਨਾ ਵੇਖੇ। ਦੇਹ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹੇ। ਇਹ ਅਵਸਥਾ ਜਮਾਉਣ ਵਿੱਚ ਟਾਈਮ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਅਤੇ ਘਰ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ, ਇਸਦੇ ਲਈ ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਹੋ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਚਾਰਟ ਰੱਖਣਾ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ਇਹ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕੀ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਦੈਵੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਰਾਜੇ ਵੀ ਹਨ ਤੇ ਪੁੰਜਾ ਵੀ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਜਿਆਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਜਿਆਦਾ ਪ੍ਰਾਈਜ਼ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਇੱਕ ਕਾਮਨ ਕਾਇਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਦੈਵੀ ਬਗੀਚਾ ਕਹੋ ਜਾਂ ਰਾਜਧਾਨੀ ਕਹੋ। ਹੁਣ ਇਹ ਹੈ ਕਲਯੁੱਗੀ ਬਗੀਚਾ ਮਤਲਬ ਕੰਡਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਫਲ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਝਾੜ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਘੱਟ ਫਲ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਘੱਟ ਰਸ ਵਾਲੇ ਅੰਬ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਫੁੱਲਾਂ ਦੇ, ਫੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰਾਂ ਦੇ ਝਾੜ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ। ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਫਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਹਲਕਾ ਫਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਝਾੜ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਫਲ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਬਗੀਚਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੈਵੀ ਝਾੜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਮਤਲਬ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਬਗੀਚੇ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਮਿਸਲ। ਹੋਲੀ-ਹੋਲੀ ਮਿੱਠੇ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਵੀ ਬਣ ਰਹੇ ਹਨ - ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਸਾਰੇ ਵਰਾਇਟੀ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਵੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਦਾ ਮੂੰਹ ਵੇਖਣ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦਾ ਮਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਾ ਜਰੂਰ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਮਲਿਕ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੱਦ ਦੇ ਮਾਲਿਕਪਨ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਹੈ, ਇਹ ਖੇਲ ਹੀ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਸੁੱਖ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਦੇ ਲਈ ਹੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣਾ ਘਰ ਤਾਂ ਸਾਂਭੋ। ਘਰ ਤੇ ਧਨੀ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਤੇ ਬਾਪ ਵੀ ਬੈਠ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਨ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜਾ ਗੁਣ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਹੜਾ ਅਵਗੁਣ ਹੈ? ਬੱਚੇ ਆਪ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਜੇ ਕਹੇ ਕਿ ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਆਪਣੀਆਂ ਕਮੀਆਂ ਆਪ ਹੀ ਲਿਖ ਕੇ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਝੱਟ ਲਿੱਖ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਕੀ-ਕੀ ਖਾਮੀ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ? ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਕਮੀ ਹੈ ਜਰੂਰ। ਸੰਪੂਰਨ ਤੇ ਕੋਈ ਬਣੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਹਾਂ, ਬਣਨਾ ਜਰੂਰ ਹੈ। ਕਲਪ-ਕਲਪ ਬਣੇ ਹਾਂ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ਕ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਇਸ ਸਮੇਂ ਕਮੀ ਹੈ। ਉਹ ਦੱਸਣ ਨਾਲ ਬਾਬਾ ਉਸ ਤੇ ਹੀ ਸਮਝਾਉਣਗੇ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੇ ਬਹੁਤ ਕਮੀਆਂ ਹਨ। ਮੁੱਖ ਸਾਰੀ ਕਮੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦੇ ਕਾਰਨ। ਉਹ ਫਿਰ ਬਹੁਤ ਹੈਰਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵੱਧਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ, ਇਸ ਲਈ ਹੁਣ ਪੂਰੀ ਰੀਤੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਹੁਣ ਛੱਡ ਕੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੀ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਰਮਾਤੀਤ ਬਣ ਕੇ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਫਲੇ ਨਾ ਰਹੇ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੀਰਾ ਬਣਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੀ-ਕੀ ਫਲੇ ਹੈ! ਇਹ ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਚੈਤਨ ਹੋ। ਜੜ ਹੀਰੇ ਵਿੱਚ ਫਲੇ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਉਹ ਕੱਢ ਥੋੜੀ ਸਕਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਚੈਤਨ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਫਲੇ ਨੂੰ ਕੱਢ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਕੋੜੀ ਤੋਂ ਹੀਰੇ ਵਰਗੇ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਰੀਤੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਸਰਜਨ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਕਿਹੜਾ ਫਲੇ ਹੈ, ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੰਟਕਾਓਂਦਾ ਹੈ, ਅੱਗੇ ਵੱਧਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ? ਫਲੇਲੈੱਸ ਤਾਂ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਭ ਹੁਣੇ ਕੱਢਣਾ ਹੈ। ਜੇ ਫਲੇ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਦਾ ਤਾਂ ਹੀਰੇ ਦੀ ਵੈਲਿਊ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਬੜਾ ਪੱਕਾ ਜੋਹਰੀ ਹੈ ਨਾ। ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਹੀਰੇ ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖੇ ਨੇ। ਇਵੇਂ ਦਾ ਜੋਹਰੀ ਕੋਈ ਹੋਵੇਗਾ ਨਹੀਂ, ਜਿਸਨੂੰ ਇੰਨਾ ਹੀਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪਰਖਣ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਹੋਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੀਰੇ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਫਲੇ ਜਰੂਰ ਹੈ। ਸੰਪੂਰਣ ਬਣੇ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਚੈਤਨ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਾਲ ਫਲੇ ਕੱਢ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਤੇ ਬਣਨਾ ਹੈ ਜਰੂਰ। ਸੋ ਤਦ ਬਣਾਂਗੇ ਜਦੋਂ ਪੂਰਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਾਂਗੇ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਹਾਡੀ ਅਵਸਥਾ ਇਵੇਂ ਦੀ ਪੱਕੀ ਹੋਵੇ, ਜੇ ਸ਼ਰੀਰ ਛੁੱਟਣ ਸਮੇਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਕਲੀਅਰ ਹੈ। ਮਿੱਤਰ - ਸੰਬੰਧੀ ਆਦਿ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣਾ ਹੈ। ਸਬੰਧ ਰੱਖਣਾ ਹੀ ਹੈ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੀਰੇ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਹ ਜਵਾਹਰਾਤ ਦੀ ਦੁਕਾਨ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹਰ ਇੱਕ ਜੋਹਰੀ ਹੋ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ - ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਪਦ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਰੂਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹੀ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਹੀ ਇੰਨਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਬਾਬਾ

ਇੱਕ-ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਫੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਖੁਸ਼ਬੂਦਾਰ ਫੁੱਲ ਹਨ! ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਹੈ! ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਬਾਕੀ ਕੀ ਫਲ ਹੈ? ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਚੈਤਨ ਹੋ। ਚੈਤਨ ਹੀਰੇ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੀ-ਕੀ ਕਮੀ ਹੈ, ਜੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਤੋੜਦੇ ਹਨ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਨਾ ਕਿੱਥੇ ਭਟਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ। ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਭੱਠੀ ਬਣਨੀ ਸੀ, ਜੋ ਤਿਆਰ ਹੋ ਕੇ ਨਿਕਲੀ ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਲਈ। ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਪੁਰਾਣੇ-ਪੁਰਾਣੇ ਜੋ ਹਨ ਉਹ ਵਧੀਆ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਪਏ ਹਨ। ਥੋੜੇ ਨਵੇਂ ਵੀ ਐਡ ਹੁੰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪੁਰਾਣਿਆਂ ਦੀ ਭੱਠੀ ਬਣਨੀ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਪੁਰਾਣੇ ਹਨ ਪਰ ਤਾਂ ਵੀ ਕਮੀਆਂ ਹੋ ਜਰੂਰ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕੀ ਬਾਬਾ ਜੇ ਅਵਸਥਾ ਬਣਾਉਣ ਨੂੰ ਆਖਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹਾਲੇ ਬਣੀ ਨਹੀਂ। ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਖਾਦ ਹੈ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਦੀ, ਤੁੱਟ ਹੀ ਦੇਹ ਦੇ ਵੱਲ ਬੁੱਧੀ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦੇਹ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਤੋਂ ਦੇਖਣ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਸਾਹਮਣੇ ਨਾ ਆਵੇ, ਇਵੇਂ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਜਮਾਉਣੀ ਹੈ। ਸਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਿਵਾਏ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦੇ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ। ਕੁਝ ਵੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲੈ ਕੇ ਜਾਣਾ। ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਅਸੀਂ ਨਵੇਂ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੁਣ ਹੈ ਪੁਰਾਣਾ ਸਬੰਧ। ਪੁਰਾਣੇ ਸਬੰਧ ਦੀ ਜ਼ਰਾ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਅੰਤਕਾਲ... ਇਹ ਹੁਣ ਦੀ ਹੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਗੀਤ ਤਾਂ ਕਲਯੁੱਗੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੇ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਪਰ ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਥੋੜੇ ਹੀ ਹਨ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇੱਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਹੀਰੇ ਬਣੋਗੇ। ਕੋਈ-ਕੋਈ ਪੱਥਰ ਤੇ ਬੜੇ ਕੀਮਤੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮਾਣਿਕ ਵੀ ਕੀਮਤੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਵੈਲਿਊ ਉੱਚ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅੰਤਰਮੁੱਖ ਹੋ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ - ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕਮੀ ਹੈ? ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ? ਬਾਬਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦੇ ਲਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਯੁਕਤੀਆਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਇੱਕ ਦੀ ਹੀ ਯਾਦ ਰਹੇ। ਭਾਵੇਂ ਕਿਨ੍ਹੇ ਵੀ ਪਿਓਰ ਹੋਣ, ਖੁਬਸੂਰਤ ਬੱਚੇ ਬਹੁਤ ਲਵਲੀ ਹੋਣ, ਤਾਂ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ। ਇਥੋਂ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ। ਕਿਸੇ-ਕਿਸੇ ਬੱਚੇ ਵਿੱਚ ਬੜਾ ਮੋਹ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮਮੱਤਵ ਮਿਟਾ ਇੱਕ ਦੀ ਯਾਦ ਰੱਖੋ। ਇੱਕ ਲਵਲੀ ਬਾਪ ਨਾਲ ਹੀ ਯੋਗ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਭ ਕੁਝ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਯੋਗ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਲਵਲੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਲਵਲੀ ਆਤਮਾ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਲਵਲੀ ਪਿਓਰ ਹਨ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਲਵਲੀ ਪਿਓਰ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਜਿੰਨਾਂ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਤੁਸੀਂ ਅਥਾਹ ਲਵਲੀ ਬਣੋਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਇੰਨੇ ਲਵਲੀ ਬਣਦੇ ਹੋ ਜੇ ਤੁਹਾਡੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਹੁਣ ਤੱਕ ਪੂਜਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਲਵਲੀ ਬਣਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਪੂਜੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਆਪੇ ਹੀ ਪੂਜਾਰੀ ਬਣਕੇ ਆਪਣੇ ਚਿੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਪੂਜਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸਭ ਤੋਂ ਲਵਲੀ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਪਰ ਜਦੋਂ ਲਵਲੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਹੀ ਲਵਲੀ ਬਣੋਗੇ। ਸਿਵਾਏ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ। ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰੋ ਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਲਵ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਅੱਥਰੂ ਆ ਜਾਣ। ਬਾਬਾ ਮੇਰਾ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਵਾਏ ਦੂਸਰਾ ਨਾ ਕੋਈ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ, ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੁਫਾਨ ਨਾ ਆਉਣ। ਤੁਫਾਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਬਹੁਤ ਜਾਂਚ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਲਵ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਪਾਸੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਭਾਵੇਂ ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਪਿਆਰੀ ਚੀਜ਼ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਵੀ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਹੀ ਯਾਦ ਆਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਇੱਕ ਮਸ਼ੂਕ ਦੇ ਆਸ਼ਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਆਸ਼ਿਕ - ਮਸ਼ੂਕ ਜੋ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਵਾਰੀ ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਵੇਖ ਲਿਆ, ਬਸ! ਸ਼ਾਦੀ ਆਦਿ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਰਹਿੰਦੇ ਵੀ ਵੱਖ ਹਨ। ਪਰ ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਦੀ ਯਾਦ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸਭ ਆਸ਼ਿਕ ਹਾਂ ਇੱਕ ਮਸ਼ੂਕ ਦੇ। ਉਸ ਮਸ਼ੂਕ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਜਦੋਂਕਿ ਉਹ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਹੋਵੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਸਾਰੇ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਇੱਥੇ ਕੋਈ-ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਬੜੀ ਹੱਡੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਲਈ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕਦਮ ਤੜਫਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਵੱਡੇ ਆਦਮੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਣਗੇ। ਪਰ ਤੁਹਾਡੀ ਮਿਹਨਤ ਕੋਈ ਬੇਕਾਰ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਸਮਝ ਕੇ ਲਾਇਕ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਬਾਬਾ ਦੇ ਅੱਗੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇਹ ਲਾਇਕ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚਿਆਂ ਕੋਲੋਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਸਿੰਗਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਜੇ ਵੀ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹੋਏ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰਵਾਇਆ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਰਵਾਇਆ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰਵਾ ਕੇ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਆਫਰੀਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਸਿੰਗਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਹੀ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਲਕਿ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਵੀ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਵਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਆਪਣੀ - ਆਪਣੀ ਤਕਦੀਰ ਹੈ ਨਾ। ਕੋਈ-ਕੋਈ ਸਮਝਣ ਵਾਲੇ ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਤਿੱਖੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਚੰਗਾ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਸਮਝਾਉਣ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਫਿਰ ਨਿਕਲ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ - ਦਾਦਾ ਦੇਵਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਨਵੇਂ-ਨਵੇਂ ਹਨ ਜੋ ਪੁਰਾਣੀਆਂ ਤੋਂ ਵੀ ਤਿੱਖੇ ਹਨ। ਕੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਫੁੱਲ ਬਣ ਗਏ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਨੂੰ ਬੈਠ ਵੇਖਦੇ ਹਨ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀ-ਕੀ ਕਮੀ ਹੈ? ਇਹ ਕਮੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਅੱਛੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ। ਬਾਗਵਾਨ ਹਨ ਨਾ। ਦਿਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਉਠਕੇ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਾਕੇ ਵੇਖਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਾਕੇ ਬੈਠਦੇ ਹਨ। ਅੱਛੇ - ਅੱਛੇ ਮਹਾਰਥੀਆਂ ਨੂੰ ਤੇ ਫਰੰਟ ਤੇ ਬੈਠਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ

ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਧੱਕਾ ਲਗਨ ਦੀ ਤਾਂ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਜੇਕਰ ਧੱਕਾ ਆਏਗਾ ਤਾਂ ਹੁੱਸਣਗੇ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਤਕਦੀਰ ਨਾਲ ਹੁੱਸਣਗੇ। ਸਾਹਮਣੇ ਫੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ-ਵੇਖ ਅਥਾਹ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬੜਾ ਚੰਗਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਡਿਫੈਕਟ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਅੱਛਾ ਸਾਫ਼ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਜੰਕ ਜੰਮੀ ਪਈ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਹ ਸਾਰਾ ਕਿਚੜਾ ਕੱਢਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਵਰਗਾ ਲਵ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਪਤਨੀ ਦਾ ਵੀ ਪਤੀ ਨਾਲ ਲਵ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਪਤੀ ਦਾ ਇੰਨਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਉਹ ਤਾਂ ਦੂਜੀ - ਤੀਜੀ ਇਸਤਰੀ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਸਤਰੀ ਦਾ ਤਾਂ ਪਤੀ ਗਿਆ, ਬਸ - ਯਾ ਹੁਸੈਨ, ਯਾ ਹੁਸੈਨ ਕਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਇੱਕ ਜੁੱਤੀ ਗਈ ਤਾਂ ਹੋਰ ਕਰ ਲੈਣਗੇ। ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਜੁੱਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਵੀ ਲਾਂਗ ਬੂਟ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ, ਫਸਟਕਲਾਸ ਬਣਾਂਗੇ। ਕੋਈ-ਕੋਈ ਫੈਸ਼ਨੇਬਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੁੱਤੀਆਂ ਵੀ ਚਾਰ - ਪੰਜ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਦੀ ਜੁੱਤੀ ਇੱਕ ਹੈ। ਪੈਰ ਦੀ ਜੁੱਤੀ ਵੀ ਇੱਕ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਫੈਸ਼ਨ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਕੀ ਵਰਸਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਪੈਰਾਡਾਇਜ਼ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਹੈਵਿਨ ਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵੰਡਰ ਆਫ਼ ਵਰਲਡ। ਜ਼ਰੂਰ ਹੈਵਨਲੀ ਗੈਡ ਫਾਦਰ ਹੀ ਹੈਵਿਨ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਆਪਣੇ ਲਈ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ - ਵੱਡੇ ਮਹਿਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਕੀ ਕਰੋਗੇ! ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਦਾਂ ਹੀ ਭਾਵੇਂ ਬਾਹਰੋਂ ਘਰ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ- ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ, ਸਭ ਕੁਝ ਬਾਬਾ ਦਾ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ, ਅਸੀਂ ਟਰੱਸਟੀ ਹਾਂ। ਟਰੱਸਟੀ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਹੀ ਮਾਲਿਕ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਬਾਬਾ ਦਾ ਹੈ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਸਮਝੋ। ਸਾਹੂਕਾਰਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀਆਂ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਟਰੱਸਟੀ ਹੋ ਕੇ ਰਹੋ। ਕੁਝ ਵੀ ਕਰੋ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਦਿੰਦੇ ਰਹੋ। ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਮਕਾਨ ਬਣਾਵਾਂ? ਬਾਬਾ ਕਹਿਣਗੇ ਭਲੇ ਬਣਾਓ। ਟਰੱਸਟੀ ਹੋਕੇ ਰਹੋ। ਬਾਪ ਤੇ ਬੈਠਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਸਭ ਇਕੱਠੇ ਜਾਵਾਂਗੇ ਆਪਣੇ ਘਰ। ਫ਼ਿਰ ਤੁਸੀਂ ਚਲੇ ਜਾਵੋਗੇ ਆਪਣੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਵਿੱਚ। ਸਾਨੂੰ ਫ਼ਿਰ ਕਲਪ-ਕਲਪ ਆਉਣਾ ਹੀ ਹੈ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ। ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਅੱਛਾ! - ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

ਵਰਦਾਨ:- ਸਦਾ ਇੱਕ ਦੇ ਸਨੇਹ ਵਿੱਚ ਸਮਾਏ ਹੋਏ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਹਾਰਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਰਵ ਆਕਰਸ਼ਣ ਮੁਕਤ ਭਵ: ਜੋ ਬੱਚੇ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਸਨੇਹ ਵਿੱਚ ਸਮਾਏ ਹੋਏ ਹਨ ਉਹ ਸਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੰਪੰਨ ਅਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਹੀ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੁਸਰਾ ਨਾ ਕੋਈ - ਇਹ ਅਨੁਭੂਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਹੈ, ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਸਰਵ ਸਬੰਧਾਂ ਦੇ ਰਸ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਸਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦਾ ਆਧਾਰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਵੈਭਵ ਜਾਂ ਸਾਧਨ ਇਸਲਈ ਉਹ ਸਹਿਜ ਆਕਰਸ਼ਣ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਨਿਮਿਤ ਸਮਝਕੇ ਸਦਾ ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਰਹੋ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਵਿਘਨ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਮੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਕੱਢ ਦੇਵੋ, ਇਹ ਹੀ ਸਮਾਂ ਹੈ ਸੱਚਾ ਹੀਰਾ ਬਣਨ ਦਾ ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਸ ਗੱਲ ਦੀ ਡਿਫੈਕਟ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਵੈਲਯੂ ਘੱਟ ਹੋਣ ਲੱਗਦੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਪਹਿਲਾ ਡਿਫੈਕਟ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ। ਜਦੋਂ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਗ੍ਰੇਡ ਬੜੀ ਉੱਚੀ ਹੈ। ਉਹ ਅਮੂਲਯ ਰਤਨ ਹੈ, ਨਮਸਤੇ ਲਾਇਕ ਹੈ। ਇਮਪਯੂਰਿਟੀ(ਅਪਵਿੱਤਰਤਾ) ਦਾ ਥੋੜਾ ਵੀ ਡਿਫੈਕਟ ਵੈਲਯੂ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਏਵਰ ਪਿਊਰ ਹੀਰਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਆਇਆ ਹੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਪਵਿੱਤਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਸਤਾਵੇਗੀ। ਬਾਪ ਨਾਲ ਅਟੂਟ ਪਿਆਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ। ਬਹੁਤ ਮਿੱਠੇ ਹੋਵੇਗੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਡਬਲ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵੀ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਸ਼ਾਂਤ ਸਵਰੂਪ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਬਰੇਬਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਸਾਗਰ, ਸੁੱਖ ਦੇ ਸਾਗਰ, ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ। ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਸਾਗਰ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਤਕਲੀਫ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਗ੍ਰੇਡਸ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਗ੍ਰੇਡਸ ਵੱਧਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹਾਲੇ ਅਸੀਂ ਸੰਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਕੋਈ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ, ਕੋਈ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਡਿਫੈਕਟ ਜਰੂਰ ਹੈ - ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਅਤੇ ਯੋਗ ਵਿੱਚ। ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਹੀ ਡਿਫੈਕਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਆਦਾ, ਕੋਈ ਵਿੱਚ ਘੱਟ ਡਿਫੈਕਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਸਮ ਕਿਸਮ ਦੇ ਹੀਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਸਨੂੰ ਫਿਰ ਮੈਗਨੀਫਾਈ ਗਲਾਸ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਓਵੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ (ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ) ਵੀ ਸਮਝਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਰਤਨ ਹਨ ਨਾ। ਰਤਨ ਵੀ ਸਾਰੇ ਨਮਸਤੇ ਲਾਇਕ ਹਨ। ਮੇਤੀ, ਮਾਣਿਕ, ਪੁਖਰਾਜ ਆਦਿ ਸਭ ਨਮਸਤੇ ਲਾਇਕ ਹਨ ਇਸਲਈ ਸਾਰੇ ਵਰਾਇਟੀ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਤਾਂ ਹਨ ਨਾ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਗਿਆਨ ਰਤਨਾਂ ਦਾ ਜੋਹਰੀ, ਉਹ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਜੋਹਰੀ ਵੀ ਓਨਾ ਨੂੰ ਜਰੂਰ ਕਹਾਂਗੇ। ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਰਥ ਵੀ ਜੋਹਰੀ, ਉਹ ਵੀ ਰਤਨਾਂ ਦੀ ਵੈਲਯੂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਜਵਾਹਰਾਤ ਨੂੰ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਗਨੀਫਾਈ ਗਲਾਸ ਨਾਲ ਦੇਖਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ - ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਡਿਫੈਕਟ ਹੈ! ਇਹ ਕਿਹੜਾ ਰਤਨ ਹੈ? ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਸਰਵਿਸੇਬਲ ਹੈ? ਦਿਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਰਤਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ। ਚੰਗਾ ਰਤਨ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਬੜੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਦੇਖਣਗੇ। ਇਹ ਬੜਾ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਤਾਂ ਸੋਨੇ ਦੀ ਡਿੱਬੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪੁਖਰਾਜ ਆਦਿ ਨੂੰ ਸੋਨੇ ਦੀ ਡਿੱਬੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਜਿਵੇਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਰਤਨ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ - ਮੈਂ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਤਨ ਹਾਂ? ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਡਿਫੈਕਟ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਜਿਵੇਂ ਜਵਾਹਰਾਤ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਓਵੇ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਹੋ ਹੀ ਚੇਤਨ ਰਤਨ। ਤਾਂ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਸਬਜ਼ ਪਰੀ, ਨੀਲਮ ਪਰੀ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਫੁੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਸਦਾ ਗੁਲਾਬ, ਕੋਈ ਗੁਲਾਬ, ਕੋਈ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਨ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਖੇ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਕੀ ਕੀਤਾ? ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕੀਤਾ? ਇਹ ਵੀ ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਨਾਰਦ ਨੂੰ ਵੀ ਕਿਹਾ - ਆਪਣੀ ਸ਼ਕਲ ਨੂੰ ਦੇਖੋ। ਇਹ ਵੀ ਇੱਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਬੱਚੇ ਹੋ, ਇੱਕ-ਇੱਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਣਾ ਹੈ। ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਅਸੀਂ ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਬਣਦੇ ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਡਾ ਪਿਆਰ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਹੈ? ਹੋਰ ਪਾਸੇ ਵਿੱਤੀ ਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ਹੈ? ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਮੇਰਾ ਦੈਵੀ ਸੁਭਾਅ ਹੈ? ਸੁਭਾਅ ਵੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਬੜਾ ਸਤਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਤੀਜਾ ਨੇਤਰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਮੈਂ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ? ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਮੇਰੀ ਯਾਦ ਬਾਪ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ? ਉਸਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰੋਮਾਂਚ ਇੱਕਦਮ ਖੜੇ ਹੋ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਬਾਪ ਆਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਿਘਨ ਇਵੇਂ ਦੇ ਹਨ ਜੋ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਹਾਲੇ ਸਾਰੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਹਾਂ। ਰਿਜਲਟ ਤਾਂ ਪਿੱਛੇ ਨਿਕਲਣੀ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਫਲੇ (ਖਾਮੀਆਂ) ਆਦਿ ਸਭ ਤੁਸੀਂ ਕੱਢ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇੱਕਦਮ ਪਿਊਰ ਡਾਇਮੰਡ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਥੋੜਾ ਵੀ ਡਿਫੈਕਟ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਸਮਝ ਜਾਣਗੇ, ਸਾਡੀ ਵੈਲਯੂ ਵੀ ਘੱਟ ਹੋਵੇਗੀ। ਰਤਨ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਏਵਰ ਪਿਊਰ ਵੈਲਯੂਬਲ ਹੀਰਾ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ।

(ਅੱਜ ਯੋਗ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸੰਦਲੀ ਤੋਂ ਉੱਠਕੇ ਸਭਾ ਦੇ ਵਿੱਚ ਚੱਕਰ ਲਗਾ ਕੇ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਨਾਲ ਨੈਣ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ) ਬਾਬਾ ਅੱਜ ਕਿਉਂ ਉੱਠੇ? ਦੇਖਣ ਲਈ ਕਿ ਕਿਹੜਾ-ਕਿਹੜਾ ਸਰਵਿਸੇਬਲ ਬੱਚਾ ਹੈ? ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਕਿਤੇ, ਕੋਈ ਕਿਤੇ ਬੈਠੇ

ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨੇ ਉੱਠ ਕੇ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ - ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਗੁਣ ਹਨ? ਇੰਨਾ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਹੈ? ਸਭ ਬੱਚੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਪਿਆਰੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਹੈ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਪਿਆਰੇ ਲਗਣਗੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਪਤਾ ਹੈ - ਕੀ-ਕੀ ਕਿਸ ਵਿੱਚ ਡਿਫੈਕਟ ਹਨ? ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਤਨ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਨੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਦੇਵੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਇੱਕਠੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ-ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜਿਹੜੇ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਲੁੱਕੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਗੁਲਾਬ, ਮੇਤੀਆਂ ਕਦੇ ਲੁੱਕੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਭ ਕੁਝ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਕੇ ਫਿਰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਖਾਦ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇ। ਯਾਦ ਕਰਨ ਵੇਲੇ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਜੇ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਦੇਖਣਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਅਵਗੁਣ ਹਨ, ਜੋ ਬਾਬਾ ਦੀ ਦਿਲ ਤੇ ਇਨਾ ਚੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ? ਦਿਲ ਤੇ ਮੈਂ ਤੱਖਤ ਤੇ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਉਠਾ ਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹਨ, ਸਾਡੇ ਤੱਖਤ ਦੇ ਵਾਸੀ ਕੋਣ-ਕੋਣ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹਨ? ਜਦੋਂ ਸਮਾਂ ਨਜ਼ਦੀਕ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਝੱਟ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਪਾਸ ਹੋਵਾਂਗੇ? ਨਾਪਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਮਾਲੂਮ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਮਾਰਕਸ ਘੱਟ ਹੋਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸਾਨੂੰ ਮਾਰਕਸ ਤਾਂ ਮਿਲਨੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹਾਂ, ਕਿਸ ਦੇ? ਭਗਵਾਨ ਦੇ। ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਇਸ ਦਾਦਾ ਦਵਾਰਾ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿੰਨਾ ਮਿੱਠਾ ਹੈ, ਤਕਲੀਫ਼ ਤਾਂ ਕੋਈ ਦਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਕੋਈ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜਾ ਹੈ। ਇਵੇ ਦਾ ਸਾਨੂੰ ਬਣਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦੈਵੀਗੁਣ ਦੀ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰ ਇਹਨਾਂ ਜਿਹਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਹੀ ਮਾਲਾ ਵਿੱਚ ਪਿਰੇਏ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਬਾ ਜਰੂਰ ਆਪਸਮਾਨ ਪਿਊਰ ਨਾਲੇਜਫੁੱਲ ਬਨਾਉਣਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰਤਾ, ਸੁੱਖ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਭ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹਜੇ ਕੋਈ ਵੀ ਪਰਿਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। 'ਬਾਬਾ' ਕਹਿਕੇ ਤਾਂ ਦਿਲ ਹੀ ਖਿੜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਕਿੰਨਾ ਭਾਰੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਹੋਰ ਕੀਤੇ ਵੀ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗੀ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਬੜੀ ਸਤਾਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ, ਬਾਬਾ, ਬਾਬਾ, ਬੜੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰਾਜਾ ਦਾ ਬੱਚਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਰਜਾਈ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਰਾਜਾਵਾਂ ਦਾ ਮਾਨ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਗਵਰਨਮੈਂਟ ਸੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੜਾ ਮਾਨ ਸੀ। ਸਭ ਉਸਨੂੰ ਸਲਾਮ ਭਰਦੇ ਸਨ ਸਿਵਾਏ ਵਾਈਸਰਾਏ ਦੇ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਨਮਨ ਕਰਦੇ ਸਨ ਰਾਜਾਵਾਂ ਨੂੰ। ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਤੀ ਕੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਕੋਈ ਆਕੇ ਰਜਾਈ ਪਦ ਨਹੀਂ ਲੈਣਗੇ।

ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਮੈਂ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼ ਹਾਂ। ਗਰੀਬ ਝੱਟ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਾਂਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਧਨ ਦਾ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਉਹ ਇਵੇ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਹਾਂ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ਼। ਬਾਕੀ ਹਾਂ, ਵੱਡਿਆਂ ਨੂੰ ਉਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਵੱਡਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਫਿਰ ਗਰੀਬ ਵੀ ਝੱਟ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਦੇਖਣਗੇ ਇੰਨੇ ਵੱਡੇ ਵੱਡੇ ਲੋਕ ਵੀ ਇਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਪਰ ਗਰੀਬ ਵਿਚਾਰੇ ਬੜਾ ਡਰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਹ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਉਹ ਦਿਨ ਵੀ ਆਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਵੋਗੇ ਤਾਂ ਬੜੇ ਖੁਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਇੱਕਦਮ ਚਟਕ ਜਾਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਖਾਸ ਟਾਈਮ ਰੱਖੋਗੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਸਭ ਦਾ ਉੱਧਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਵੱਡੇ ਆਫ਼ਿਸਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਮਿਸ਼ਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਦਾ ਉੱਧਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਨਾ - ਭੀਲਨੀ ਦੇ ਬੋਰ ਖਾਧੇ। ਵਿਵੇਕ ਵੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਦਾਨ ਹਮੇਸ਼ਾ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਸਾਹੂਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੱਗੇ ਚਲ ਕੇ ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਯੋਗ ਦਾ ਬੱਲ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣ। ਯੋਗਬੱਲ ਘੱਟ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛੇ - ਸਾਨੂੰ ਕਿਥੋਂ ਤੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਹੈ? ਕਿਤੇ ਅਸੀਂ ਫਸਦੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹਾਂ? ਇਵੇ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਖਣ ਨਾਲ ਚਲਾਏਮਾਨੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਬਾਬਾ ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਹੈ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਨਾ ਬਣੇ। ਸਭ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਭਾਈ ਸਮਝੋ। ਆਤਮਾ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਹਾਂ। ਦੇਹ ਦੇ ਸਾਰੇ ਧਰਮ ਛੱਡਣੇ ਹਨ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦੰਡ ਪੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੰਨੀ ਆਪਣੀ ਅਵਸਥਾ ਮਜਬੂਤ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਰਵਿਸ ਵੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣਾ ਹੈ - ਇਵੇ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਜਦੋਂ ਬਣਾਈਏ ਫਿਰ ਇਹ ਪੱਦ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਬਹੁਤ ਸਰਵਿਸ ਰਹੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬੱਲ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਨੇਕ ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਕੱਟ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੈ, ਇਹ ਖਿਆਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੂੰ ਰੱਖਣੇ ਹਨ। ਸਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਉਹ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਬਾਪ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਬਾ ਬੇਹੱਦ ਵਿੱਚ ਖੜੇ ਹਨ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਖਿਆਲ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਦਿਨ ਪਿਆਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸੀ? ਕਿਉਂਕਿ ਡਿਫੈਕਟੇਡ ਸਨ। ਪਤਿਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਪਿਆਰ ਕਰਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਭ ਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਆਏ ਹਨ। ਤਾਂ ਲਵਲੀ(ਪਿਆਰਾ) ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਹੈ ਹੀ ਲਵਲੀ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੜੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦਿਨ-ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੜੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਹੋਵੇਗੀ। ਬਾਬਾ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਹੋਵੇਗੀ। ਇੰਨਾ ਖਿਚਣਗੇ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਠਹਿਰ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਤੁਹਾਡੀ

ਅਵਸਥਾ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਇਵੇ ਦੀ ਆ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਥੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਤਾਂ ਬੱਸ ਸਮਝਣਗੇ ਕਿ ਹੁਣੇ ਜਾਕੇ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਮਿਲੀਏ। ਇਵੇ ਦੇ ਬਾਬਾ ਨਾਲ ਫਿਰ ਕਦੇ ਵੀ ਵਿਛੜਾਂਗੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਫਿਰ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ। ਇਸ ਬੱਚੇ ਦੀ ਤਾਂ ਕਮਾਲ ਹੈ। ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹਾਂ, ਕੁਝ ਡਿਫੈਕਟ ਵੀ ਹਨ ਫਿਰ ਵੀ ਅਵਸਥਾ ਅਨੁਸਾਰ ਟਾਈਮ ਤੇ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਦੇਣ ਵਰਗੀ ਆਸਾਮੀ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਬੀਮਾਰੀ ਆਦਿ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਹੈ ਕਰਮਭੋਗ। ਖੁਦ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਥੇ ਹਾਂ, ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਰਥ ਹੈ ਫਿਰ ਵੀ ਕਰਮਭੋਗ ਤਾਂ ਪਿਛਾੜੀ ਤੱਕ ਭੋਗਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਇਵੇ ਨਹੀਂ, ਮੈਂ ਇੰਨਾ ਤੇ ਅਸੀਰਵਾਦ ਕਰਾਂ। ਇੰਨਾ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਹਾਂ, ਰਥ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਲਈ ਕੁਝ ਇਜਾਫਾ ਦੇ ਦੇਣਗੇ। ਬਹੁਤ ਬੰਦੇਲੀਆਂ ਕਿਵੇਂ-ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਕਿਵੇਂ ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਛੁਟਕੇ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਿਆਰ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਦਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਪਿਆਰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੰਦੇਲੀਆਂ ਦੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਭੇਟ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਬੰਦੇਲੀਆਂ ਦਾ ਯੋਗ ਕੋਈ ਘੱਟ ਨਾ ਸਮਝਣਾ। ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰੋਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਬਾ, ਓ ਬਾਬਾ, ਕਦੇ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਾਂਗੇ? ਬਾਬਾ, ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬਾਬਾ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲਾਂਗੇ? ਇਵੇ ਇਵੇ ਦੀਆਂ ਬੰਦੇਲੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਅਥਰੂ ਵਹਾਉਂਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖ ਦੇ ਅਥਰੂ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਉਹ ਅਥਰੂ ਪਿਆਰ ਦੇ ਮੋਤੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬੰਦੇਲੀਆਂ ਦਾ ਯੋਗ ਕੋਈ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੜਾ ਤੜਫਦੀਆਂ ਹਨ। ਓ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਦੇ ਮਿਲਾਂਗੇ? ਸਭ ਦੁੱਖ ਮਿਟਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬਾਬਾ! ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਮਾਂ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੋਗੀ, ਸਰਵਿਸ ਵੀ ਕਰੋਗੀ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਆਪ ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਪਰ ਯਾਦ ਦਾ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੜਾ ਬੱਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਤੜਫਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਕਦੇ ਮੈਕਾ ਮਿਲੇਗਾ ਜੋ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਾਂਗੇ? ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਚਲ ਦਿਨ-ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਖਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਦੇ, ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਹਿਣਗੇ। ਬਾਬਾ, ਕਦੇ ਉਹ ਦਿਨ ਵੀ ਆਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਇਹ ਬੰਧਨ ਖਤਮ ਹੋਣਗੇ? ਵਿਚਾਰੀਆਂ ਪੁੱਛਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ - ਬਾਬਾ, ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਬੜਾ ਤੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕੀ ਕਰੀਏ? ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੁੱਟ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਪਾਪ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ? ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅੱਜਕਲ ਦੇ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਇਵੇ ਦੇ ਹਨ ਜੋ ਗੱਲ ਨਾ ਪੁਛੇ! ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤੀ ਦਾ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਸੋਚਦੀਆਂ ਹਨ - ਕਦੇ ਇਹ ਬੰਧਨ ਛੁੱਟੇ ਜੋ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਮਿਲੀਏ। ਬਾਬਾ, ਬੜਾ ਕੜਾ ਬੰਧਨ ਹੈ, ਕੀ ਕਰੀਏ? ਪਤੀ ਦਾ ਬੰਧਨ ਕਦੇ ਛੁੱਟੇਗਾ? ਬਸ ਬਾਬਾ ਬਾਬਾ ਕਰਦਿਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਤਾਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਅਬਲਾਵਾਂ ਬੜਾ ਸਹਿਣ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੜਾ ਧੀਰਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਬੰਧਨ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

ਵਰਦਾਨ:- ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪ ਰੂਪੀ ਪਿੱਲਰਸ ਨੂੰ ਆਧਾਰ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸਰਵ ਸੰਬੰਧ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸੱਚੇ ਸਨੇਹੀ ਭਵ: ਮਾਇਆ ਕਮਜ਼ੋਰ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਰੋਇਲ ਪਿੱਲਰਸ ਲਗਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਬਾਰ-ਬਾਰ ਇਹ ਸੰਕਲਪ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕੀ ਇਵੇ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਹੈ, ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਵੀ ਇਵੇ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਹਜੇ ਸੰਪੂਰਨ ਤਾਂ ਹੋਏ ਨਹੀਂ ਹਾਂ, ਜਰੂਰ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਤਾਂ ਰਹੇਗੀ ਹੀ...ਇਹ ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪ ਰੂਪੀ ਪਿੱਲਰਸ ਕਮਜ਼ੋਰ ਨੂੰ ਹੋਰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਵੇ ਦੇ ਪਿੱਲਰਸ ਦਾ ਆਧਾਰ ਲੈਣ ਦੇ ਬਜਾਏ ਸਰਵ ਸੰਬੰਧ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਨੂੰ ਵਧਾਵੇ। ਸਾਕਾਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਾਥ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਸੱਚੇ ਸਨੇਹੀ ਬਣੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਗੁਣ ਹੈ, ਜੋ ਸਦਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਪ੍ਰਿਯ, ਲੋਕ ਪ੍ਰਿਯ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਿਯ ਬਣਦੇ ਹਨ।

“ਸੰਪੂਰਨ ਕਾਮ ਜਿੱਤ ਅਰਥਾਤ ਹੱਦ ਦੀਆਂ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਪਰੇ”

ਅੱਜ ਬਾਪਦਾਦਾ ਆਪਣੀਆਂ ਸਰਵ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਾਹਵਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਾਰੀਆਂ ਬਾਹਵਾਂ ਸਨੇਹ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲੱਗੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਬਾਹਵਾਂ ਹਨ। ਇਸਲਈ ਸਭ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਹੀ ਲਗਨ ਹੈ, ਕਿ ਆਪਣੇ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਭੈਣ - ਭਰਾ ਜੋ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਅਸਲੀ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਣਨ ਦੇ ਕਾਰਣ ਬੱਚੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਭਾਗਿਆ ਵਿਧਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਬਾਪ ਭਾਗਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵੰਚਿਤ ਹਨ -- ਇਵੇਂ ਦੀਆਂ ਭਾਗਿਆ ਤੋਂ ਵੰਚਿਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰਜਿਤ ਕਰਨ। ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਅੰਚਲੀ ਦਵਾਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਵੀ ਬਾਪ ਦੇ ਪਰਿਚੇ ਤੋਂ ਪਰਿਚਿਤ ਕਰਨ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਸਾਰੀ ਵੰਸ਼ਾਵਲੀ ਦੇ ਵੱਡੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਵੱਡੇ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਗਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸਲਈ ਵੱਡਿਆਂ ਨੂੰ ਛੋਟੇ ਅਣਜਾਣ ਭੈਣ - ਭਰਾਵਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਰਹਿਮ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਆਪੇ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੱਦ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਵੱਡਿਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ, ਇਵੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਵੱਡਿਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਪਰਿਵਾਰ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਸਾਹਮਣੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ? ਸਾਰਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਰਹਿਮ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ, ਰੁਹਾਨੀ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ, ਵਰਦਾਨ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਫੈਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਸੂਰਜ ਹੋ ਨਾ। ਜਿਵੇਂ ਸੂਰਜ ਆਪ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਕਿਰਨਾਂ ਫੈਲਾਵੇਗਾ। ਹੇਠਾਂ ਹੋਣ ਨਾਲ ਚਾਰੋਂ ਪਾਸੇ ਕਿਰਨਾਂ ਨਹੀਂ ਫੈਲਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਉੱਚੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਹੀ ਬੇਹੱਦ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਫੈਲਾ ਸਕਦੇ ਹੋ ਅਰਥਾਤ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਸਾਰੇ ਇਵੇਂ ਦੇ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਹੋ ਨਾ। ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਮਨੋਕਾਮਨਾਵਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਾਮਧੇਨੂੰ ਹੋ ਨਾ! ਸਭ ਦੀਆਂ ਮਨੋਕਾਮਨਾਵਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੀਆਂ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਬਿਜ਼ੀ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ? ਆਪਣੇ ਮਨ ਦੀਆਂ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ ਤਾਂ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੀਆਂ ਮਨੋਕਾਮਨਾਵਾਂ ਕਿਵੇਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰੋਗੇ? ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਦੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਾਮਨਾ ਪੂਰਨ ਹੋ ਗਈ ਤਾਂ ਉਸ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਾਮਨਾ ਵਿੱਚ ਸਭ ਛੋਟੀਆਂ - ਛੋਟੀਆਂ ਹੱਦ ਦੀਆਂ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਸਮਾਈਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਦੇ ਅੱਗੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਹੱਦ ਦੀਆਂ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕੀ? ਇਹ ਹੱਦ ਦੀਆਂ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਵੀ ਮਾਇਆ ਨਾਲ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਹੱਦ ਦੀ ਕਾਮਨਾ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੁਆਰਾ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਹੱਦ ਦੀਆਂ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਵੀ ਸੂਖਸ਼ਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਚੈਕ ਕਰੋ - ਮੁੱਖ ਕਾਮ ਵਿਕਾਰ ਦੇ ਅੰਸ਼ ਜਾਂ ਵੰਸ਼ ਹਨ। ਇਸਲਈ ਕਾਮਨਾ ਵੰਸ਼ ਸਾਹਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ। ਕਾਮ ਜੀਤ ਮਤਲਬ ਹੱਦ ਦੀਆਂ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਜਿੱਤ। ਐਸੀ ਮਨੋਕਾਮਨਾਵਾਂ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ। ਮਨਮਨਾਭਵ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦੁਆਰਾ ਮਨ ਦੀ ਹੱਦ ਦੀਆਂ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਪੂਰਨ ਕਰ ਮਤਲਬ ਖਤਮ ਕਰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਮਨੋਕਾਮਨਾਵਾਂ ਪੂਰਨ ਕਰ ਸਕਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਵਾਈ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸਥਿਤ ਰਹਿਣ ਦੀ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਕਾਮਨਾ ਜਿੱਤ ਮਤਲਬ ਸੰਪੂਰਣ ਕਾਮ ਜਿੱਤ ਦੇ ਸੈਂਪਲ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਅੱਗੇ ਬਣੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਛੋਟੇ - ਛੋਟੇ ਭੈਣ - ਭਰਾ ਇਹ ਹੀ ਕਾਮਨਾ ਲੈ ਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵੱਡਿਆਂ ਵੱਲ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹਨ। ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਡੀਆਂ ਮਨੋਕਾਮਨਾਵਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰੋ। ਸਾਡੀਆਂ ਮੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰੋ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਕਰੋਗੇ ਆਪਣੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰੋਗੇ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰੋਗੇ? ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਦਿਲ ਤੋਂ, ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਦੇ ਸੰਗਠਨ ਦੀ ਮਰਿਆਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਨਹੀਂ, ਦਿੱਲ ਤੋਂ ਇਹ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਨਾਰਾ ਨਿਕਲੇ ਕਿ "ਇੱਛਾ ਮਾਤਰਮ ਅਵਿੰਦਿਆ"।

ਕਈ ਬੱਚੇ ਬੜੇ ਚਤੁਰ ਹਨ। ਚਤੁਰ ਸਜਾਨ ਨਾਲ ਵੀ ਚਤੁਰਾਈ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਹੱਦ ਦੀ ਇੱਛਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਹਿਣਗੇ ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ। ਇਹ ਸੁਭ ਇੱਛਾ ਹੈ, ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਤੀ ਇੱਛਾ ਹੈ। ਹੁੰਦੀ ਆਪਣੀ ਇੱਛਾ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਬਾਹਰ ਦਾ ਰੂਪ ਸੇਵਾ ਦਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸਲਈ ਬਾਪਦਾਦਾ ਮੁਸਕੁਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ, ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਚਤੁਰਾਈ ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਕਈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਤੋਂ ਇਸ਼ਾਰਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਲੇਕਿਨ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ਼ਾਰਾ ਮਿਲਦਾ ਜਰੂਰ ਹੈ। ਉਹ ਕਿਵੇਂ? ਹੱਦ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਪੂਰਨ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਇੱਛਾ ਹੋਰ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸਲਈ ਮਨ ਦੀ ਉਲਝਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਸ਼ਾਰਾ ਮਿਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਹਰ ਤੋਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਕੋਈ ਹੱਦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਾਲ ਖਾਂਦਾ ਪੀਂਦਾ ਰਹੇ ਲੇਕਿਨ ਮਨ ਦੀ ਉਲਝਣ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅੰਦਰ ਮਨ ਤ੍ਰਿਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਹੋਵੇਗਾ ਲੇਕਿਨ ਸਦਾਕਾਲ ਦੀ ਤ੍ਰਿਪਤ ਅਵਸਥਾ ਜਾਂ ਇਹ ਦਿਲ ਦਾ ਗੀਤ ਕਿ ਬਾਪ ਮਿਲਿਆ ਸੰਸਾਰ ਮਿਲਿਆ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਗਾ ਸਕਦਾ। ਉਹ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਮਿਲੇ ਲੇਕਿਨ ਇਹ ਵੀ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਚਾਹੀਦਾ ਚਾਹੀਦਾ ਦੀ ਚਾਹਨਾ ਦੀ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੁਣ ਸਭ ਦਾ ਇੱਕ "ਇੱਛਾ ਮਾਤਰਮ ਅਵਿੰਦਿਆ" ਦਾ ਆਵਾਜ਼ ਹੋਵੇ ਫਿਰ ਹੋਰਾਂ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰ ਸਕਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਥੋੜੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਕ - ਇਕ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਚੇਤਨ ਭੰਡਾਰ ਅਨੁਭਵ ਕਰੇਗਾ। ਭਿਖਾਰੀ ਬਣ ਆਉਣਗੇ। ਇਹ ਆਵਾਜ਼

ਨਿਕਲੇਗਾ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਭਰਪੂਰ ਭੰਡਾਰ ਹੋ। ਹਜੇ ਤੱਕ ਲੱਭ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਕੋਈ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ ਉਹ ਕਿਥੇ ਹਨ, ਕੌਣ ਹਨ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਲੇਕਿਨ ਹੁਣ ਸਮੇਂ ਦਾ ਐਰੇ ਲੱਗੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾਉਣ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਐਰੇ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਥੇ ਜਾਵੇ। ਇਵੇਂ ਸਭ ਨੂੰ ਅਨੁਭੂਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਇਥੇ ਜਾਵੇ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਭਰਪੂਰ ਭੰਡਾਰ ਬਣੇ ਹੋ? ਸਮੇਂ ਵੀ ਤੁਹਾਡਾ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣੇਗਾ। ਸ਼ਿਕਸਕ ਨਹੀਂ, ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣੇਗਾ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਮੇਂ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਭਰਪੂਰ ਭੰਡਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਇੱਛਾ ਮਾਤਰਮ ਅਵਿੱਦਿਆ, ਤ੍ਰਿਪਤ ਸਵਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਤੋਂ ਸੰਸਕਾਰ ਨਹੀਂ ਭਰੇਗੇ ਤਾ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸੰਸਕਾਰ ਭਰਨ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਕਾਲ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸਲਈ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਲਈ ਵਿਸ਼ਵ ਆਧਾਰ ਮੂਰਤ ਹੋ। ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਹਾਨ ਦੇ ਨੂਰ ਹੋ। ਜਹਾਨ ਦੇ ਕੁੱਲ ਦੀਪਕ ਹੋ। ਜੇ ਵੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਸਰਵ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਮਹਿਮਾ ਦੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੁਣ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਅੱਗੇ ਆਪਣੇ ਸੰਪੰਨ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹੋ ਦਿਖਾਉਣ। ਸਮਝਾ।

ਸਾਰੇ ਆਏ ਹੋਏ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਨੇਹ ਸਵਰੂਪ ਨਾਲ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸਨੇਹ ਦੀ ਸਵਾਗਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਰਾਈਟਹੈਂਡ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਾਨਤਾ ਦੀ ਹੈਂਡਸ਼ੇਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਭਲੇ ਪਧਾਰੇ। ਅੱਛਾ!

ਸਾਰੀਆਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀਆਂ ਮਨੋਕਾਮਨਾ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਸੰਪੰਨ ਤ੍ਰਿਪਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ, ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਆਧਾਰ ਮੂਰਤ, ਹਰ ਵੇਲੇ ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣ ਦੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਾਮਨਾ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ, ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮਾਸਟਰ ਵਿਸ਼ਵ ਰਕਸ਼ਕ ਬਣ ਸਭ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਸਰਵ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੋਏ ਭਾਈ ਭੈਣਾਂ ਨਾਲ:- ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਪਲੈਨ ਮਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬਣਾ ਲਏ ਹੋਣਗੇ, ਬਾਕੀ ਮੀਟਿੰਗ ਦੇ ਸੰਗਠਨ ਵਿੱਚ ਸਾਕਾਰ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਦੇ ਲਈ ਵਰਨਣ ਕਰਣਗੇ। ਜੇ ਵੀ ਸੇਵਾਵਾਂ ਚਲ ਰਹੀਆਂ ਹਨ, ਹਰ ਸੇਵਾ ਚੰਗੀ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਕਰਾਂਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਸਮਾਂ ਸਮੀਪ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਸਮਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀਆਂ ਬੁਧੀਆਂ ਨੂੰ ਹਲਚਲ ਵਿੱਚ ਲੈ ਕੇ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਇਵੇਂ ਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਪਲੈਨ ਬਣਾਵੇ ਜੋ ਧਰਤੀ ਤੇ ਹੱਲ ਚੱਲੇ, ਹਮੇਸ਼ਾ ਬੀਜ ਪਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੱਲ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਹੱਲ ਚਲਾਉਣ ਨਾਲ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਹਲਚਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬਾਅਦ ਜੋ ਬੀਜ ਪਾਉਂਦੇ ਉਹ ਸਹਿਜ ਸਫਲਤਾ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਹੁਣ ਇਹ ਹਲਚਲ ਦਾ ਹੱਲ ਚਲਾਵੇ। ਕਿਹੜੀ ਹਲਚਲ ਦਾ? ਜਿਵੇਂ ਅੱਜ ਸੁਣਾਇਆ - "ਕੋਈ ਹੈ" ਇਹ ਤਾਂ ਸਭ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਇਹ ਹੀ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ, ਇਹ ਹਲਚਲ ਦਾ ਹਲ ਨਹੀਂ ਚਲਿਆ ਹੈ। ਹਜੇ ਹੋਰ ਵੀ ਹਨ, ਇਹ ਵੀ ਹਨ ਇਥੋਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੇ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਇਹ ਇੱਕ ਹੀ ਹਨ, ਹੁਣ ਇਵੇਂ ਦਾ ਤੀਰ ਲਗਾਵੇ। ਇਸ ਟਚਿੰਗ ਨਾਲ ਇਵੇਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਣ। ਜਦੋਂ ਇਵੇਂ ਦੀ ਹਲਚਲ ਹੋਵੇ ਫਿਰ ਹੀ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਸਦੀ ਵਿਧੀ ਕੀ ਹੈ? ਜਿਵੇਂ ਸਭ ਵਿਧੀਆਂ ਚਲਦਿਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਕਾਨਫਰੰਸ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਸਟੇਜ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਆਪਣੀ ਸਟੇਜ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਯੋਗ ਸ਼ਿਵਿਰ ਵੀ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਸਾਰੇ ਸਾਧਨ ਨੇੜੇ ਤਾਂ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਹੜੀਆਂ ਸੰਕਾਵਾਂ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੰਕਾਵਾਂ ਦੀ ਨਿਵ੍ਰਿਤੀ(ਖਾਤਮਾ) ਵੀ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਨੇੜੇ ਵੀ ਆ ਗਏ ਹਨ। ਲੇਕਿਨ ਹੁਣ ਵਰਸੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਣ। ਵਾਹ ਵਾਹ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਬਣੇ, ਹੁਣ ਵਾਰਿਸ ਬਣੇ। ਹੁਣ ਇਵੇਂ ਦਾ ਕੋਈ ਆਵਾਜ ਬੁਲੰਦ ਹੋਵੇ ਕੀ ਇਹ ਹੀ ਸੱਚਾ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਬਾਪ ਨਾਲ ਮਿਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਬਚਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਭਜਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਉਸਦੀ ਵਿਧੀ, ਵਾਤਾਵਰਨ ਇਵੇਂ ਦਾ ਹੋਵੇ। ਸਟੇਜ ਦੀ ਰੂਪ ਰੇਖਾ ਵੀ ਇਵੇਂ ਦੀ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਵੀ ਇੱਕ ਹੀ ਹੋਵੇ। ਵਾਤਾਵਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਿਆਰ ਦਾ ਤਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਥੋੜਾ ਅਡੀਸ਼ਨ ਕਰੋ। ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਲੇਕਿਨ ਇਵੇਂ ਦਾ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਤੀਰ ਲੱਗੇ ਜੋ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਾਗਰ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਣ। ਇਹ ਤੁਹਾਡੇ ਸੰਗ ਦਾ ਰੰਗ ਤਾਂ ਉਨੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਰੰਗ ਵਿੱਚ ਰੰਗ ਜਾਣ ਅਤੇ ਇਹ ਰੰਗ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਿੱਚਦਾ ਰਹੇ, ਨੇੜੇ ਲਿਆਂਦਾ ਰਹੇ, ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਰਹੇ ਉਹ ਪੱਕਾ ਰੰਗ ਲਗਾਵੇ। ਸੁਣਾਇਆ ਨਾ - ਹੁਣ ਤੱਕ ਜੋ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਹ ਚੰਗੇ ਤੋਂ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਹਜੇ ਸੋਨਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਜੇ ਨਗ ਪਾਉਣੇ ਹਨ। ਅੱਜ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੱਖ ਪ੍ਰਮਾਣ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਪ੍ਰਤੱਖ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇ। ਚਾਹੇ ਇੱਕ ਘੜੀ ਦੇ ਲਈ ਹੋਵੇ ਲੇਕਿਨ ਅਨੁਭਵ ਇਵੇਂ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੇੜੇ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਰੂਰ ਲਿਆਵੇਗੀ। ਤਾਂ ਪਲੈਨ ਤਾਂ ਬਣਾਉਣਗੇ ਹੀ। ਬਾਕੀ ਬਾਪਦਾਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਹਿੰਮਤ, ਉਮੰਗ ਉਤਸ਼ਾਹ ਤੇ ਖੁਸ਼ ਹਨ। ਸੇਵਾ ਦੇ ਸ਼ੌਕ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਸੇਵਾ ਦੀ ਲਗਨ ਚੰਗੀ ਹੈ। ਸੰਕਲਪ ਵੀ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਜਰੂਰ ਚਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਕੁਝ ਨਵੀਨਤਾ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਨਵੀਨਤਾ ਲਿਆਉਣ ਦੇ ਲਈ, ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਸਭ ਦਾ ਇੱਕ ਸੰਕਲਪ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਨੇ ਸੁਣਾਇਆ ਅਤੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ। ਇੱਕ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਹੋ। ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਇੱਟ ਵੀ ਹਿਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪੂਰੀ ਦੀਵਾਰ ਨੂੰ ਹਿਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਦਾ ਵੀ ਸੰਕਲਪ ਇਸ ਵਿੱਚ ਥੋੜਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਕਾਰਨੇ ਅਕਾਰਨੇ ਸਰਕਮਸਟਾਂਸ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹਲਕਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਹਲਕਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਸਭ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਲਿਆਕੇ, ਕਰਨਾ ਹੀ ਹੈ, ਸਭ ਦਾ ਸਹਿਯੋਗ ਮਿਲਣਾ ਹੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕਰੋ। ਓਵੇਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਹੁਣ ਸੋਨੇ ਵਿੱਚ ਨਗ ਭਰਨਗੇ ਤਾਂ ਦੂਰ ਤੋਂ ਆਕਰਸ਼ਣ ਕਰਨਗੇ।

ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬੱਚੇ ਹਿੰਮਤ ਚੰਗੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਆਪ ਵੀ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਹੱਸਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮਾਇਕ ਸਾਡਾ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਆਵਾਜ਼ ਵੀ ਹੋਇਆ ਪਰ ਥੋੜੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਾਲਾ ਆਇਆ। ਵੱਡੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਥੋਂ ਤੱਕ ਤਾਂ ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਨਾ। ਹਿੰਮਤ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ ਪੂਜਯ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪੂਜਯ ਹਨ, ਪੂਜਾ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਸਾਡੇ ਇਸ਼ਟ ਹਨ, ਪੂਰਵਜ ਹਨ, ਪੂਜਯ ਹਨ, ਇਥੋਂ ਹੀ ਸਭ ਮਨੋਕਾਮਨਾਵਾਂ ਪੂਰਨ ਹੋਣੀਆਂ ਹਨ, ਹੁਣ ਇਹ ਅਨੁਭੂਤੀ ਹੋਵੇ। ਸੁਣਾਇਆ ਨਾ - ਹੁਣ ਆਪਣੇ ਹੱਦ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਜਾਂ ਕਾਮਨਾਵਾਂ ਖਤਮ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ, ਫਿਰ ਹੀ ਇਹ ਲਹਿਰ ਫੈਲੇਗੀ। ਹਜੇ ਵੀ ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਸੰਸਕਾਰ, ਮੇਰਾ ਸੁਭਾਅ ਇਹ ਵੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਬਾਪ ਦਾ ਸੰਸਕਾਰ ਸੇ ਮੇਰਾ ਸੰਸਕਾਰ। ਓਰੀਜਨਲ ਸੰਸਕਾਰ ਤਾਂ ਉਹ ਹਨ ਨਾ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਪਰਿਵਰਤਨ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਕੀ ਕਰਾਂਗੇ? ਭਾਸ਼ਨ ਜਰੂਰ ਕਰਨਾ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਤੁਸੀਂ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਉਹ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਪਰੇ ਚਲੇ ਜਾਣ। ਇਵੇ ਦਾ ਭਾਸ਼ਣ ਹੋਵੇ। ਬੋਲਣਾ ਤਾਂ ਪਵੇਗਾ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਆਵਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਆਵੇ ਉਹ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਪਰੇ ਚਲੇ ਜਾਣ। ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣ ਪਰ ਅਨੁਭਵ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਬੋਲ ਹੋਣ। ਸਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲਹਿਰ ਫੈਲ ਜਾਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਕਦੇ ਕੋਈ ਇਵੇ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਦੇ ਹੱਸਣ ਦੀ, ਕਦੇ ਰੋਣ ਦੀ, ਕਦੇ ਵੈਰਾਗ ਦੀ ਲਹਿਰ ਫੈਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਟੈਮਪ੍ਰੇਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਫਿਰ ਵੀ ਫੈਲਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਇਵੇ ਅਨੁਭੂਤੀ ਹੋਣ ਦੀ ਲਹਿਰ ਫੈਲ ਜਾਵੇ। ਹੋਣਾ ਤਾਂ ਇਹ ਹੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਓਮ ਦੀ ਧੁਨੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿੰਨੇ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਸੀ। ਲਹਿਰ ਫੈਲ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਇਵੇ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਭੂਤੀਆਂ ਦੀ ਲਹਿਰ ਫੈਲ ਜਾਵੇ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਲਹਿਰ ਫੈਲੇ। ਸਿਰਫ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਨਾ ਹੋਣ ਲੇਕਿਨ ਅਨੁਭਵ ਦੀ ਲਹਿਰ ਹੋਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਝਰਨਾ ਵੱਗ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਵੀ ਝਰਨੇ ਦੇ ਥੱਲੇ ਆਵੇ ਉਸਨੂੰ ਸ਼ੀਤਲਤਾ ਦਾ, ਫਰੈਸ਼ ਹੋਣ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਇਵੇ ਉਹ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਸ਼ਕਤੀ, ਪ੍ਰੇਮ, ਆਨੰਦ, ਅਤਿਇੰਦ੍ਰੀਏ ਸੁੱਖ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰਦੇ ਜਾਨ। ਅੱਜ ਵੀ ਸਾਈੰਸ ਦੇ ਸਾਧਨ ਗਰਮੀ ਸਰਦੀ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਸਾਰੇ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਲਹਿਰ ਫੈਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਕੀ ਇਹ ਇੰਨੀਆਂ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ, ਪਾਂਡਵ, ਮਾਸਟਰ ਸ਼ਾਂਤੀ, ਸ਼ਕਤੀ ਸਭ ਦੇ ਸਾਗਰ... ਇਹ ਲਹਿਰ ਨਹੀਂ ਫੈਲਾ ਸਕਦੇ! ਅੱਛਾ!

ਕਿੰਨੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਬੁੱਧੀ ਵਾਲੇ ਇੱਕਠੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਸ਼ਕਤੀ ਸੈਨਾ ਵੀ ਬੜੀ ਹੈ। ਮਧੂਬਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੀ ਸਮੇਂ ਤੇ ਇੰਨੀਆਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਆ ਜਾਨ, ਇਹ ਕੋਈ ਘੱਟ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਜੇ ਤਾਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਾਧਾਰਨ ਹੋ, ਤਾਂ ਸਾਧਾਰਨ ਗੱਲ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ-ਇੱਕ ਕਿੰਨੀਆਂ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ। ਇੰਨੀਆਂ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਸੰਗਠਨ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਕਲਪ ਵਿੱਚ ਇਵੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਇੱਕ ਇੱਕ ਦਾ ਮਹੱਤਵ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਜੇ ਤੱਕ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸਾਧਾਰਨ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਅੱਗੇ ਚਲ ਕੇ ਇੱਕ-ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋਗੇ। ਹਜੇ ਹਲਕੀਆਂ ਹਲਕੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੇਟ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਘੱਟ। ਬੈਠਕੇ ਸੋਚੋ ਤਾਂ ਇੱਕ ਇੱਕ ਕਿੰਨੇ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਪੂਰਵਜ ਹੋ। ਸਾਰੇ ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਅਤੇ ਦੇਵੀਆਂ ਹੋ ਨਾ। ਇੱਕ ਇੱਕ ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਦੇ ਕਿੰਨੇ ਭਗਤ ਹੋਣਗੇ? ਘੱਟ ਹਸਤੀਆਂ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਨਾ! ਇੱਕ ਮੂਰਤੀ ਦਾ ਵੀ ਇੰਨਾ ਮਹੱਤਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇੰਨੇ ਇਸ਼ਟ ਦੇਵ ਇੱਕਠੇ ਹੋ ਜਾਨ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋ ਜਾਵੇ! ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੋ। ਪਰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲੁਕਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਅੱਗੇ ਵੀ ਲੁੱਕੇ ਹੋ। ਓਵੇ ਇੱਕ ਇੱਕ ਦਾ ਮੂਲ ਅਣਗਿਣਤ ਹੈ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਨਾਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਇੱਕ ਬੱਚਾ ਕਿੰਨਾ ਮਹਾਨ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਵੀ ਕਦੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਕਦੇ ਨਹੀਂ। ਵੈਸੇ ਹੋ ਬੜੇ ਮਹਾਨ। ਸਾਧਾਰਨ ਹਸਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ! ਥੋੜੀ ਜਿਹੀ ਪ੍ਰਤੱਖਤਾ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕੌਣ ਹਾਂ! ਬਾਪ ਤਾਂ ਉਸ ਮਹਾਨਤਾ ਨਾਲ ਦੇਖਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੇ ਅੱਗੇ ਤਾਂ ਸਭ ਪ੍ਰਤੱਖ ਹਨ ਨਾ। ਅੱਛਾ - ਇੱਕ ਕਲਾਸ ਇਹ ਵੀ ਕਰਨਾ ਕਿ ਇੱਕ-ਇੱਕ ਦੀ ਮਹਾਨਤਾ ਕੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਵਰਦਾਨ:- ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰੂਹਾਨੀ ਮਜੇ ਅਤੇ ਮੌਜ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੇ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਭਵ: ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੇ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਉੱਚੇ ਹੋ, ਦੇਵਤਾਈ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦਾ ਗਿਆਨ ਇਮਰਜ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰਮਾਤਮ ਮਿਲਣ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸਲਈ ਹੁਣ ਸਦਾ ਇਹ ਨਸ਼ਾ ਰਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਉੱਚੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੇ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਨਸ਼ਾ ਹੀ ਰੂਹਾਨੀ ਮਜੇ ਅਤੇ ਮੌਜ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਨਸ਼ਾ ਸਦਾ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ ਤਾਂ ਕਦੇ ਮਜੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਗੇ, ਕਦੇ ਮੂੰਝਨਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਵੀ ਬਾਪ ਦੇ ਅੱਗੇ ਅਰਪਿਤ ਕਰ ਦਵੇ ਫਿਰ ਕਹਾਂਗੇ ਸਮਰਪਿਤ ਆਤਮਾ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਭਵ ਦਾ ਪਾਠ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਤੁਹਾਡਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਹੈ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਕਿਹੜੀ ਪਹਿਲੀ ਬੀਮਾਰੀ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਨਾਮ - ਰੂਪ ਦੀ। ਇਹ ਬੀਮਾਰੀ ਹੀ ਵਿਕਾਰੀ ਬਣਾ ਦੇਂਦੀ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਤਮਾ ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿਣ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰੇ। ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡਾ ਲਗਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਦੇਹ ਦੇ ਲਗਾਵ ਨੂੰ ਛੱਡ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਜੀਵਨ ਬੰਧ ਤੋਂ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਬਣਨ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਇਹੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਅਥਵਾ ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਕੇ ਬੈਠਣਾ ਹੈ। ਕਿਸ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ? ਬਾਪ ਨੂੰ। ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਭਵ, ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਭਵ। ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਨੂੰ ਛੱਡਦੇ ਜਾਵੇ। ਅਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਕੇ ਰਹੇ ਹੋ, ਫਿਰ ਅਧਾਕਲਪ ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਕੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ, ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਪਤਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਹੁਣ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਬੁੱਢਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਹੁਣ ਛੱਡਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਚੋਜ ਕਰਨਾ ਹੈ (ਸੱਪ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ)। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਕੇ ਦੂਸਰੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋ ਇਸ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕੌਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਬਾਪ। ਜੇ ਸਦਾ ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੈ। ਉਹ ਕਦੇ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਭਾਵੇਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਪਰਾਇਆ ਲੋਨ ਤੇ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਲਗਾਵ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਲੋਨ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਲਗਾਵ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਇਹ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਹੀ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ ਤੇ ਹੁਣ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਯੋਗ ਅੱਖਰ ਨਾ ਕਹੋ ਯਾਦ ਅੱਖਰ ਕਹਿਣਾ ਠੀਕ ਹੈ। ਯਾਦ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਨਾਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਫਸ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਵਿਕਾਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ-ਲੈਂਦੇ ਵਿਕਾਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਗਿਆਨ ਕਿਸਨੂੰ, ਭਗਤੀ ਕਿਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੇ ਹੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਦੁਆਪਰ ਤੋਂ ਜਦੋਂ ਕਿ ਪੰਜ ਵਿਕਾਰ ਰੂਪੀ ਰਾਵਣ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਰਾਮ ਰਾਜ ਅਤੇ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਰਾਮ ਰਾਜ ਅਤੇ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਭ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ, ਪੱਥਰ ਬੁੱਧੀ ਹਨ। ਪੈਦਾ ਹੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨਾਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਰਲਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਭਾਰਤ ਹੀ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਵਰਗਾ ਪਵਿੱਤਰ ਖੰਡ ਕੋਈ ਬਣ ਨਾ ਸਕੇ। ਫਿਰ ਭਾਰਤ ਵਰਗਾ ਅਪਵਿੱਤਰ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ। ਜੇ ਪਵਿੱਤਰ, ਉਹ ਹੀ ਅਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਸਨ। ਫਿਰ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ-ਲੈਂਦੇ ਅਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਨਮ ਵੀ ਉਹ ਹੀ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਪਹਿਲਾ ਨੰਬਰ ਹੀ 84 ਜਨਮ ਪੂਰੇ ਕਰ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਬ੍ਰਹਮਾ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਸ਼ੰਕਰ ਵੀ ਹੈ ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ ਨਾ। ਇਸ ਦੀ ਬਾਇਓਗ੍ਰਾਫੀ ਦਾ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸਭ ਹੈ ਅੰਧਸ਼ਰਧਾ। ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾ ਦੀ ਰਾਤ ਅਤੇ ਸਤਯੁੱਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਹੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾ ਦਾ ਦਿਨ। ਹੁਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਹਨ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਬੱਚੇ ਵੀ ਹੋਣਗੇ ਨਾ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾ ਦਾ ਕੁੱਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਰਾਜਧਾਨੀ ਨਹੀਂ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਨ ਚੋਟੀ। ਚੋਟੀ ਵੀ ਵੱਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਉੱਚੇ ਤੇ ਉੱਚਾ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸ਼ਿਵ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ ਪਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਅਥਾਹ ਨਾਮ ਲਗਾ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਭੱਭਕਾ ਬਹੁਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਚਿੰਤਰ, ਕਿੰਨੇ ਮੰਦਿਰ, ਯੋਗ, ਤਪ, ਦਾਨ, ਪੁੰਨ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਤੀ ਨਾਲ ਫਿਰ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਕਿਸਨੂੰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ? ਜੇ ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਭਗਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਯਥਾ ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਤਥਾ ਪ੍ਰਜਾ... ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ, 16 ਕਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ, ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ, ਅਹਿੰਸਾ ਪਰਮੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ ਉਦੋਂ ਅਥਾਹ ਧਨ ਸੀ। ਬਾਪ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਪਹਿਲੋਂ- ਪਹਿਲੋਂ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ

ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਹੀ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਸਭ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ। ਹਨ ਸਿਰਫ 84 ਜਨਮ। ਉਹ ਫਿਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ 84 ਲੱਖ ਜਨਮ। ਕਲਪ ਦੀ ਉੱਮਰ ਵੀ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ ਕਹਿ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਹੈ 5000 ਸਾਲ ਦਾ ਡਰਾਮਾ। ਤਾਂ ਇਹ ਹੋਇਆ ਗਿਆਨ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਇੱਕ ਹੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ, ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਬਾ। ਹੱਦ ਦੇ ਬਾਬਾ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੁੱਖੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ-ਲੈਂਦੇ ਦੁਨੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਕਿਸਦੇ ਕੋਲੋਂ? ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ। ਜਰੂਰ ਜੀਵਨ ਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਹਨ ਫਿਰ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਸੈਕਿੰਡ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਸਭ ਪਤਿਤ ਹਨ ਫਿਰ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਭ ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਦੀ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਹੀ ਹੈ। ਪਰ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਭੁੱਲਕੇ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਫਲਾਣਾ ਮਨਿਸਟਰ ਹਾਂ, ਇਹ ਹਾਂ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹਨ ਆਤਮਾ। ਆਤਮਾ ਮਿਸਟਰ - ਮਿਸੇਜ਼ ਦੇ ਤਨ ਨਾਲ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਹੀ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਕੀ ਬਣਦੇ, ਕੋਈ ਕੀ ਬਣਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨਵੀਂ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਜੇਗ੍ਰਾਫੀ ਜਰੂਰ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ। ਘਰ ਵੀ ਪਹਿਲਾਂ ਨਵਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਫਿਰ ਪੁਰਾਣਾ ਜੜ੍ਹਜੜ੍ਹੀਭੂਤ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਨਾਟਕ ਅਤੇ ਸਿਸਟੀ ਚੱਕਰ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਕੁਝ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਪੜ੍ਹਦੇ ਰਹੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਹੈ, ਸਤਯੁੱਗ ਤੇਤਾ ਵਿੱਚ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ। ਭਗਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਦੁਆਪਰ ਤੋਂ। ਤਾਂ ਇਹ ਬਾਪ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਮਤਲਬ ਰੂਹਾਨੀ ਗਿਆਨ। ਰੂਹਾਨੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਕੌਣ ਸਿਖਾਵੇਗਾ? ਸੁਪਰੀਮ ਰੂਹ ਯਾਨੀ ਪਰਮਪਿਤਾ ਹੀ ਸਿਖਾਵੇਗਾ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਭ ਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਦੇ ਪਰਮਪਿਤਾ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਪਾਰਲੋਕਿਕ ਨੂੰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਇਵੇਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਹੇ ਗੋਡ, ਹੇ ਈਸ਼ਵਰ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਇੱਕ। ਪਰ ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਕਈ ਨਾਮ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਦਾ ਫੈਲਾਵ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਉਹ ਸਭ ਹਨ ਮਨੁੱਖ ਮੱਤ। ਹੁਣ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਈਸ਼ਵਰ ਮੱਤ। ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਮੱਤ, ਸ਼੍ਰੀਮਤ। ਸ਼੍ਰੀ-ਸ਼੍ਰੀ 108 ਦੀ ਤਾਂ ਮਾਲਾ ਬਣਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀ ਮਾਲਾ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਪੁਨਰ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ-ਲੈਂਦੇ ਸੀੜੀ ਉਤਰਦੇ-ਉਤਰਦੇ ਇੰਸਾਲਵੇਂਟ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਬੁੱਧੀ ਇੰਸਾਲਵੇਂਟ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਦੀਵਾਲਾ ਕੱਢਦੇ ਹਨ। ਜੇ 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸਾਲਵੇਂਟ ਸਨ ਉਹ ਇਸ ਵੇਲੇ ਇਨਸਾਲਵੇਂਟ ਹਨ। ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਤਾਲਾ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਲਾ ਕਿਸਨੇ ਲਗਾਇਆ? ਗੋਦਰੇਜ਼ ਦਾ ਤਾਲਾ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਜਿੰਨਾ ਨੰਬਰਵਨ ਵਿੱਚ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਖੰਡ ਨਹੀਂ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਬੜੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਸਭ ਧਰਮ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਵੱਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਤੀਰਥ ਹੈ। ਪਰ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਗੀਤਾ ਦਾ ਖੰਡਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਅਤੇ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਭੁੱਲ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਗੀਤਾ ਨੂੰ ਖੰਡਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਗੀਤਾ ਦੇ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਬਾਪ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਰਵ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਭਾਰਤ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚ ਅਤੇ ਧਨਵਾਨ ਖੰਡ ਸੀ ਜੋ ਹੁਣ ਫਿਰ ਤੋਂ ਬਣ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਲਟਾ ਝਾੜ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਬੀਜ ਉੱਪਰ ਨੂੰ ਹੈ। ਉਸਨੂੰ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬੈਠਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਸਪਤੀ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਤੇ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬੈਠਦੀ ਹੈ। ਉੱਚ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਰਾਵਣ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਰਾਹੂ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬੈਠ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਦਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤੁਹਾਡੀ ਉੱਮਰ ਵੀ ਵੱਡੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਤੁਸੀਂ 21 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਬਾਕੀ ਅੱਧਾਕਲਪ ਭੋਗੀ ਬਣਨ ਨਾਲ ਉੱਮਰ ਵੀ ਛੋਟੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ 63 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਸਭ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਦਾ ਬਾਪ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਸਭ ਬ੍ਰਹਮਚਰਜ਼ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਭਾਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਭਰਾ-ਭਰਾ ਹਨ ਪਰ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਠੀਕ ਹੈ। ਸਭ ਬ੍ਰਹਮਚਰਜ਼ ਦਾ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੈ। ਵਰਸਾ ਦੇਣਾ ਹੀ ਹੈ ਵੱਡੇ ਬਾਪ ਨੇ। ਉਹ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਜਯੰਤੀ ਮੰਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਹ ਕਦੇ ਆਇਆ ਸੀ - ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਲੜਾਈ ਹੈ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਨਾਲ। ਕਾਮ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਨੰਬਰਵਨ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਸਾੜਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਉਹ ਹੈ ਕੌਣ, ਕਿਉਂ ਸਾੜਦੇ ਹਨ, ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਦੁਆਪਰ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਤੁਸੀਂ ਹੇਠਾਂ ਉੱਤਰਦੇ ਸਮੇਂ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਪੁਜਦੇ ਹਨ, ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਹੈ। ਜਿਸਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਇਆ ਉਸਨੂੰ ਮਾਇਆ ਦੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਗਾਲੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ, ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਅਣਗਿਣਤ ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ ਹੋ। ਮੈਨੂੰ ਕਣ-ਕਣ ਵਿੱਚ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੀ ਗਲਾਨੀ ਕਰਦੇ ਕਿੰਨੇ ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ ਨਾ।

ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਇਸ ਵਕਤ ਸਭ ਭਗਤੀਆਂ ਹਨ। ਸਭ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੌਣ ਹੈ? ਸੱਚ ਖੰਡ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਭ ਦਾ ਬਾਬਾ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਪੰਜ ਵਿਕਾਰ ਹਰ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਵਿਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ। ਇਸ ਵੇਲੇ ਹਨ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਕਾਰੀ। ਦੇਵਤੇ ਜੋ ਪੂਜਨੀਏ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਫਿਰ ਪੂਜਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਸੇ ਪਰਮਾਤਮਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਭੁੱਲ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਇਸ ਸਮੇਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁੱਲ ਦੇ ਹਾਂ, ਫਿਰ ਦੇਵਤਾ ਕੁੱਲ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁੱਲ ਹੈ ਸਰਵੋਤਮ ਕੁੱਲ। ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਡਾਇਨੋਸਟੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਚੋਟੀ ਹੈ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦੀ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋ ਨਾ। ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਵਿਰਾਟ ਰੂਪ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਨਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦੀ ਚੋਟੀ ਹੈ, ਨਾ ਚੋਟੀਆਂ (ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ) ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਅਰਥ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਦਾ ਕੋਟ ਆਫ਼ ਆਰਮਜ਼ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਸ਼ਿਵ ਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਇਹ ਕੰਡਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ ਹੈ। ਤਾਂ ਜੰਗਲੀ ਜਾਨਵਰਾਂ ਦਾ ਕੋਰਟ ਆਫ਼ ਆਰਮਜ਼ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਸੱਤਮੇਵ ਜਯਤੇ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸ਼ੇਰ - ਬੱਕਰੀ ਇਕੱਠੇ ਜਲ ਪੀਂਦੇ ਹਨ। ਸੱਤਮੇਵ ਜਯਤੇ ਮਾਨਾ ਵਿਜੇ। ਸਭ ਖੀਰਖੰਡ ਹੋਕੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਲੂਣ ਪਾਣੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਲੂਣ ਪਾਣੀ, ਰਾਮ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਖੀਰਖੰਡ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕੰਡਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ। ਇੱਕ - ਦੂਸਰੇ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾ ਨੰਬਰ ਕੰਡਾ ਵਿਕਾਰ ਦਾ ਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ 5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਕੇ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣੇ। ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣੇ। ਤੁਸੀਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹੋ ਫਿਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਪਾਵਨ ਬਣੇ। ਗੰਗਾ ਕੋਈ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਮੈਲ ਤਾਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਉਤਾਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਗੁਰੂ ਲੋਕ ਹਨ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸੁਪਰੀਮ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ ਸੁਪਰੀਮ ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਸੁਪਰੀਮ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ! ਉਹ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ, ਮੱਧ, ਅੰਤ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ! ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਸਭ ਨਾਲ ਖੀਰਖੰਡ ਹੋਕੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਵਿਕਾਰਾਂ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਕੇ ਜਗਤਜੀਤ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਜਿੱਤ ਦਾ ਅਟੱਲ ਨਸ਼ਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਆਤਮਾ ਭਵ:
ਜਿੱਤ ਸਾਡਾ ਜਨਮ ਸਿੱਧ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਇਸ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਸਦਾ ਉੱਡਦੇ ਰਹੋ! ਕੁਝ ਵੀ ਹੋ ਜਾਵੇ ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਵੇ ਕਿ ਮੈਂ ਸਦਾ ਵਿਜੇਈ ਹਾਂ। ਕੁਝ ਵੀ ਹੋ ਜਾਵੇ - ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੇ ਅਟੱਲ ਹੋਵੇ। ਨਸ਼ੇ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ ਹੀ ਨਿਸ਼ਚੇ। ਨਿਸ਼ਚੇ ਘੱਟ ਤਾਂ ਨਸ਼ਾ ਘੱਟ। ਇਸ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਿਸ਼ਚੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿਜੇਈ! ਨਿਸ਼ਚੇ ਵਿੱਚ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ। ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਬਾਪ ਹੈ ਤਾਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣੇ। ਹਰ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਵਿਜੇ ਦਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਅਤੇ ਨਸ਼ਾ ਹੋਵੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਬਾਪ ਦੇ ਸਨੇਹ ਦੀ ਛਤ੍ਰਛਾਇਆ ਦੇ ਥੱਲੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਘਨ ਠਹਿਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਵਲ ਚਕਸ਼ੂ ਦੇਣ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਸਰਾ ਨੇਤ੍ਰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਅੱਖਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਸੰਨਿਆਸੀਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹੜੀ ਇੱਕ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਹੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਰਕ ਅਤੇ ਨਰਕਵਾਸੀਆਂ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਹਟਾ ਕੇ ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਨਰਕ ਨੂੰ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਤਿਆਗ ਦੇਵੋ। ਨਰਕ ਹੈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲਣਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਇੱਕ ਹੱਦ ਦੇ ਘਰ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਕੇ ਦੂਜੀ ਜਗ੍ਹਾ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਸਭ ਕੁਝ ਛੱਡ ਕੇ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਸਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ, ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਲਿਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ (ਬ੍ਰਹਮਾ) ਨਾਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਲਿਆ। ਪੱਤਿਤ ਪਾਵਨ ਉਹ ਬਾਪ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਉਹ ਇੱਥੇ ਆਵੇਗਾ, ਪੱਤਿਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਵੀ ਇੱਥੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਸਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦਕਿ ਬੈਜ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਰੱਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਸਾਰਾ ਰਾਜ ਇੱਥੇ ਇਸ ਬੈਜ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਬੈਜ ਕੋਈ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ਼ਾਰੇ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਆਸਤਿਕ ਹੋ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਜਰੂਰ ਕਹਾਂਗੇ। ਕਈ ਹਨ ਜੋ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬੁੱਧੀ ਥੋੜੀ ਨਾ ਕਹਾਂਗੇ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬੁੱਧੀ, ਫਿਰ ਰਜੇ ਬੁੱਧੀ, ਤਮੇ ਬੁੱਧੀ ਵੀ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਜੋ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉਵੇਂ ਦਾ ਟਾਈਟਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬੁੱਧੀ, ਇਹ ਰਜੇ ਬੁੱਧੀ ਹੈ। ਪਰ ਕਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕਿਤੇ ਫੰਕ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਫਸਟਕਲਾਸ ਦੀ ਕੀਮਤ ਵੀ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੱਚਾ-ਸੱਚਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਕਦਮ ਸੱਚਾ-ਸੱਚਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੱਚੇ ਹਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤੇ, ਜੋ ਫਿਰ ਵਾਮ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਝੂਠੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਕੋਈ-ਕੋਈ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਦੇ ਹਨ ਜੋ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਨਾਸਤਿਕ ਤੋਂ ਆਸਤਿਕ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ- ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਐਕੂਰੇਟ ਜਾਣਿਆ ਹੈ। ਨਾਮ - ਰੂਪ ਤੋਂ ਨਿਆਰੀ ਚੀਜ਼ ਫਿਰ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਆਕਾਸ਼ ਪੇਲਾਰ ਹੈ ਫਿਰ ਵੀ ਫੀਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਆਕਾਸ਼ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਬੁੱਧੀ ਤੇ ਹੈ। ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਲਿਖਣਾ ਹੈ - ਇੱਥੇ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਬਹੁਤ ਸਲੋਗਨ ਹਨ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਨਵੇਂ-ਨਵੇਂ ਪੁਆਇੰਟਸ, ਨਵੇਂ-ਨਵੇਂ ਸਲੋਗਨ ਨਿਕਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਸਤਿਕ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਨਾਸਤਿਕਪਣਾ ਛੁੱਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਸਤਿਕ ਬਣ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਸਤਿਕ ਹੋ, ਪਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਜਾਨਣਾ ਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਹੈ। ਜਾਨਵਰ ਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਨਣਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਬਹੁਤ ਉੱਚ ਹਨ, ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਬਹੁਤ ਨੀਚ ਹਨ। ਇਸ ਵਕਤ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਰੱਚਤਾ ਅਤੇ ਰੱਚਨਾ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬੁੱਧੀ ਤੇ ਇਕਦਮ ਗੇਦਰੇਜ਼ ਦਾ ਤਾਲਾ ਲੱਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਆਏ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਪਿਓਰਟੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਪਿਓਰਟੀ ਵੀ ਹੈ ਪੀਸ ਵੀ ਹੈ, ਪ੍ਰਾਸਪੈਰੇਟੀ ਵੀ ਹੈ। ਅਸੀਰਵਾਦ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਪਰ ਇਹ ਅੰਖਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਫਿਰ ਸਭ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਵੀ ਹੈ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪੜ੍ਹਨ ਦੇ ਲਈ। ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਨਾਲ ਫਿਰ ਬਹੁਤ ਖਰਾਬ ਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈ (ਅੱਖ) ਹੈ ਨਾ। ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪਰਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ (ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ) ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਘੁੰਘਟ ਕਰਨ ਦੀ ਵੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਨੂੰ ਕਦੇ ਪਰਦਾ ਲਾਉਂਦੇ ਵੇਖਿਆ ਹੈ? ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗੰਦੇ ਖਿਆਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਇਹ ਅੱਖਾਂ ਬੜੀਆਂ ਸ਼ੈਤਾਨ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਨੇਤ੍ਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸਭ ਕੁਝ ਸੁਣਦੀ, ਬੋਲਦੀ ਹੈ, ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਦੀ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਹੁਣ ਸੁਧਰ ਰਹੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਵਿਗੜ ਕੇ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਬਣ ਗਈ ਸੀ। ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਆਈ ਤਾਂ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸੁਧਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਗਿਆਨ ਦੇ ਸਿਵਲ ਚਕਸ਼ੂ (ਨੇਤਰ) ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗਿਆਨ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਵੇਦ, ਸ਼ਾਸਤਰ, ਉਪਨਿਸ਼ਦ ਆਦਿ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਹਨ। ਜਪ, ਤਪ, ਤੀਰਥ ਆਦਿ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਨ

ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਮਿਲਦੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਭਗਤੀ ਹੈ ਜੋ ਅਧਾਕਲਪ ਚੱਲਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਭ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਹੈ - ਆਉ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰੱਚਤਾ ਅਤੇ ਰੱਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ- ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਈਏ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ ਬਾਇਓਗ੍ਰਾਫੀ ਦੱਸੀਏ। ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਮੁੱਖ ਅੱਖਰ ਹੈ ਇਹ। ਆਉ ਭੈਣੋਂ ਅਤੇ ਭਰਾਵੇ ਆਕੇ ਰੱਚਤਾ ਅਤੇ ਰੱਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣੋ, ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹੋ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਬਣੋਗੇ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਪਾਉਣ ਨਾਲ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਐਸੇ ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਸਤਯੁੱਗ ਦੇ ਮਹਾਰਾਜਾ ਅਤੇ ਮਹਾਰਾਣੀ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਵੀ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਬਣੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਇਸ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਦਾ ਬੜਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਕਿਸੇ ਖੰਡ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਆਉਣਗੇ? ਬਾਪ ਹਨ ਅਵਿਨਾਸੀ ਸਰਜਣ। ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਆਉਣਗੇ ਵੀ ਉੱਥੇ ਹੀ ਜਿਹੜੀ ਭੂਮੀ ਸਦੈਵ ਕਾਇਮ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਧਰਤੀ ਤੇ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਪੈਰ ਲੱਗਿਆ, ਉਹ ਧਰਨੀ ਕਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਭਾਰਤ ਤਾਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਲਈ। ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਚੌਜ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਭਾਰਤ ਤਾਂ ਹੈ ਸੱਚ ਖੰਡ, ਝੂਠ ਖੰਡ ਵੀ ਭਾਰਤ ਹੀ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਦਾ ਹੀ ਆਲਰਾਉਂਡ ਪਾਰਟ ਹੈ, ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਖੰਡ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਸੱਚਾ ਮਤਲਬ ਟੁੱਥ, ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਆਕੇ ਸੱਚਖੰਡ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਝੂਠਖੰਡ ਰਾਵਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਸੱਚ ਦੀ ਰਤੀ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਇਸਲਈ ਗੁਰੂ ਵੀ ਸੱਚੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸੰਨਿਆਸੀ, ਫਾਲੇਵਰਸ ਗ੍ਰਹਿਸਤੀ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਫਾਲੇਵਰਸ ਕਿਵੇਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਾਪ ਖੁੱਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ ਅਤੇ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਕੋਈ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਹਨ। ਘੜੀ-ਘੜੀ ਵਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਕੋਲ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਬਾਲ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਐਸੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਵਿਲਾਇਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਬੁੱਢੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸ਼ਾਦੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਸੰਭਾਲ ਦੇ ਲਈ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਧਨ ਵੀ ਛੱਡ ਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਧਨ ਧਰਮਾਉ ਕਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਮੱਤਵ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। 60 ਸਾਲ ਦੇ ਬਾਅਦ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਜਾਂਚ ਰੱਖਦੇ ਹਨ, ਵੇਖੀਏ ਸਾਡੇ ਪਿੱਛੇ ਠੀਕ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਪਰ ਅੱਜਕਲ ਦੇ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਪ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਵਿੱਚ ਗਿਆ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਹੋਇਆ, ਚਾਬੀ ਤਾਂ ਮਿਲ ਗਈ। ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਸਾਰਾ ਖਾਨਾ ਹੀ ਖਰਾਬ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਕਹਿਣ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੱਥੇ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਲਿਖ ਦੇਵੋ ਕਿ ਭੈਣੋਂ - ਭਰਾਵੇ ਆਕੇ ਰੱਚਤਾ ਅਤੇ ਰੱਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣੋ। ਇਸ ਸ਼੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦੇ ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਹਾਰਾਜਾ - ਮਹਾਰਾਣੀ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਇਹ ਬਾਬਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਹੈ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਜਨਮ। ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨੂੰ 4 ਭੁਜਾ ਕਿਉਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ? 2 ਮੇਲ ਦੀਆਂ, ਦੋ ਫੀਮੇਲ ਦੀਆਂ। ਇਥੇ 4 ਬਾਹਵਾਂ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਮਤਲਬ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਵੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ 2 ਬਾਹਵਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੀਆਂ, 2 ਬਾਹਵਾਂ ਸਰਸਵਤੀ ਦੀਆਂ। ਦੋਵੇਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਹੋ ਗਏ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰ ਫਿਰ ਦੂਸਰੀ ਜਗ੍ਹਾ ਚਲੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ, ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਨਰਕ ਦਾ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਤਿਆਗ ਕਰੋ। ਨਰਕ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਨਰਕ ਅਤੇ ਨਰਕਵਾਸੀਆਂ ਤੋਂ ਬੁਧੀਯੋਗ ਹਟਾ ਕੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨਾਲ ਬੁਧੀਯੋਗ ਲਗਾਉਣਾ ਹੈ। ਜੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁਧੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਾਸ ਕਰਾਂਗੇ ਫਿਰ ਇਹ ਬਣਾਗੇ। ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਰੂ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਵੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਜੇ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ -, ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਾਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਜਿਸਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਅੰਤ ਤਕ ਪਾਰਟ ਵਜਾਇਆ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੀ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ... ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਚਾਰ ਬਾਹਵਾਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹਿਸਾਬ ਵੀ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸਰਸਵਤੀ ਸੇ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ, ਫਿਰ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾ - ਸਰਸਵਤੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਝੱਟ ਇਹ ਹਿਸਾਬ ਦੱਸਦੇ ਹੋ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਅਰਥਾਤ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ-ਲੈਂਦੇ ਫਿਰ ਆਕੇ ਸਧਾਰਨ ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ - ਸਰਸਵਤੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਬਾਬਾ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਹਮਾ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਬਾਪ ਕੌਣ? ਜ਼ਰੂਰ ਕਹਿਣਗੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ। ਕਿਵੇਂ ਰਚਿਆ? ਅਡੋਪਟ ਕੀਤਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਲਿਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ - ਮੈਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜੇ ਆਪਣੇ ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਵੀ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਉਹ ਵੀ ਜਦੋਂ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਦੋਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਦੁਨੀਆਂ ਪੁਰਾਣੀ ਪੱਤਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਦੋਂ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ 60 ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਗੁਰੂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਜਨਮ ਤੋਂ ਹੀ ਗੁਰੂ ਕਰਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਿੱਖੇ ਹਨ ਇਹਨਾਂ ਕ੍ਰਿਸਚਨਾਂ ਤੋਂ। ਅਰੇ ਛੋਟਪਨ ਤੋਂ ਗੁਰੂ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਕੀ ਦਰਕਾਰ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਛੋਟਪਨ ਵਿੱਚ ਮਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਸਦਗਤੀ ਨੂੰ ਪਾ ਲਵਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉੱਚ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪੌੜੀ ਹੀ ਉਤਰਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ ਨਾ। ਵਿਸ਼ਵ ਦੁਨੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਤਾਂ ਸਭ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਆਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਗੁਰੂ ਕੀਤੇ। ਭਗਵਾਨ ਜੇ ਸਭ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਭਗਤੀ ਦੀ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਖਤ ਜੰਜੀਰਾਂ ਬਣ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਜੰਜੀਰਾਂ ਕੋਈ ਮੋਟੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਕੋਈ ਪਤਲੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਕੋਈ ਭਾਰੀ ਚੀਜ਼ ਚੁੱਕਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ

ਮੇਟੀ ਜੰਜੀਰ ਨਾਲ ਬਣਾਕੇ ਚੁੱਕਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਵੇਂ ਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਤਾਂ ਝੱਟ ਆਕੇ ਤੁਹਾਡੀ ਸੁਣਨਗੇ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਨਗੇ। ਕੋਈ ਸਮਝਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਮਾਲਾ ਦੇ ਦਾਣੇ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਮਾਲਾ ਸਿਮਰਦੇ ਹਨ, ਗਿਆਨ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਮਾਲਾ ਫੇਰਦੇ ਰਹੋ। ਬਸ, ਰਾਮ-ਰਾਮ ਦੀ ਧੁੰਨ ਲਗਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਵਾਜਾ ਵੱਜਦਾ ਹੈ। ਆਵਾਜ਼ ਬੜੀ ਮਿੱਠੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ, ਬਸ। ਬਾਕੀ ਜਾਣਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਰਾਮ ਕਿਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕਿਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕਦੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਕੁਝ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵੀ ਦੁਆਪਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਕਿਸਨੇ ਸਿਖਾਇਆ? ਗੁਰੂਆਂ ਨੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੁਆਪਰ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਤਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਲਯੁੱਗ ਆ ਗਿਆ! ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਗਏ! ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਆਕੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਕਿਨੇ ਅੰਧਸ਼ਰਧਾਲੂ ਬਣ ਗਏ ਹੋ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੇ ਕੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਫੁੱਲ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਝੱਟ ਸਮਝ ਜਾਣਗੇ। ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁੱਲ ਸੱਚ ਗੱਲ ਹੈ, ਕੋਈ-ਕੋਈ ਲੋਕ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ। 84 ਜਨਮਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਵੀ ਬਰੇਬਰ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੈ, ਜੋ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੂਰਾ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਨੂੰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਸੱਚਾ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਆਸਤਿਕ ਬਣਕੇ ਆਸਤਿਕ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ।

2. ਹਾਲੇ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸੀ ਬਣਕੇ, ਸਭ ਤੋਂ ਬੁਧੀਯੋਗ ਹਟਾ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਭ ਕੁਝ ਤੇਰਾ-ਤੇਰਾ ਕਰ ਮੇਰੇਪਣ ਦੇ ਅੰਸ਼ਮਾਤਰ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਭਵ: ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮੇਰਾਪਨ - ਮੇਰਾ ਸੁਭਾਅ, ਮੇਰਾ ਸੰਸਕਾਰ, ਮੇਰੀ ਨੇਚਰ. . . ਕੁਝ ਵੀ ਮੇਰਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬੇਝ ਹੈ ਅਤੇ ਬੇਝ ਵਾਲਾ ਉੱਡ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਮੇਰਾ-ਮੇਰਾ ਹੀ ਮੈਲਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਹੁਣ ਤੇਰਾ-ਤੇਰਾ ਕਹਿ ਸਵੱਛ ਬਣੇ। ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਮਾਨਾ ਹੀ ਮੇਰੇਪਣ ਦਾ ਅੰਸ਼ਮਾਤਰ ਨਹੀਂ। ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮੇਰੇਪਣ ਦਾ ਭਾਨ ਆਏ ਤਾਂ ਸਮਝੋ ਮੈਲਾ ਹੋਇਆ। ਤਾਂ ਇਸ ਮੈਲੇਪਣ ਦੇ ਬੇਝ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰ, ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਬਣੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਜਹਾਨ ਦੇ ਨੂਰ ਉਹ ਹਨ ਜੋ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨੈਣਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਨ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਕੇ ਭੋਜਨ ਬਣਾਓ ਤਾਂ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਹਿਰਦੇ ਸੁੱਧ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਤੁਹਾਡਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾ ਭੋਜਨ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁੱਧ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਦਰ ਤੇ ਕਦੀ ਵੀ ਕਾਲ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ - ਕਿਉਂ?
- ਉੱਤਰ:-** ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਗਮ ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਮਰਨਾ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਹੁਣ ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਮਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਰ ਤੇ ਕਦੇ ਕਾਲ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਹੋ ਮਰਨਾ ਸਿੱਖਣ। ਸਤਯੁੱਗ ਹੈ ਅਮਰਲੋਕ, ਉੱਥੇ ਕਾਲ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਖਾਂਦਾ ਨਹੀਂ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ ਮ੍ਰਿਤੂਲੋਕ, ਇਸ ਲਈ ਇੱਥੇ ਸਭ ਦੀ ਅਕਾਲੇ ਮ੍ਰਿਤੂ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵੇਖਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਹੀ ਯਾਦ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਸ਼ੁਦਰ ਸੀ, ਹੁਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਹਾਂ ਫਿਰ ਦੇਵਤਾ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ - ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਬਣਾਂਗੇ। ਇਹ ਸੰਗਮਯੁੱਗੀ ਮਾਡਲ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਕਲਯੁੱਗ ਅਤੇ ਸਤਯੁੱਗ ਦੇ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਇਹ ਹੈ ਸੰਗਮਯੁੱਗ। ਤਾਂ ਸੰਗਮਯੁੱਗੀ ਮਾਡਲ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਵੇ, ਉਸ ਵਿੱਚ 15 - 20 ਸਫ਼ੇਦ ਪੇਸ਼ ਵਾਲੇ ਤਪੱਸਿਆ ਵਿੱਚ ਬਿਠਾਉਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਵੀ ਵਿਖਾਉਣਾ ਪਵੇ। ਐਸਾ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝ ਜਾਣ ਕਿ ਇਹੀ ਤਪੱਸਿਆ ਕਰ ਇਵੇਂ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਡੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਹਨ। ਸਧਾਰਨ ਤਪੱਸਿਆ ਦੇ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਰਾਜਾਈ ਪਦ ਦੇ। ਉਵੇਂ ਇਹ ਵੀ ਬਣਾਉਣਾ ਪਵੇ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕੋਗੇ ਇਹ ਉਹ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਵਿਖਾਉਣਾ ਵੀ ਐਕੂਰੇਟ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿੱਖਕੇ ਇਹ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਵਿਖਾਉਣਾ ਪਵੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਦੇਖਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਉਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਬੁੱਧੀ ਵਿਚ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੀ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਦੇ ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਮਾਸਟਰ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਅਖਵਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਜੇਕਰ ਗਿਆਨ ਹੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਾ ਰਹੇ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਕਹਾਂਗੇ। ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਬੁੱਧੀ ਇਸ ਵਿੱਚ ਲੱਗੀ ਰਹੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਬੰਧਨ ਵੀ ਟੁੱਟਦੇ ਜਾਣ। ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ, ਫਿਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਜੇਕਰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਹੀਂ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਖੱਤਰੀ ਕੁੱਲ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਓਗੇ। ਬੈਕੁੰਠ ਵੇਖ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਮੁੱਖ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਬੈਕੁੰਠ। ਵੰਡਰ ਆਫ਼ ਵਰਲਡ ਸਤਯੁੱਗ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਦੇਵੇਂ ਚਿੱਤਰ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਰੰਗੀਨ ਪੇਸ਼ਾਕ ਤੇ ਗਹਿਣਿਆਂ ਆਦਿ ਨਾਲ ਸਜਾਇਆ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਉਹ ਤਪੱਸਿਆ ਦਾ। ਤਾਂ ਉਹ ਸਮਝਣਗੇ ਇਹ ਹੀ ਸੂਖਸ਼ਮ ਵਤਨ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਡ੍ਰੱਸ ਤਾਂ ਬਦਲ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਫ਼ੀਚਰਜ਼ ਤਾਂ ਬਦਲ ਨਹੀਂ ਸਕਾਂਗੇ। ਉਹ ਹੋਇਆ ਅਪਵਿੱਤਰ ਮਾਰਗ, ਉਹ ਪਵਿੱਤਰ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਮਾਰਗ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਮਝਣ ਕਿ ਇਹ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੀ ਫਿਰ ਉਹ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਮਿਹਨਤ ਕਰੋਗਾ ਉਹ ਹੀ ਪਾਵੇਗਾ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਹਨ ਨਾ। ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਸੀਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੋ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਸਾਰਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ, ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ - ਅਸੀਂ ਤਪੱਸਿਆ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਫਿਰ ਇਹ ਬਣਾਂਗੇ। ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕ੍ਰਧਾਰੀ ਹੋ ਬੈਠਣਾ ਕਿਉਂਕਿ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕੀ ਸੀ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਕੀ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਪ ਕੱਟਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਸ਼ੁਦਰ ਤੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਫਿਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਸਦਾ ਜਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਮਾਡਲ ਹੋਵੇ, ਚੰਗਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਲਿਖਣਾ ਵੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ - ਸੰਗਮਯੁੱਗੀ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਪਰ ਵੱਲ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਹੈ, ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਸਫ਼ੇਦ ਪੇਸ਼ਾਕਾਰੀ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਰਾਮਰਾਜ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹਨ, ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਰਾਮ ਰਾਜਾ, ਰਾਮ ਪ੍ਰਜਾ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਧਰਮ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ ਹੀ। ਬਾਕੀ ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹੀਆਂ ਦੀ ਗਲਾਨੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀਆਂ ਦੀ ਗਲਾਨੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਲਿਖਣਾ ਪਵੇ। ਰਾਮ ਰਾਜਾ, ਰਾਮ ਪ੍ਰਜਾ... ਧਰਮ ਦਾ ਉਪਕਾਰ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਸੈਮੀ ਸਵਰਗ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ 14 ਕਲਾ ਹੈ ਨਾ। ਉੱਥੇ ਐਸੀ ਗਲਾਨੀ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਲੀਅਰ ਕਰ ਦੇਵੋ ਅਸੀਂ ਕੀ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਹੀ ਆਪਣੇ ਲਈ ਸਵਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਇੱਕ ਸਵਰਾਜ ਜੋ ਸਾਰੇ ਮੰਗਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਅਸੀਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ।

ਬਾਬਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਆਦਿ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਖਿਆਲਾਤ ਚਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਘਰ ਜਾਓਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਭੁੱਲ ਜਾਓਗੇ। ਪਰ ਇਹ ਸਭ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲੇ ਖੇਲੂ ਖਤਮ। ਚੰਗੇ-ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਟਪਕਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਟਪਕਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਰਹੇਗਾ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵੀ ਰਹੇਗੀ। ਉਂਨਤੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਜੇਕਰ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾਂਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਵਾਂਗੇ ਇਸਲਈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਪੱਕਾ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਰਾਜਯੋਗੀ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੜੀਆਂ ਜਟਾਵਾਂ

ਹਨ। ਮਹਿਮਾ ਸਾਰੀ ਤੁਹਾਡੀ ਮਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਹੈ। ਜਟਾਵਾਂ ਵੀ ਕੁਦਰਤੀ ਹਨ। ਰਾਜਯੋਗੀ ਅਤੇ ਯੋਗਨ ਇਹ ਸੱਚਾ-ਸੱਚਾ ਤਪੱਸਿਆ ਦਾ ਰੂਪ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਮਝਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਹ ਦੇ ਸਭ ਧਰਮ ਛੱਡ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰੋ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਦੇਹ ਦੇ ਸਬੰਧ ਆਦਿ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਮਾਲਦਾਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਮਰ ਜਾਓ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਮਰਨਾ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕਾਲਾਂ ਦਾ ਕਾਲ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਐਸਾ ਮਰਨਾ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਕਦੇ ਤੁਹਾਡੇ ਦਰ ਤੇ ਕਾਲ ਆ ਨਾ ਸਕੇ। ਉੱਥੇ ਤੇ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਕਾਲ ਖਾਂਦਾ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਮਰਪੁਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਮਰਪੁਰੀ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਮ੍ਰਿਤੁਲੋਕ। ਉਹ ਹੈ ਅਮਰਪੁਰੀ। ਇਹ ਹੈ ਰਾਜਯੋਗ। ਤੁਸੀਂ ਲਿੱਖ ਦਿਉ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਭਾਰਤ ਦਾ ਰਾਜਯੋਗ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਆਦਿ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖਿਆਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੀ ਕਰੀਏ। ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਐਕੂਰੇਟ ਸਮਝਣ। ਇੰਨਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਬਹੁਤ ਅੱਛੀ ਸਮਝਾਉਣੀ ਹੈ। ਯਥਾ ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਤਥਾ ਪ੍ਰਜਾ ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਆ ਹੀ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਕਲੀਅਰ ਕਰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਮੂਲ ਜ਼ੋਰ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਇਸ ਤੇ। ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰਤਾ, ਸ਼ੁੱਧ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਵੇਂ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਆਕੇ ਸਮਝੋ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਹੀ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਜਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉਨਾ ਪਦ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ। ਇਹ ਵੀ ਵਿਖਾਓ ਨੰਬਰਵਾਰ ਕਿਵੇਂ-ਕਿਵੇਂ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਜਾ ਵੀ ਵਿਖਾਓ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਪ੍ਰਜਾ, ਸੈਕਿੰਡ ਗ੍ਰੇਡ, ਥਰਡ ਗ੍ਰੇਡ ਪ੍ਰਜਾ ਵੀ ਵਿਖਾਓ। ਇਵੇਂ ਅਕੂਰੇਟ ਬਣਾਓ ਜੋ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾ ਸਕੇ। ਮਿਹਨਤ ਤਾਂ ਕਰਨੀ ਹੀ ਹੈ। ਸਮੇਂ ਬਾਕੀ ਘੱਟ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਹੈ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ। ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਵੇਂ ਸਮਝਾਓ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਣ ਸਾਨੂੰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਅਸੀਂ ਇਹ ਬਣ ਸਕਾਂਗੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਫਿਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਮਹਾਰਥੀ ਬੱਚੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਮੇਲਜ਼ ਵੀ ਚੰਗੇ-ਚੰਗੇ ਹਨ। ਨੰਬਰਵਨ ਤਾਂ ਹਨ ਜਗਦੀਸ਼, ਜੋ ਮੈਗਜ਼ੀਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਿਜਮੋਹਨ ਨੂੰ ਵੀ ਲਿਖਣ ਦਾ ਚੰਗਾ ਸ਼ੌਂਕ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਤੀਜਾ ਵੀ ਕੋਈ ਨਿਕਲ ਆਏ। ਹਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਤੁਸੀਂ ਕਲੀਅਰ ਕਰਦੇ ਜਾਓਗੇ ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ। ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਉਸ ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਨਾ। ਜਿਵੇਂ ਗੀਤ ਸੁਣਦੇ ਹੋ। ਸਾਰਾ ਰਿਕਾਰਡ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਇੰਦਾਂ ਹੀ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਜੋ ਮਾਲ ਹੈ ਉਹ ਮਿਲਦਾ ਰਹੇਗਾ - ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ। ਇਹ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕੁਝ ਕੰਮ ਕਾਜ ਕਰੋ, ਹੱਥ ਨਾਲ ਭੇਜਨ ਬਣਾਓ, ਬੁੱਧੀ ਸਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਹੋਵੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਭੇਜਨ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਭੇਜਨ ਸੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਦਾ ਭੇਜਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਤਨੀ ਉਸ ਭੇਜਨ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਗਾਇਨ ਹੈ ਕਿ ਦੇਵਤੇ ਵੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਭੇਜਨ ਦੀ ਬੜੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਹਿਰਦੇ ਸ਼ੁੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਵੀ ਐਸੇ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਜੇਕਰ ਇਵੇਂ ਬਣ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬਹੁਤ ਵਾਧਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਪਰ ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਲੀ-ਹੋਲੀ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਪਾਉਣਾ ਹੈ। ਐਸਾ ਵੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨਿਕਲੇਗਾ ਜੋ ਕਹੇਗਾ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਭੇਜਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਚੈਲੰਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਐਸਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋਵੇ ਜੋ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਭੇਜਨ ਬਣਾਵੇ। ਭੇਜਨ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭੇਜਨ ਤੇ ਬਹੁਤ ਮਦਾਰ ਹੈ। ਬਾਹਰ ਵਿੱਚ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਭੇਜਨ ਨਾਲ ਵੀ ਰਿਫਰੈਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਯੋਗ ਵਾਲੇ ਫਿਰ ਗਿਆਨੀ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਵੀ ਭੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਇੱਥੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਦੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੂੰ ਰੱਖ ਦੇਣਗੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮਹਾਰਥੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਭੇਜਨ ਤੇ ਵੀ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਯੋਗਯੁਕਤ ਖਾਣਾ ਬਣੇ। ਦੇਵਤੇ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਵੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਭੇਜਨ ਖਾਕੇ ਦੇਵਤੇ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਰੁੱਚੀ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਲਈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਵੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲਦੇ ਹਾਂ, ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਯੁੱਕਤੀ ਹੈ। ਸੂਖਸ਼ਮ ਵਤਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਅਤੇ ਇਹ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਵੰਡਰਫੁਲ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੈ। ਵੰਡਰਫੁਲ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਵੀ ਵੰਡਰਫੁਲ ਹੈ - ਅਰਥ ਸਮੇਤ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਨਾਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਨਉਧਾ ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਸਿਰਫ਼ ਦੀਦਾਰ ਦੇ ਲਈ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਦੀਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਇਵੇਂ ਬਣੇ ਹਨ। ਇਹ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ - ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਇਸ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਜੋ ਇੰਨੇ ਅਨੇਕ ਚਿੰਤਰ ਬਣਾਏ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਵਿਸਤਾਰ ਹੈ। ਬੜੀ ਭਾਰੀ ਕਾਰੋਬਾਰ ਹੈ। ਹੁਣ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਦਾ ਰਾਜ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਬਾਪ ਹੀ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹਨ ਸਪਰਿਚਓਲ ਫਾਦਰ। ਉਹ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਕਲਪ-ਕਲਪ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਬਣਾਉਣਾ, ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਣਾ ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਕੰਮ ਹੈ। ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਨਾਮ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਕਲਪ-ਕਲਪ ਦਾ ਖੇਲ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਘਰੇਂ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ। ਝਾੜ ਵੱਲ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਚੱਲਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ - ਕਿਵੇਂ ਕਿਸਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਵੇ। ਸਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੀ ਅਸੀਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਵਾਂਗੇ। ਬੋਲੋ, ਤੁਹਾਡਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਕ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਜਦੋਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਉਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਆਓ। ਹਰ ਇੱਕ ਧਰਮ ਦਾ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਪਾਰਟ ਹੈ। ਇਹ ਵਰਾਇਟੀ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਨਾਟਕ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਣਿਆ - ਬਣਾਇਆ ਖੇਲ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਕਹਿਣ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਧਰਮ ਵਿਖਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਚਿੰਤਰ ਆਦਿ ਵੀ ਕੋਈ ਨਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਕਲਪ-ਕਲਪ ਇਵੇਂ ਹੁਬਹੁ ਚੱਲਦੇ ਆਉਣਗੇ। ਵਿਘਨ ਵੀ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਰਪੀਟ ਆਦਿ ਦੇ ਵੀ ਵਿਘਨ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਯੁੱਕਤੀ ਨਾਲ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬੋਲੋ, ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ ਨਾ - ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤਰੂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੇ ਕਲਯੁੱਗੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ

ਹੇ ਰਿਹਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ। ਕਾਮ ਨੂੰ ਜਿੱਤੇ। ਇਸ ਤੇ ਹੀ ਝਗੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਵੱਡਿਆਂ-ਵੱਡਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਗਵਰਨਰ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਣਕੇ ਸਾਰੇ ਚਲੇ ਆਉਣਗੇ ਇਸ ਲਈ ਯੁੱਕਤੀ ਰਚੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਜਾਣ। ਵੱਡਿਆਂ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਣਕੇ ਢੇਰ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕੋਈ ਵੱਡਾ ਵੀ ਆ ਜਾਵੇ। ਹੈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਿਲ। ਬਾਬਾ ਕਿੰਨਾ ਲਿਖਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਦਘਾਟਨ ਕਰਵਾਓ ਉਸਨੂੰ ਪਹਿਲੋਂ ਸਮਝਾਓ ਜ਼ਰੂਰ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਹੀ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸੁੱਖ ਸੀ। ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਭਾਸ਼ਣ ਕਰੋ ਅਤੇ ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ ਪਵੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਇਤਨੇ ਢੇਰ ਆਉਣ ਲੱਗ ਜਾਣਗੇ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੌਣ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਣਗੇ। ਨੀਂਦਰ ਫਟਾਉਣੀ ਪਵੇ। ਸਰਵਿਸ ਨਾਲ, ਯੋਗ ਨਾਲ ਬਲ ਵੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਕਮਾਈ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਮਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕਦੇ ਉਬਾਸੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਝੁਟਕਾ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ। ਕਮਾਈ ਨਾਲ ਪੇਟ ਭਰ ਗਿਆ ਫਿਰ ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ। ਜਿਵੇਂ ਰੈਗੂਲਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਕਮਾਈ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਉਬਾਸੀ ਦੀਵਾਲਾ ਕੱਢਣ ਵਾਲੇ ਖਾਤੇ ਹਨ। ਜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਬਾਸੀ ਆਦਿ ਕਦੇ ਆਵੇਗੀ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਜੇਕਰ ਮਿੱਤਰ ਸਬੰਧੀ ਆਦਿ ਯਾਦ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਬਾਸੀ ਆਉਂਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਇਹ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਹਨ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਬਾਸੀ ਆਦਿ ਕਦੇ ਆਵੇਗੀ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ ਪਾ ਲਿਆ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਸੌਣਾ, ਉੱਠਣਾ, ਬੈਠਣਾ ਕਾਇਦੇਸਿਰ ਚੱਲਦਾ ਹੈ। ਐਕੂਰੇਟ ਆਤਮਾ ਲੀਵਰ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹਾਲੇ ਸਲੈਂਡਰ ਬਣੀ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਲੀਵਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। (ਲੀਵਰ, ਸਲੈਂਡਰ ਇਹ ਘੜੀਆਂ ਦੇ ਨਾਮ ਹਨ) ਇਵੇਂ ਦਾ ਕੋਈ ਬਣਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬੰਧਨ ਮੁਕਤ ਬਣਨ ਤੇ ਆਪਣੀ ਉੱਨਤੀ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਬੁੱਧੀ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਸਦਾ ਭਰਭੂਰ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਮਾਸਟਰ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਣ, ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚਕਰਧਾਰੀ ਹੋਕੇ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਬੈਠਣਾ ਹੈ।
2. ਨੀਂਦ ਨੂੰ ਜਿੱਤਣ ਵਾਲੇ ਬਣ ਯਾਦ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦਾ ਬਲ ਜਮਾਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਕਮਾਈ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਸੁਸਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਝੁਟਕਾ ਨਹੀਂ ਖਾਣਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਰਵ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਅਤੇ ਭਾਵਨਾ ਪਿਆਰ ਦੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਸਰਵ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਭਵ: ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਮਤਲਬ ਸਭ ਦੇ ਪਿਆਰੇ। ਹੱਦ ਦੇ ਪਿਆਰੇ ਨਹੀਂ, ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਪਿਆਰੇ। ਜੋ ਪਿਆਰ ਕਰੇ ਉਸਦੇ ਪਿਆਰੇ ਨਹੀਂ ਲੇਕਿਨ ਸਭ ਦੇ ਪਿਆਰੇ। ਕੋਈ ਕਿਵੇਂ ਦੀ ਵੀ ਆਤਮਾ ਹੋਵੇ ਲੇਕਿਨ ਤੁਹਾਡੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਤੁਹਾਡੀ ਭਾਵਨਾ ਪਿਆਰ ਦੀ ਹੋਵੇ - ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਭ ਦੇ ਪਿਆਰੇ। ਕੋਈ ਇੰਸਲਟ ਕਰੇ, ਨਫਰਤ ਕਰੇ ਤਾਂ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਪਿਆਰ ਤੇ ਕਲਿਆਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਵਕਤ ਉਹ ਪਰਵਸ਼ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਜੋ ਸਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਸਦਾ ਹਰਸ਼ਿਤ, ਸਦਾ ਸੁੱਖੀ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ਨਸੀਬ ਹਨ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾ-ਪਹਿਲਾ ਨਿਸ਼ਚਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਆਪ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਹੈ। ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ।
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਮੰਜਿਲ ਕਿਹੜੀ ਹੈ? ਉਸ ਮੰਜਿਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਪੱਕੀ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਬੁੱਧੀ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਤਰਫ਼ ਨਾ ਜਾਵੇ, ਇਹ ਉੱਚੀ ਮੰਜਿਲ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ ਤਾਂ ਸਭ ਵਿਕਾਰੀ ਵਿਚਾਰ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਭਟਕਣਾ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਦੇਹ ਦੇ ਵਲ ਬਿਲਕੁਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾ ਜਾਵੇ, ਇਹ ਮੰਜਿਲ ਹੈ ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਭਵ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ (ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਬਾ ਨੂੰ) ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਅੱਜ ਦੇ ਦਿਨ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂਵਾਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਗੁਰੂਵਾਰ ਕਹਿਣਾ ਭੁੱਲ ਹੈ। ਸਤਿਗੁਰੂਵਾਰ। ਗੁਰੂ ਲੋਕ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਢੇਰ ਹਨ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਵੀ ਆਖਦੇ ਹਨ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਆਖਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਗੁਰੂ ਅਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਫਰਕ ਹੈ। ਸੱਤ ਮਤਲਬ ਟਰਬ। ਸੱਤ ਇੱਕ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ। ਸੱਚਾ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕਦੇ ਸੱਚਾ ਗਿਆਨ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਸੱਚਾ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਤਾਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦੇ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਵੀ ਕਹਾਂਗੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਸੰਪੂਰਨ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਵੇਂ ਦਾ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ ਜੋ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਹਾ ਸਕੇ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਤਲਬ ਸੰਪੂਰਨ ਸੱਤ। ਤੁਸੀਂ ਜਦੋਂ ਸੱਚੇ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ ਤਾਂ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕਦੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਪਾਈ ਦੀ ਵੀ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗਾ ਮਨੁੱਖ ਹਾਂ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਤਾਕਤ ਦੀ ਗੱਲ ਉੱਠ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਫੇਰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਅਖਵਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਪਰਮ ਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਤਾਕਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਤਾਕਤ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕੀ ਕੋਈ ਮੁੱਕਾ ਮਾਰੇ ਤਾਂ ਡਿੱਗ ਪਵੇ। ਨਹੀਂ, ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਤਾਕਤ ਜੋ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਦੇ ਬਲ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁੱਖ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੋਰ ਟੀਚਰਸ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਬਾਪ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਸਟੂਡੈਂਟ ਹਨ। ਦੋਹਧਾਰੀ ਜੋ ਵੀ ਹਨ ਉਹ ਸਾਰੇ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਦੇਹ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ, ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਹੋਰ ਸਟੂਡੈਂਟ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹੋ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਮੇਂ ਸਦਾ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਚਰਿਆ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਜਦੋਂ ਪੂਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਵਰਗਾ ਹੀ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਫਲਾਣਾ ਆਦਮੀ ਹੈ, ਇਹ ਐਲ. ਐਲ. ਬੀ ਹੈ। ਇਹ ਫਲਾਨਾ ਅਫਸਰ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਟਾਈਟਲ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਕਲ ਤਾਂ ਉਹ ਹੀ ਹੈ। ਉਸ ਜਿਸਮਾਨੀ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨੂੰ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਸਾਧੂ - ਸੰਤ ਆਦਿ ਜੋ ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹਦੇ - ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਉਸ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਤਾਂ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਖੁੱਦ ਵੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਲਈ ਧੱਕੇ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਵਾਪਸ ਕਿਉਂ ਆਉਂਦੇ! ਮੁਕਤੀ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਨਹੀਂ। ਜੇ ਵੀ ਚੰਗੇ-ਚੰਗੇ ਨਾਮੀਗਰਾਮੀ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪਰਮਹੰਸ ਆਦਿ ਹੋ ਕੇ ਗਏ ਹਨ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ-ਲੈਂਦੇ ਹੇਠਾਂ ਹੀ ਆਏ ਹਨ। ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਪਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਕੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ? ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਮਿਲਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਬਾਬਾ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਾਧੂ, ਸੰਤ, ਗੁਰੂ ਆਦਿ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਮਨੁੱਖ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੱਚੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰਨਾ ਹੈ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੈ, ਜੋ ਹੁਣ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕਦੇ ਸੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਇਹ (ਬ੍ਰਹਮਾ) ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੱਥ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗਾ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਵਿਹਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਸਿਰਫ਼ ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਰੱਥ ਲੇਨ ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਵੀ ਵਾਣਪ੍ਰਸਤ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ, ਉਹ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਜੇ ਖੁੱਦ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਫੇਰ ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨਗੇ, ਗਾਲਾਂ ਵੀ ਕੱਢਣਗੇ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸਦਾ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਦਾ ਭੋਜਨ ਜੋ ਬਾਪ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਛੁਡਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਛੁਡਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸਨੇ ਛੁਡਾਇਆ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬਚਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਨਿਕਲ ਸਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਿਆ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ

ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਇੱਕ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਉਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਲੇਜ਼ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵਿਕਾਰ ਤੁਹਾਡਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡੋ। ਫਿਰ ਜੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡ ਸਕਦੇ ਹਨ ਉਹ ਕਿੰਨਾ ਝਗੜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਾਤਾਵਾਂ ਵੀ ਕੋਈ-ਕੋਈ ਇਵੇਂ ਦੀਆਂ ਨਿਕਲ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਵਿਕਾਰ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਹੰਗਾਮਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ। ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕੀ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜਿੰਨਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੈਮੀ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੇ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦਸ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਵੀ ਹੈ ਹੁਣ ਭਗਵਾਨ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚੇ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਹੈ ਬਾਪ ਦਾ ਵੱਡਾ ਫਰਮਾਨ। ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਹੀ ਤਾਂ ਉਸ ਫਰਮਾਨ ਤੇ ਚੱਲਣ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੇਰੇ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ (ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ) ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ, ਬਾਬਾ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇਹ ਵੀ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਸਟੂਡੈਂਟ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਟੀਚਰ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੀਸਵਰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪੜ੍ਹਦੀਆਂ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਫੇਰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨਾ ਹੈ ਬੈਰਿਸਟਰ - ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਆਤਮਾ ਹੀ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੁਣ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਦੇ ਬਦਲੇ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਤਾਂ ਵਿਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾ ਸਕਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵਿਕਾਰੀ ਖਿਆਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਕਾਰੀ ਖਿਆਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਫੇਰ ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਵਿਕਾਰੀ ਨਜ਼ਰ ਕਦੇ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਫੇਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਬਦਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਥੋੜੀ ਪਿਆਰ ਕਰਨਗੇ, ਡਾਂਸ ਕਰਨਗੇ। ਉੱਥੇ ਪਿਆਰ ਕਰਨਗੇ ਪਰ ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਭਾਸਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤਰ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਗਏ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਨਸ਼ਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਉਤਰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਈ ਬੱਚੀਆਂ ਬਿਲਕੁਲ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਸ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਪੂਰਾ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕੱਲੇ ਸੀ, ਕੱਲੇ ਹੀ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਥੋੜਾ ਵੀ ਟੱਚ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇਗਾ। ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ ਸਾਨੂੰ ਹੱਥ ਕਿਉਂ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਕਾਰੀ ਭਾਸਨਾ ਹੈ। ਵਿਕਾਰੀ ਸਾਨੂੰ ਟੱਚ ਵੀ ਨਾ ਕਰੇ। ਇਸ ਮੰਜਿਲ ਤੇ ਪਹੁੰਚਣਾ ਹੈ। ਦੇਹ ਵੱਲ ਬਿਲਕੁਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੀ ਨਾ ਰਹੇ। ਉਹ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਹੁਣ ਹੀ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ। ਹੱਲੇ ਤੱਕ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕੀ ਸਿਰਫ਼ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਮੰਜਿਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁੱਮ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੋ।

ਕਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਪਰ ਸ਼ਕਤੀ ਤੇ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਹੋਰ ਵੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਇਹ ਵੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਪਿਓਰਿਟੀ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਮੱਥਾ ਮਾਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਹੀ ਵੇਖੋ। ਸਤਿਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੀ ਨਹੀਂ ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਸਭ ਵਿਕਾਰੀ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਬਾਪ ਆਕੇ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਬਣਾਂਗੇ ਤਾਂ ਸਜ਼ਾ ਖਾਣੀ ਪਵੇਗੀ। ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਬਗੈਰ ਉੱਪਰ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੂ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਪਦ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਇੱਕ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਹੋਣਗੇ ਫਿਰ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਪ੍ਰਜਾ ਦੇਰ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਅਵਸਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਪਵੇਗਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਨਹੀਂ ਉਹ ਪੂਰਾ ਪੜ੍ਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਪਵਿੱਤਰ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਦੇ ਪੱਤਿਤ ਇੱਕ ਜਨਮ ਵਿੱਚ 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪਾਵਨ ਬਣੇ - ਮਾਸੀ ਦਾ ਘਰ ਹੈ ਕੀ! ਮੁੱਖ ਹੈ ਕਾਮ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਗੁੱਸੇ ਆਦਿ ਦੀ ਇੰਨੀ ਨਹੀਂ। ਕਿਤੇ ਬੁੱਧੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਪੱਕੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਤਾਂ ਫਿਰ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੱਲ ਬੁੱਧੀ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗੀ। ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਮੰਜਿਲ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਸੜ ਮਰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਗੱਲ ਤਾਂ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਹੀ ਨਹੀਂ। ਕਿਸੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੜਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਨਿਵਰਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਧਰਮ ਵੱਖ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਾਂ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਕੇ ਫੇਰ ਸੰਨਿਆਸ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਹੀ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਉਹੀ ਸੰਸਕਾਰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਘਰ - ਬਾਰ ਛੱਡਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਾਓ - ਹੁਣ ਹੈ ਸੰਗਮਯੁੱਗ। ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇ ਬਗੈਰ ਸਤਿਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਾਂਗੇ। ਥੋੜਾ ਵੀ ਗਿਆਨ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਪ੍ਰਜਾ ਬਣਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਜਾ ਤਾਂ ਢੇਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਸਤਿਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਵਜ਼ੀਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਸੰਪੂਰਨ ਗਿਆਨੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਵਜ਼ੀਰ ਆਦਿ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਅਗਿਆਨੀਆਂ ਨੂੰ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਵੇਖੋ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਮਾਰਦੇ ਕਿਵੇਂ ਹਨ, ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਦਾ ਸੁਭਾਅ ਕਿੰਨਾ ਕੜਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ, ਦੁਸਰਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕੀ! ਉਹ ਦੁੱਖ ਨਾਲ ਮਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁੱਖ ਨਾਲ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਮੈਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਹੋਰ ਸਭ ਭੁੱਲ ਜਾਣਗੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਪਰ ਇਹ ਅਵਸਥਾ ਤੱਦ ਹੋਵੇ ਜਦ ਪੱਕਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੋਵੇ। ਨਿਸ਼ਚੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਯਾਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ। ਨਾਮ ਮਾਤਰ ਸਿਰਫ਼ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਨਿਸ਼ਚੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਯਾਦ ਕਿਉਂ ਕਰਨਗੇ। ਸਭ ਨੂੰ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਨਾ। ਮਾਇਆ ਨਿਸ਼ਚੇ ਤੋਂ

ਹਟਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਦੇ ਹਨ ਉੱਚਾਂ ਦੇ ਹੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ-ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਚੇ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਬਾਪ ਵਿੱਚ। ਸੰਸਾਰ ਰਹੇਗਾ ਕੀ ਕਿ ਇਹ ਬਾਪ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਮੈਂ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਤਾਂ ਸੁਣਾਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਬਾਰਾਂ ਗੁਰੂ ਕੀਤੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਪਿਆ। ਗੁਰੂ ਨੇ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਨਹੀਂ। ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਅਚਾਨਕ ਆਕੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਸਮਝਿਆ, ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕੀ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ ਨਾ, ਅਰਜੁਨ ਨੂੰ ਵੀ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਵਾਇਆ। ਅਰਜੁਨ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਤਾਂ ਰੱਬ ਹੈ ਨਾ, ਇਹ ਵੀ ਪਹਿਲੇ ਗੀਤਾ ਪੜ੍ਹਦਾ ਸੀ। ਬਾਪ ਨੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਵਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਗੀਤਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਬਾਪ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ। ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਉਹ ਹੀ ਦੱਸੇਗਾ ਨਾ। ਗੀਤਾ ਹੈ ਮਾਈ - ਬਾਪ। ਉਹ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤਵਮੇਵ ਮਾਤਾ ਸ਼ਚ ਪਿਤਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਰਚਨਾ ਰਚਦੇ, ਆਡੋਪਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਵਰਗਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੀ ਜਦੋਂ ਵਾਣਪ੍ਰਸਤ ਅਵਸਥਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿੰਨੇ ਸਬੰਧ ਵੱਧ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੈ। ਪਰ ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮੁਸ਼ਕਲ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ-ਕਰਦੇ ਕਿੰਨੇ ਘੱਟ ਪਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅੱਠ ਰਤਨ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ - ਸਾਡੀ ਲਾਈਨ ਕਲੀਅਰ ਹੈ? ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਸਵਾਏ ਹੋਰ ਕੁਝ ਯਾਦ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ? ਇਹ ਅਵਸਥਾ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗੀ। ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣ ਵਿਕਾਰੀ ਵਿਚਾਰ ਖਤਮ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਭਾਂਸ ਨਾ ਰਹੇ, ਦੇਹ ਵੱਲ ਬਿਲਕੁਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾ ਜਾਵੇ।
2. ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੀ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਪੱਕਾ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਯਾਦ ਮਜਬੂਤ ਹੋਵੇਗੀ। ਧਿਆਨ ਰਹੇ, ਮਾਇਆ ਨਿਸ਼ਚੇ ਤੋਂ ਜਰਾ ਵੀ ਹਿਲਾ ਨਾ ਦੇਵੇ।

ਵਰਦਾਨ:- ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਸਦਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਪੂਜਯ ਆਤਮਾ ਭਵ:
ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਪੂਜਨੀਏ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਪੂਜਨੀਏ ਉਹੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸਦਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਸਿਰਫ਼ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰਿਆ ਨਹੀਂ, ਮਨਸਾ ਸੰਕਲਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਨੈਗਟਿਵ ਸੰਕਲਪ ਪੈਦਾ ਨਾ ਹੋਣ, ਬੇਲ ਵੀ ਅਯਥਾਰਥ ਨਾ ਹੋਣ, ਸੰਬੰਧ - ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਵੀ ਫਰਕ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਸਭ ਦੇ ਨਾਲ ਚੰਗਾ ਇੱਕੋ ਜਿਹਾ ਸੰਬੰਧ ਹੋਵੇ। ਮਨਸਾ - ਵਾਚਾ - ਕਰਮਣਾ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਖੰਡਿਤ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਪੂਜਨੀਏ ਆਤਮਾ। ਮੈਂ ਪਰਮ ਪੂਜਨੀਏ ਆਤਮਾ ਹਾਂ - ਇਸ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ ਪੱਕੀ ਬਣਾਓ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਦਾ ਇਸੇ ਅਲੌਕਿਕ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹੋ “ਵਾਹ ਰੇ ਮੈ” ਤਾਂ ਮਨ ਅਤੇ ਤਨ ਨਾਲ ਨੈਚੁਰਲ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਡਾਂਸ ਕਰਦੇ ਰਹਾਂਗੇ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਯਾਦ ਨਾਲ ਯਾਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਜਿਹੜੇ ਬੱਚੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਤੁਹਾਡੀ ਪਰਿਪੱਕਵ ਅਵਸਥਾ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਕੀ ਹੈ? ਉਸ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਸੁਣਾਓ?

ਉੱਤਰ:- ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਪਰਿਪੱਕਵ ਅਵਸਥਾ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਸਭ ਕਰਮਇੰਦਰੀਆਂ ਸੀਤਲ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਉਲਟਾ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਵਸਥਾ ਅਚਲ - ਅਡੋਲ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਅਡੋਲ ਅਵਸਥਾ ਨਾਲ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਕਰਮਇੰਦਰੀਆਂ ਵੱਸ ਵਿੱਚ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਰੱਖੋ, ਨੋਟ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਾਂਗੇ। ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਹੀ ਕਰਮਇੰਦਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵੱਸ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਯੋਗ ਹੀ ਤੁਹਾਡੀ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਰਿਪੱਕ ਬਣਾਵੇਗਾ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਇਹ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ। ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਇਸ ਯਾਤਰਾ ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਸਿਰਫ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਨੇੜੇ ਹੋ। ਜੇ-ਜੇ ਜਿੱਥੇ ਹਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਟੋਮੈਟਿਕਲੀ ਨਜ਼ਦੀਕ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਚੰਦਰਮਾ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਸਿਤਾਰੇ ਬਹੁਤ ਨਜ਼ਦੀਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਚਮਕਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਨੇੜੇ, ਕੋਈ ਦੂਰ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਇਹ ਸਟਾਰ ਬਹੁਤ ਚਮਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਨੇੜੇ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਚਮਕਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਵੀ ਗਾਇਨ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਯੋਗ ਦੇ ਸਿਤਾਰੇ। ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਸਰਵਿਸਏਬਲ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੈ ਸ੍ਵੈਸਕਤੀਮਾਨ। ਉਸ ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਯਾਦ ਨਾਲ ਯਾਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ-ਜਿੱਥੇ ਇਵੇਂ ਦੇ ਸਰਵਿਸਏਬਲ ਬੱਚੇ ਹਨ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਬਾਪ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਬੱਚੇ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਯਾਦ ਜਰੂਰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਵੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ, ਤੁਸੀਂ ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ? ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਰੀਤੀ ਬਾਪ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਯਾਦ ਕਰਦੇ। ਜੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਹੈ ਤਾਂ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਵੀ ਇਵੇਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਪੁੱਛੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਥੇ ਤੱਕ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਇੱਕ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਫਿਰ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ-ਕਰਦੇ ਜਾਕੇ ਮਿਲਦੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਮਿਲਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਡਰਾਮੇ ਦਾ ਰਾਜ ਵੀ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਆਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੱਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣਨਾ ਹੈ - ਉਹ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਭ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਯਾਦ ਸਭ ਨੂੰ ਨੰਬਰ ਵਾਰ ਆਪਣੇ-ਆਪਣੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ ਉਹ ਜਿਵੇਂਕਿ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹਨ। ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ ਕਰਮਇੰਦਰੀਆਂ ਚੰਚਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਕਰਮਇੰਦਰੀਆਂ ਚੰਚਲ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਨਾ, ਇਸਨੂੰ ਹੀ ਮਾਇਆ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਰਮਇੰਦਰੀਆਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਵੀ ਖਰਾਬ ਕਰਮ ਨਾ ਹੋਣ। ਇੱਥੇ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਕਰਮਇੰਦਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਲੋਕ ਤਾਂ ਦਵਾਈਆਂ ਨਾਲ ਕਾਬੂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ, ਇਹ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਾਬੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ? ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਰਮਇੰਦਰੀਆਂ ਵੱਸ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਭਾਰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਰਾਜਯੋਗ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਭਗਵਾਨ ਹੀ ਸਿਖਾਉਣਗੇ। ਭਗਵਾਨ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ। ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਕਾਰੀ ਕਰਮਇੰਦਰੀਆਂ ਤੇ ਯੋਗਬਲ ਦੁਆਰਾ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸੰਪੂਰਨ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣਗੇ। ਜਦੋਂ ਪਰਿਪੱਕਵ ਅਵਸਥਾ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕਰਮਇੰਦਰੀਆਂ ਚੰਚਲਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੀਆਂ। ਹੁਣ ਚੰਚਲਤਾ ਬੰਦ ਹੋਣ ਨਾਲ ਫਿਰ 21 ਜਨਮ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਕਰਮਇੰਦਰੀ ਧੋਖਾ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ। 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਕਰਮਇੰਦਰੀਆਂ ਵੱਸ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਮੁੱਖ ਹੈ ਕਾਮ। ਯਾਦ ਕਰਦੇ-ਕਰਦੇ ਕਰਮਇੰਦਰੀਆਂ ਵੱਸ ਹੁੰਦੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਹੁਣ ਕਰਮਇੰਦਰੀਆਂ ਨੂੰ ਵੱਸ ਕਰਨ ਨਾਲ ਅਧਾਕਲਪ ਦੇ ਲਈ ਇਨਾਮ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਵੱਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਫਿਰ ਪਾਪ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਕੱਟਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਹੁੰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਹੈ ਨੰਬਰਵਨ ਸਬਜੈਕਟ। ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਪੱਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਹੋਣ ਲਈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਹੀ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁੱਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਵੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ। ਇੱਕ ਹੈ ਯੋਗ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼, ਦੂਸਰਾ ਹੈ 84 ਜਨਮ ਦੇ ਚੱਕਰ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼। ਦੋ ਨਾਲੇਜ਼ ਹਨ। ਫਿਰ ਉਸ ਵਿੱਚ ਦੈਵੀਗੁਣ ਆਟੋਮੈਟਿਕਲੀ ਮਰਜ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਦੈਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਜਰੂਰ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਨੋਟ ਕਰਨ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਉੱਪਰ ਸਾਵਧਾਨ ਰਹਾਂਗੇ। ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਰੱਖਾਂਗੇ ਤਾਂ ਕੋਈ ਭੁੱਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਬਾਪ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਾਮੇਕਮ

ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਬਾ ਪੱਤਿਤ-ਪਾਵਨ ਹੈ, ਉਹ ਜਦੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਹੀ ਇਹ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਇਸ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਤੇ ਅਮਲ ਕਰਨਾ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ। ਤੁਸੀਂ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੋ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦੁਆਰਾ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਜਰੂਰ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਪਵੇ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੰਡਰਫੁਲ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਤਿਮੂਰਤੀ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਕਿੰਨਾ ਕਲੀਅਰ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਪੱਸਿਆ ਕਰ ਇਹ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਇਹ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਫਿਰ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਇਆ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਆਏ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਡਾਇਨੇਸਟੀ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬੜੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਉਹ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਪਦ ਪਾਉਣ ਲਈ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਯਾਦ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ, ਸਿਰਫ਼ ਸੋਨੇ ਦਾ ਬਰਤਨ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਾਂਗੇ ਉਤਨੇ ਪੁਆਇੰਟਸ ਇਮਰਜ਼ ਹੋਣਗੇ। ਗਿਆਨ ਵੀ ਚੰਗਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਸਮਝਣਗੇ ਜਿਵੇਂਕਿ ਬਾਬਾ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਮੁਰਲੀ ਚਲਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੁਸਰਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਕਲਿਆਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੁੰਧ ਹੈ। ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਨਾ ਮਿਲੇ ਦੂਸਰੇ ਸੈਕਿੰਡ ਨਾਲ। ਟਾਈਮ ਪਾਸ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਸਾਲ ਇੰਨੇ ਮਹੀਨੇ ਕਿਵੇਂ ਪਾਸ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਟਾਈਮ ਪਾਸ ਹੁੰਦਾ ਆਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਸੈਕਿੰਡ ਫਿਰ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਬਾਅਦ ਰਪੀਟ ਕਰਨਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਅੱਛੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਉਪਾਅ ਨਹੀਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਮੇਂ ਜੇ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ ਉਹ ਸੀ ਭਗਤੀ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਭਗਵਾਨ ਦੇਣਗੇ। ਕੀ ਫਲ ਦੇਣਗੇ? ਕਦੋਂ ਅਤੇ ਕਿਵੇਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ? ਇਹ ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਜਦੋਂ ਫਲ ਦੇਣ ਲਈ ਆਉਣ ਉਦੋਂ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ। ਡਰਾਮੇ ਦਾ ਪਾਰਟ ਅੱਗੇ ਚੱਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਇਹ ਹੈ ਅੰਤਿਮ ਲਾਈਫ਼। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕੋਈ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਛੱਡ ਦੇਣ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਨਮ ਵੀ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਦਾ ਬਹੁਤ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਜਨਮ ਵੀ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਦੇ ਬਹੁਤ ਪਾਪ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਘੜੀ-ਘੜੀ ਇੱਕ ਜਨਮ ਲੈ ਫਿਰ ਦੂਸਰਾ, ਤੀਸਰਾ ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਛੱਡਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਗਿਆ, ਦੁੱਖ ਭੋਗਿਆ, ਫਿਰ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਸਰਾ ਲਿਆ। ਕਾਸ਼ੀ ਕਲਵਟ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਹਾਲਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਾਪ ਸਿਰ ਤੇ ਬਹੁਤ ਹਨ। ਯੋਗਬਲ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਕਾਸ਼ੀ ਕਲਵਟ ਖਾਣਾ - ਇਹ ਹੈ ਆਪਣੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਘਾਤ ਕਰਨਾ। ਆਤਮਾ ਵੀ ਸਮਝਦੀ ਹੈ ਇਹ ਘਾਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ - ਬਾਬਾ, ਤੁਸੀਂ ਆਵੋਗੇ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਬਾਕੀ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਭਗਤੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਤੀਰਥ ਆਦਿ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਕਿਸ ਨਾਲ ਲੈਣ - ਦੇਣ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਪਾਪ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਖ਼ਬਰਦਾਰੀ ਨਾਲ ਲੈਣ - ਦੇਣ ਕਰਨਾ। ਕਿਤੇ ਕੋਈ ਖ਼ਰਾਬ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਾਇਆ ਤਾਂ ਸਿਰ ਤੇ ਬੋਲਾ ਚੜ੍ਹ ਜਾਵੇਗਾ। ਦਾਨ - ਪੁੰਨ ਵੀ ਬੜਾ ਖ਼ਬਰਦਾਰੀ ਨਾਲ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਅਨਾਜ ਅਤੇ ਕਪੜੇ ਦਾ ਦਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਅੱਜਕਲ ਧਰਮਸ਼ਾਲਾਵਾਂ ਆਦਿ ਬਣਾ ਕੇ, ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਹੂਕਾਰਾਂ ਲਈ ਤਾਂ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਮਹਿਲ ਹਨ। ਗਰੀਬਾਂ ਦੇ ਲਈ ਹਨ ਝੋਪੜੀਆਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਗੰਦੇ ਨਾਲੇ ਦੇ ਅੱਗੇ ਰਹੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਸ ਕਿਚੜ੍ਹੇ ਦੀ ਖ਼ਾਦ ਬਣਦੀ ਹੈ ਜੇ ਵਿੱਕਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੇ ਫਿਰ ਖੇਤੀ ਆਦਿ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਤਿਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਕਿਚੜ੍ਹੇ ਆਦਿ ਤੇ ਖੇਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਨਵੀਂ ਮਿੱਟੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਪੈਰਾਡਾਇਜ਼। ਨਾਮ ਵੀ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਪੁਖਰਾਜ ਪਰੀ, ਸਬਜ਼ ਪਰੀ। ਰਤਨ ਹਨ ਨਾ। ਕੋਈ ਕਿੰਨੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਕਿੰਨੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਅਸੀਂ ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਰਤਨ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ ਜੋ ਫਿਰ ਪੂਜੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਅਨੇਕ ਪੁਜਾਵਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਸਭ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੁੰਧ ਹਨ, ਜਿਸਨੂੰ ਵੇਖ ਕੇ ਮਜ਼ਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਐਕਟਰਸ ਹਾਂ। ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਾਲੇਜ਼ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਭਗਤੀ ਦਾ ਵੀ ਪਾਰਟ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬੜੇ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਮਾਲਾ ਫੇਰੋ। ਬਸ ਉਸ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਫੇਰਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ।

ਸ਼ਿਵ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਲਾ ਦੁੱਧ ਪਾਣੀ ਆਦਿ ਕਿਉਂ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਮੂਰਤੀਆਂ ਨੂੰ ਭੋਗ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਕੋਈ ਖਾਂਦੀਆਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਦਾ ਪੇਸ਼ਗੀਰ (ਵਿਸਤਾਰ) ਕਿੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਹੈ ਝਾੜ, ਗਿਆਨ ਹੈ ਬੀਜ। ਰੱਚਤਾ ਅਤੇ ਰੱਚਨਾ ਨੂੰ ਸਿਵਾਏ ਤੁਹਾਡੇ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਕੋਈ-ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਵੀ ਇਸ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਸਵਾਹਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਤੁਹਾਡੀ ਕਲਪਨਾ ਹੈ। ਅਰੇ, ਇਹ ਤਾਂ ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਜੇਗ੍ਰਾਫੀ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਲਪਨਾ ਰਪੀਟ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ। ਇਹ ਹਨ ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ, ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਲਈ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਭਗਵਾਨ ਵੀ ਨਵਾਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਹਾਵਾਕਿਆ ਵੀ ਨਵੇਂ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਹਰੇਕ ਦੀਆਂ ਆਪਣੀਆਂ-ਆਪਣੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ, ਇੱਕ ਨਾ ਮਿਲੇ ਦੂਜੇ ਨਾਲ। ਇਹ ਹੈ ਪੜ੍ਹਾਈ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਕਲਪਨਾ ਦੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਨਾਲੇਜ਼ਫੁਲ। ਜਦੋਂਕਿ ਰਿਸ਼ੀ - ਮੁਨੀ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਰਚਤਾ - ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਾਲੇਜ਼ ਕਿਥੋਂ ਮਿਲੇ ਜਦੋਂਕਿ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ! ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜਾਣਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਦ ਪਾਇਆ। ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਆਵੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਮਝਾਵੇ। ਨਵੇਂ-ਨਵੇਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਮੁੰਝਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬਸ, ਤੁਸੀਂ ਇਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਰਾਈਟ ਹੋ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਝੂਠੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਗੀਤਾ ਜੋ ਮਾਈ ਬਾਪ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਖੰਡਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਤਾਂ ਰੱਚਨਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਵੇਦਾਂ - ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿਚ ਰੱਚਤਾ ਅਤੇ ਰੱਚਨਾ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ।

ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਦਸੇ ਵੇਦਾਂ ਤੋਂ ਕਿਹੜਾ ਧਰਮ ਸਥਾਪਨ ਹੋਇਆ? ਧਰਮ ਤਾਂ ਹਨ ਹੀ ਚਾਰ, ਹਰੇਕ ਧਰਮ ਦਾ ਧਰਮਸ਼ਾਸਤਰ ਇੱਕ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁੱਲ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਫਿਰ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ - ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਕੁੱਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਪਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਸ ਰੱਬ ਦੁਆਰਾ। ਰੱਬ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਉਸਨੂੰ ਸਾਕਾਰ ਸ਼ਰੀਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਫਿਰ ਕਿਵੇਂ ਜਾਨਣਗੇ। ਰਾਈਟ ਤਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਸਭ ਹਨ ਅਨਰਈਟਿਅਸ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਫ਼ਾਇਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਮਾਲਾ ਕਿਸਦੀ ਸਿਮਰਦੇ ਹਨ? ਕੁਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਬਾਪ ਖੁਦ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਗਿਆਨ, ਅੱਧਾਕਲਪ ਹੈ ਭਗਤੀ। ਭਗਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਤੋਂ। ਭਗਤੀ ਤੋਂ ਪੈੜੀ ਉਤਰਦੇ-ਉਤਰਦੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਦੇ ਵੀ ਆਕ੍ਰਿਪੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਕਿੰਨੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਾਣਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੈ ਮਿਹਨਤ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਮੋਟੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮੋਟੀ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰੇ। ਪਰੰਤੂ ਯਾਦ ਇੱਕ ਨੂੰ ਹੀ ਕਰਨ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਬਾਬਾ ਤੁਸੀਂ ਆਵੋਗੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਹੀ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਜੋੜਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਵੀ ਆਏ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਕਿਸਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਏ ਹੋ? ਜੇ ਪ੍ਰਾਣ ਦਾਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਅਮਰਲੋਕ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕਾਲ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਵਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਮਰਲੋਕ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ ਅਮਰਕਥਾ ਪਾਰਵਤੀ ਨੂੰ ਸੁਣਾਈ। ਹੁਣ ਅਮਰਨਾਥ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਹਿਮਾਲਿਆ ਪਹਾੜ ਤੇ ਬੈਠ ਥੋੜ੍ਹੇ ਨਾ ਕਥਾ ਸੁਣਾਉਣਗੇ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀ ਹਰ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਵੰਡਰ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਕਰਮਇੰਦਰੀਆ ਜਿੱਤ ਬਣ ਸੰਪੂਰਨ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।

2. ਸਦਾ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਸੀ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਆਏ ਹਾਂ। ਇਸਲਈ ਬਹੁਤ ਖ਼ਬਰਦਾਰੀ ਨਾਲ ਪਾਪ ਅਤੇ ਪੁੰਨ ਨੂੰ ਸਮਝਕੇ ਲੈਣ - ਦੇਣ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਇਮਰਜ਼ ਰੱਖ ਸਦਾ ਸੰਪੰਨ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਆਤਮਾਵਾਂ ਭਵ: ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਵੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਇਮਰਜ਼ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਹੇ। ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਕਦੇ ਹੇਠਾਂ ਹਲਚਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਵੇਗੀ। ਸਦਾ ਅਚਲ ਰਹਿਣਗੇ। ਸੰਪੰਨਤਾ ਅਚਲ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਹਲਚਲ ਤੋਂ ਛੁਡਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਸਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਹਨ ਉਹ ਸਦਾ ਰਾਜੀ, ਸਦਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਹੈ। ਜਿਸਦੇ ਕੋਲ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਹੈ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਸਭ ਕੁਝ ਹੈ। ਉਹ ਇਹ ਹੀ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਾਉਣਾ ਸੀ ਉਹ ਪਾ ਲਿਆ।

ਸਲੋਗਨ:- ਮੁਹੱਬਤ ਦੇ ਝੂਲੇ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਜਾਓ ਤਾਂ ਮਿਹਨਤ ਆਪੇ ਹੀ ਛੁੱਟ ਜਾਵੇਗੀ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਬਾਪ ਹੈ ਸਰਵ ਸੰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਸਕਰੀਨ, ਇੱਕ ਮਿੱਠੇ ਮਸ਼ੂਕ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਸਾਰੇ ਪਾਸਿਉਂ ਹੱਟ ਜਾਵੇਗੀ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਰਮਾਤੀਤ ਬਣਨ ਦਾ ਸਹਿਜ ਪੁਰਸਾਰਥ ਅਤੇ ਯੁਕਤੀ ਕਿਹੜੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਭਰਾ-ਭਰਾ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਪੱਕੀ ਕਰਨ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰੋ। ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁੱਲ ਜਾਵੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਦੇਹਧਾਰੀ ਸੰਬੰਧ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ ਤਦ ਕਰਮਾਤੀਤ ਬਣਾਂਗੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਭਰਾ-ਭਰਾ ਸਮਝਣਾ - ਇਹ ਹੀ ਪੁਰਸਾਰਥ ਦੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਹੈ। ਭਰਾ-ਭਰਾ ਸਮਝਣ ਨਾਲ ਦੇਹ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ, ਵਿਕਾਰੀ ਖਿਆਲ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਡਬਲ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਡਬਲ ਕਿਵੇਂ ਹੈ, ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੇ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਉਵੇਂ ਤਾਂ ਲੋਕਿਕ ਰੀਤੀ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਟੀਚਰ ਜਵਾਨੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗੁਰੂ 60 ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਦ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਤਿੰਨੇ ਹੀ ਇਕੱਠੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਛੋਟੇ - ਵੱਡੇ ਸਭ ਪੜ੍ਹ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬ੍ਰੇਨ ਚੰਗੀ ਫ੍ਰੈਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝ ਗਏ ਕਿ ਛੋਟੇ - ਵੱਡੇ ਜੀਵ ਸਭ ਦੀ ਆਤਮਾ ਜਰੂਰ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਜੀਵ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਜੀਵ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤੇ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਸ਼ਰੀਰ ਤੇ ਇੱਥੇ ਭ੍ਰਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਭ੍ਰਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਸ੍ਰੇਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਅਤੇ ਭ੍ਰਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਅੱਖਰ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਹ ਪੱਕਾ ਨਿਸ਼ਚਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਕੀ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ। ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਸਿੱਧ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਨਿਸ਼ਟ ਤੋਂ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਕਨਿਸ਼ਟ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਰੋਰਵ ਨਰਕ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਲੈਣ ਦੇ ਲਈ। ਅਸੀਂ ਭਰਾ-ਭਰਾ ਹਾਂ ਇਹ ਪੱਕਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰ ਲਉ। ਇਹ ਦੇਹ ਤਾਂ ਰਹੇਗੀ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਹੈ ਵੱਡੀ ਮੰਜ਼ਿਲ। ਇਸ ਮੰਜ਼ਿਲ ਤੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਪਹੁੰਚ ਸਕਦੇ ਹਨ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ। ਇਹ ਦੇਹ ਵੀ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਇਸ ਵਿਚੋਂ ਵੀ ਮਮਤਾ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇ! ਪੁਰਾਣੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮਮਤਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਨਵੇਂ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਪੁਰਾਣਾ ਆਸੂਰੀ ਸਬੰਧ ਇਸਤ੍ਰੀ - ਪੁਰਖ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਛੀ-ਛੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ-ਆਤਮਾ ਸਮਝਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸ਼ਰੀਰ ਦਾ ਭਾਨ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਇਸਤ੍ਰੀ - ਪੁਰਖ ਦੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਲਿਖਿਆ ਵੀ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅੰਤਕਾਲ ਜੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਿਮਰੇ, ਐਸੇ ਚਿੰਤਨ ਵਿੱਚ ਜੇ ਮਰੇ ... ਇਸਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅੰਤਕਾਲ ਗੰਗਾਜਲ ਮੁੱਖ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ, ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਯਾਦ ਹੋਵੇ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਹ ਨੂੰ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਪਾਸਿਉਂ ਦਿਲ ਹਟਾਉਂਦੇ ਜਾਓ। ਸਾਰੇ ਸਬੰਧਾਂ ਦਾ ਪਿਆਰ ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਸਕ੍ਰੀਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਦਾ ਮਿੱਠਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਭਦਾ ਮਸ਼ੂਕ ਵੀ ਹੈ। ਮਾਸ਼ੂਕ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਨਾਮ ਕਿੰਨੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਦਾ ਵਿਸਤਾਰ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਯੱਗ, ਤਪ, ਦਾਨ, ਤੀਰਥ, ਵਰਤ ਕਰਨਾ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਇਹ ਸਭ ਭਗਤੀ ਦੀ ਸਮਗ੍ਰੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਦੀ ਸਮਗ੍ਰੀ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਨੋਟ ਕਰਦੇ ਹੋ ਸਮਝਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਬਾਕੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕਾਗਜ਼ ਆਦਿ ਕੁਝ ਵੀ ਰਹਿਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਤੋਂ ਆਏ ਸੀ, ਸ਼ਾਂਤ ਹੀ ਸੀ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਸਾਗਰ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਹਾਲੇ ਤੁਸੀਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ ਨਾ। ਗਿਆਨ ਵੀ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ। ਸਟੇਟਸ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਸਿਵਾਏ ਬਾਪ ਦੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੇ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਗਿਆਨ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਰੂਹਾਨੀ ਗਿਆਨ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ।

ਸਵੇਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਡਰਿਲ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਡਰਿਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ। ਬਾਪ ਸਿਰਫ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ- ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹੋ ਨਾ। ਕਿਥੋਂ ਆਏ ਹੋ? ਪਰਮਧਾਮ ਤੋਂ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਪੁੱਛਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਪਾਰਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਬੱਚਿਓ ਪਰਮਧਾਮ ਤੋਂ ਆਏ ਹੋ ਨਾ, ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ। ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ-ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੁਣ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ। ਆਤਮਾ ਪਤਿਤ ਬਣੀ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ

ਪਤਿਤ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਸੇਨੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਖੇਟ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਗਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸੰਨਿਆਸੀ ਲੋਕ ਇਵੇਂ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਉਣਗੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਈਸ਼ਵਰ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਨਾਲ ਯੋਗ ਰੱਖੇ, ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਜੇ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸਿਖਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਤੇ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿਚ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਕਰਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ, ਸ੍ਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਸ੍ਰੀ-ਸ੍ਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਸ੍ਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੋਭਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਦੋਵੇਂ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਤੇ ਕੋਈ ਨਿਰਲੇਪ ਕਹਿ ਨਾ ਸਕੇ। ਆਤਮਾ ਹੀ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਮਨੁੱਖ ਨਾ ਜਾਨਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਨਰਾਈਟਸ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਰਾਈਟਸ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਅਨਰਾਈਟਸ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਚਿੱਤਰ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇਵੇਂ ਦਾ ਦਸ ਸਿਰ ਵਾਲਾ ਰਾਵਣ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਰਾਵਣ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਤਾਂ ਕਲੀਅਰ ਹੈ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਜੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਕਹਿਣਗੇ ਇਥੋਂ ਦਾ ਸੈਪਲਿੰਗ ਹੈ। ਕੋਈ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸੁਣਨਗੇ, ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਵੀ ਸੁਣਨਗੇ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਵੇਖੋ ਵਿਸਤਾਰ ਕਿੰਨਾ ਹੈ। ਅਨੇਕ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਗਤ ਹਨ। ਅਤੇ ਫਿਰ ਪਹਿਲੇ ਤੋਂ ਹੀ ਸੁਣਿਆ ਹੈ - ਭਜਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਭਜਾਇਆ। ਫਿਰ ਇਵੇਂ ਦੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਪੂਜਦੇ ਕਿਉਂ ਹਨ? ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤੇ ਫਸਟ ਪ੍ਰਿੰਸ ਹੈ। ਉਹ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਬੁੱਧੀਵਾਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਕੀ ਘੱਟ ਬੁੱਧੀਵਾਨ ਹੋਵੇਗਾ! ਉੱਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਜ਼ੀਰ ਆਦਿ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਸਲਾਹ ਲੈਣ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ। ਸਲਾਹ ਲੈਕੇ ਤਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਬਣਿਆ ਹੈ, ਫਿਰ ਸਲਾਹ ਕੀ ਲੈਣਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਅੱਧਾਕਲਪ ਕੋਈ ਰਾਏ ਨਹੀਂ ਲੈਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਅਤੇ ਨਰਕ ਦਾ ਨਾਮ ਵੀ ਸੁਣਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਪੱਥਰ ਬੁੱਧੀ ਹਨ ਜੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇੱਥੇ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਧਨ ਹੈ, ਮਹਿਲ ਆਦਿ ਸਭ ਹਨ, ਇਹ ਹੀ ਸਵਰਗ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਵਰਗ ਤਾਂ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਸਦਗਤੀ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਵਰਗ - ਨਰਕ ਇਕੱਠਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਵਰਗ ਕਿਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਉੱਮਰ ਕਿੰਨੀ ਹੈ - ਇਹ ਸਭ ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਨੂੰ ਸਤਯੁੱਗ ਪੁਰਾਣੀ ਨੂੰ ਕਲਯੁੱਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਖਤਮ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਗਿਆਨ। ਸਾਰੀਆਂ ਜੀਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ-ਵਜਾਉਂਦੇ ਪਤਿਤ ਬਣੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸੁੱਖ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹੋ। ¾ ਹੈ ਸੁੱਖ, ਬਾਕੀ ¼ ਹੈ ਦੁੱਖ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਦੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅੱਧਾ-ਅੱਧਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਮਜ਼ਾ ਹੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇ। ਮਜ਼ਾ ਉਦੋਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਸਭ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਖੇਲੂ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਾਪ ਭਾਰਤਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਜੇ ਸਭ ਹਨ, ਉਹ ਅੱਧਾਕਲਪ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਵਿੱਚ ਜੇ ਹੋ ਤੁਸੀਂ ਸੁਰਜਵੰਸ਼ੀ, ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ। ਤੁਸੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਇਸਲਈ ਤੁਹਾਡੀ ਉੱਮਰ ਵੱਡੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ ਨਵੀਂ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਐਵਰੀਥਿੰਗ ਨਿਊ ਹੈ, ਅਨਾਜ, ਪਾਣੀ, ਧਰਨੀ ਆਦਿ ਸਭ ਨਵਾਂ। ਅੱਗੇ ਚੱਲਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਭ ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਰਹਾਂਗੇ ਕਿ ਇਵੇਂ-ਇਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੋਏ ਫਿਰ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਨੇੜੇ ਆਵੇਗੇ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਮਨੁੱਖ ਬਾਹਰ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਕੋਈ ਬਾਹਰ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਮਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਐਰੇਪਲੇਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਫਸਟਕਲਾਸ ਪਵਿੱਤਰ ਤੋਂ ਪਵਿੱਤਰ ਧਰਤੀ ਭਾਰਤ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਵੰਡਰ ਆਫ਼ ਦੀ ਵਰਲਡ ਹੈ ਨਾ - ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸਵਰਗ। ਉਹ ਜੇ ਵੰਡਰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਭ ਹਨ ਨਰਕ ਦੇ। ਕਿੱਥੇ ਨਰਕ ਦੇ ਵੰਡਰਸ, ਕਿੱਥੇ ਸਵਰਗ ਦੇ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ! ਨਰਕ ਦੇ ਵੰਡਰਸ ਵੀ ਬਹੁਤ ਮਨੁੱਖ ਵੇਖਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਮੰਦਿਰ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਮੰਦਿਰ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਨੈਚੁਰਲ ਬਿਊਟੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸੁਗੰਧ ਆਦਿ ਦੀ ਵੀ ਜਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਦਾ ਆਪਣਾ-ਆਪਣਾ ਫਸਟਕਲਾਸ ਬਗੀਚਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਫਸਟਕਲਾਸ ਫੁੱਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਦੀ ਤਾਂ ਹਵਾ ਵੀ ਫਸਟਕਲਾਸ ਹੋਵੇਗੀ। ਗਰਮੀ ਆਦਿ ਕਦੇ ਤੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ। ਸਦਾ ਬਹਾਰੀ ਮੌਸਮ ਰਹੇਗਾ। ਅਗਰਬੱਤੀ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਸਵਰਗ ਦਾ ਤੇ ਨਾਮ ਸੁਣਦੇ ਹੀ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਇਵੇਂ ਦੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਝੱਟ ਪਹੁੰਚੀਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪਰੰਤੂ ਫਿਰ ਦਿਲ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ - ਹੁਣ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਕੋਲ ਹਾਂ, ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਦਾ ਮੌਕਾ ਫਿਰ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੀ ਮਿਲੇਗਾ। ਇੱਥੇ ਮਨੁੱਖ, ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਉੱਥੇ ਦੇਵਤੇ, ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ! ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

84 ਜਨਮ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਲਏ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੋਗੂਫੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਕਈ ਵਾਰ ਇਹ ਰਾਜ ਲਿਆ ਫਿਰ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਆਏ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਜਨਮ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੋ ਤਾਂ 21 ਜਨਮ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਬਣਨਗੇ! ਪਰੰਤੂ ਮਾਇਆ ਇਵੇਂ ਦੀ ਹੈ, ਭਾਈ- ਭੈਣ ਦੀ ਵੀ ਦਾਲ ਨਹੀਂ ਗਲਦੀ, ਕੱਚੇ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦਾਲ ਗਲੇ ਤਾਂ, ਜਦੋਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਭਰਾ-ਭਰਾ ਸਮਝੇ। ਦੇਹ ਦਾ ਭਾਨ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਹੈ ਮਿਹਨਤ। ਸਹਿਜ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਕਿਸਨੂੰ ਕਹਿਣਗੇ ਬਹੁਤ ਡਿਫਿਕਲਟ ਹੈ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦਿਲ ਹਟ ਜਾਵੇਗੀ ਇਸ ਲਈ ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸਹਿਜ ਯਾਦ। ਗਿਆਨ ਵੀ ਸਹਿਜ ਹੈ। 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਜਾਨਣਾ ਹੈ, ਪਹਿਲੇ-ਪਹਿਲੇ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਜੰਕ ਨਿਕਲ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਰਸਾ ਪਾਵੇਗਾ। ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਭਾਰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਯੋਗ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ

ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਕਿੰਨੇ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋਏ? ਤਾਂ ਲੱਖਾਂ ਸਾਲ ਕਹਿੰਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਰਾਜਯੋਗ ਫਿਰ ਤੋਂ ਬਾਪ ਸਿੱਖਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੰਜਣ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤੁਹਾਡਾ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਸਾਡਾ ਨਿਵਾਸ ਸਥਾਨ ਭੂਕੁਟੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਵੇਖਣਾ ਪਵੇ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣੇ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਉੱਥੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ। ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਪਾ ਲਿਆ, ਖਤਮ। ਮੁਕਤੀ ਵਾਲੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਸੁੱਖ ਪਾਉਣਗੇ। ਸਭ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਵਾਇਆ ਮੁਕਤੀ। ਇਥੋਂ ਜਾਵਾਂਗੇ ਸਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸਭ ਨੇ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਦੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਇੰਨਾ ਖਰਚਾ ਕਰ ਬੰਬਸ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਰੂਦ ਹੈ ਹੀ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਲਈ। ਸਤਯੁੱਗ ਤੇਤਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ 84 ਜਨਮ ਪੂਰੇ ਹੋਏ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਘਰ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਦੀਪਮਾਲਾ ਤੇ ਸਾਰੇ ਨਵੇਂ-ਨਵੇਂ ਅੱਛੇ-ਅੱਛੇ ਕੱਪੜੇ ਪਹਿਨਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਵੀ ਨਵੀਂ ਬਣਦੀ ਹੋ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ। ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਨਾਲ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਫਸਟਕਲਾਸ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਕਤ ਅਰਟੀਫਿਸ਼ਲ ਫੈਸ਼ਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਾਊਡਰ ਆਦਿ ਲਗਾਕੇ ਖੂਬਸੂਰਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਨੈਚੁਰਲ ਬਿਊਟੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਐਵਰ ਬਿਊਟੀਫੁੱਲ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਸਭ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹੋ - ਅਸੀਂ ਇਵੇਂ ਦੇ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣੀਏ।

ਇਹ ਹੈ ਤੁਹਾਡਾ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਕੁੱਲ। ਫਿਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ - ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਘਰਾਣਾ। ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣਾ ਵਿੱਚ ਰਾਜਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੋ। ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਰਾਜਾਈ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਰਾਜਾਈ ਰਹਿ ਵੀ ਜਾਂਦੀ, ਨਿਲ ਤਾਂ ਕਦੇ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ। ਦੇਖਣਗੇ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਭਰਾ-ਭਰਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਹ ਹੈ ਬਾਪ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਭਾਈ- ਭਾਈ ਵੇਖੋ। ਤੀਸਰਾ ਨੇਤ੍ਰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤਾਂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਕਿੱਥੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਦੀ ਹੋ? ਆਤਮਾ ਭਾਈ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਕਿੱਥੇ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ? ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਇੱਥੇ, ਭੂਕੁਟੀ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਤਾਂ ਕਾਮਨ ਗੱਲ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਇਵੇਂ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਛੁੱਟੇ - ਇਹ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਪੱਕੀ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੇਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਫਸਟਕਲਾਸ ਸੁੰਦਰ ਸ਼ਰੀਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਹੁਣੇ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ, ਕੱਟ ਉਤਾਰ ਦੇਣੀ ਹੈ, ਅਰਟੀਫਿਸ਼ਲ ਫੈਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਏਵਰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਸਿਵਾਏ ਕੁਝ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਏ। ਇਹ ਦੇਹ ਵੀ ਭੁੱਲੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇ। ਭਰਾ-ਭਰਾ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨੈਚੁਰਲ ਪੱਕੀ ਹੋਵੇ।

ਵਰਦਾਨ:- ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਸੰਕਲਪ ਰੂਪੀ ਵਰਤ ਨਾਲ ਵਿ੍ਤੀਆਂ ਦਾ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਭਵ:
ਮਹਾਨ ਬਣਨ ਦਾ ਮੁੱਖ ਅਧਾਰ ਹੈ “ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ”। ਇਸ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੇ ਵਰਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਮਤਲਬ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਬਣਨਾ। ਕੋਈ ਵੀ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਸੰਕਲਪ ਰੂਪੀ ਵਰਤ ਵਿ੍ਤੀ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦਾ ਵਰਤ ਲੈਣਾ ਮਤਲਬ ਆਪਣੀ ਵਿ੍ਤੀ ਨੂੰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਾਉਣਾ। ਵਰਤ ਰੱਖਣਾ ਮਤਲਬ ਸਥੂਲ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰਨਾ, ਮਨ ਵਿੱਚ ਪੱਕਾ ਸੰਕਲਪ ਲੈਣਾ। ਤਾਂ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦਾ ਵਰਤ ਲਿਆ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਭਰਾ-ਭਰਾ ਹਾਂ - ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਚੁੰਡ ਦੀ ਵਿ੍ਤੀ ਬਣਾਈ। ਇਸੇ ਵਿ੍ਤੀ ਨਾਲ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ ਬਣ ਗਏ।

ਸਲੋਗਨ:- ਵਿਅਰਥ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੂੰਹ ਤੇ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਸੰਕਲਪ ਦਾ ਬਟਨ ਲਗਾ ਦੇਵੇ।

ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਸਫਲ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਸਹਿਜ ਸਾਧਨ

ਅੱਜ ਵਿਸ਼ਵ ਰਚਤਾ, ਵਿਸ਼ਵ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਬਾਪ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਪਰਿਕ੍ਰਮਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖ-ਰੇਖ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਗਏ। ਗਿਆਨੀ ਤੂ ਆਤਮਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਵੇਖਿਆ। ਸਨੇਹੀ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਵੇਖਿਆ। ਭਗਤ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਵੇਖਿਆ, ਅਗਿਆਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਵੇਖਿਆ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ - ਆਪਣੀ ਲਗਨ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਵੇਖਿਆ। ਕੋਈ ਕੁੱਝ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਲਗਨ ਵਿੱਚ ਮਗਨ ਅਤੇ ਕੋਈ ਤੇਜ਼ਨ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਮਗਨ, ਕੋਈ ਜੇਜ਼ਨ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਮਗਨ, ਪਰ ਸਾਰੇ ਮਗਨ ਜਰੂਰ ਹਨ। ਸਭ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸੰਕਲਪ ਇਹ ਹੀ ਰਿਹਾ ਕਿ ਕੁਝ ਮਿਲ ਜਾਵੇ ਕੁਝ ਲੈ ਲਈਏ, ਕੁਝ ਪਾ ਲਈਏ, ਇਸੇ ਲਕਸ਼ ਨਾਲ ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੇ - ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਲਗਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਹੱਦ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਕੁਝ ਮਿਲ ਜਾਵੇ, ਵਾ ਕੁਝ ਬਣ ਜਾਵੇ, ਇਹ ਹੀ ਤਾਤ ਅਤੇ ਲਾਤ ਸਭ ਪਾਸੇ ਵੇਖੀ। ਇਸੇ ਦੇ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦੇਖਾ। ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੀ ਇੱਕ ਸੰਕਲਪ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਹੁਣ ਕੁਝ ਕਰ ਲਈਏ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਕਰਕੇ ਵਿਖਾਈਏ। ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਧਾਰਨ ਕਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾ ਬਣ ਜਾਈਏ। ਇਵੇਂ ਦਾ ਉਮੰਗ ਮਜ਼ੇਰਿਟੀ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੇਖਿਆ। ਉਮੰਗ - ਉਤਸਾਹ ਦਾ ਬੀਜ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਪੁਰਸਾਰਥ ਨਾਲ, ਅਤੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਸਮੇਂ ਦੇ ਵਾਤਾਵਰਣ ਤੋਂ ਸਭ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਤੱਖ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵੇਖਿਆ। ਇਸੀ ਉਮੰਗ ਦੇ ਬੀਜ ਨੂੰ ਬਾਰ - ਬਾਰ ਨਿਰੰਤਰ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਅਟੈਨਸ਼ਨ ਦੇਣ ਦਾ ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਚੈਕਿੰਗ ਮਤਲਬ ਸਦਾ ਵਰਿੱਧੀ ਨੂੰ ਪਾਉਣ ਦੀ ਵਿੱਧੀ ਰੂਪੀ ਧੁੱਪ ਦਿੰਦੇ ਰਹੀਏ - ਇਸ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬੀਜ ਬੈਣਾ ਸਭ ਨੂੰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਲੇਕਿਨ ਪਾਲਣਾ ਕਰ ਫਲ ਸਵਰੂਪ ਬਣਨਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਫਰਕ ਹੈ।

ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਅਮ੍ਰਿਤਵੇਲੇ ਤੋਂ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਇਹ ਖੇਲ ਕਰੋ ਜਾਂ ਲਗਨ ਦਾ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰੋ, ਰੋਜ਼ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਤੋਂ ਚੰਗੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਤੀ ਵਾ ਸੇਵਾ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਉਮੰਗਾਂ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਕਰਦੇ, ਕਿ ਹੁਣੇ ਤੋਂ ਇਹ ਕਰਾਂਗੇ, ਇਵੇਂ ਕਰਾਂਗੇ, ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਾਂਗੇ। ਕਰਕੇ ਹੀ ਵਿਖਾਵਾਂਗੇ - ਇਵੇਂ ਦੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਸੰਕਲਪ ਦੇ ਬੀਜ ਬੋਊਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਨਾਲ ਵੀ ਰੂਹ - ਰੂਹਾਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਮਿੱਠੀਆਂ - ਮਿੱਠੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਜਦੋਂ ਉਸ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਮਤਲਬ ਬੀਜ ਨੂੰ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਕੀ ਹੁੰਦਾ? ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਧੇ ਦੀ ਵਿੱਧੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਫਲਸਵਰੂਪ ਬਣਨ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਾਰ ਯਥਾ ਸ਼ਕਤੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੰਕਲਪ ਰੂਪੀ ਬੀਜ ਨੂੰ ਫਲੀਭੂਤ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਸਹਿਜ ਤਰੀਕਾ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ - " ਸਦਾ ਬੀਜ ਰੂਪ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹਰ ਵਕਤ ਸਰਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਬਲ ਉਸ ਬੀਜ ਵਿੱਚ ਭਰਦੇ ਰਹਿਣਾ " ਬੀਜ ਰੂਪ ਦੁਆਰਾ ਤੁਹਾਡੇ ਸੰਕਲਪ ਰੂਪੀ ਬੀਜ ਸਹਿਜ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਫਲੀਭੂਤ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਲੇਕਿਨ ਬੀਜ ਰੂਪ ਨਾਲ ਨਿਰੰਤਰ ਕੁਨੈਕਸ਼ਨ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੁਸਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਸਾਧਨਾਂ ਨੂੰ ਵਾਧੇ ਦੀ ਵਿੱਧੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਇਵੇਂ ਕਰੀਏ ਉਵੇਂ ਕਰੀਏ, ਇਸ ਵਰਗਾ ਕਰੀਏ, ਇਸ ਵਿਸਤਾਰ ਨਾਲ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਸਾਧਨ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਅਧਾਰ ਬਣਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਗਰ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਤੋਂ ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਧੂਪ ਮਿਲਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਕਿਨ੍ਹੇ ਵੀ ਸਾਧਨਾਂ ਦੇ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਆਧਾਰ ਸਮਝ ਸਕਾਸ਼ ਦੇਣ ਨਾਲ ਬੀਜ ਫਲੀਭੂਤ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ, ਇਸਲਈ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਦ, ਸਮੇਂ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਤੱਖ ਫਲ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਚਲਦੇ - ਚਲਦੇ ਉਤਸਾਹ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਵਾ ਸਾਥੀਆਂ ਨਾਲ ਵਾ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਦੇ ਖੁਸ਼ੀ, ਕਦੇ ਉਦਾਸੀ, ਦੇਵੇਂ ਲਹਿਰਾਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦੀ ਨਾਵ ਨੂੰ ਕਦੇ ਹਿਲਾਉਂਦੀ ਕਦੇ ਚਲਾਉਂਦੀ। ਅੱਜਕਲ ਕਈ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਇਹ ਗਤੀਵਿਧੀ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਚਲ ਵੀ ਰਹੇ ਹਨ, ਕੰਮ ਵੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਜਿਵੇਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਉਵੇਂ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨੱਚਦੇ ਰਹਿਣ, ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਚਲ ਰਹੇ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਤੇਜ਼ ਗਤੀ ਦੀ ਚਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਵੀ ਹਨ ਕਿ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਜੀਵਨ ਵਾਲੇ ਬਣ ਗਏ, ਬਾਪ ਦੇ ਬਣ ਗਏ, ਸੇਵਾਧਾਰੀ ਬਣ ਗਏ, ਦੁੱਖ ਦਰਦ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਕਿਨਾਰੇ ਹੋ ਗਏ। ਲੇਕਿਨ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦੇ ਵਿੱਚ ਕਦੇ-ਕਦੇ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ ਦੀ ਲਹਿਰ ਨਾ ਚਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਨਾ ਸਮਝਦੇ ਵੀ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਗਿਆਨ ਸਹਿਜ ਹੈ, ਯਾਦ ਵੀ ਸਹਿਜ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਸਬੰਧ ਅਤੇ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਨਿਆਰੇ ਅਤੇ ਪਿਆਰੇ ਬਣ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤ ਨਿਭਾਉਣਾ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਸਹਿਜ, ਕਿਤੇ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਬਣ ਜਾਂਦਾ।

ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਰਿਵਾਰ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਬੰਧ ਸੰਪਰਕ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਗੱਲ ਨਾਲ ਜਿਵੇਂ ਅਨੁਭਵ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਉਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਦੇਵੇਂ ਲਹਿਰਾਂ ਚਲਦੀਆਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸਮੀਪਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਪੁਰਸਾਰਥ ਦੀ ਇਹ ਗਤੀ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸੰਪੂਰਨ ਮੰਜਿਲ ਤੇ ਪਹੁੰਚਾ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗੀ। ਹੁਣ ਸਮੇਂ ਹੈ ਵਿਘਨ ਵਿਨਾਸ਼ਕ ਬਣ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਵਿਘਣਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਦੁੱਖੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁੱਖ ਚੈਨ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਕਰਵਾਉਣਾ। ਬਹੁਤ ਕਾਲ ਤੋਂ ਨਿਰਵਿਘਨ ਸਥਿਤੀ ਵਾਲਾ ਹੀ ਵਿਘਨ

ਵਿਨਾਸ਼ਕ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲੇ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਆਏ ਹੋਏ ਵਿਘਨਾਂ ਨੂੰ ਮਿਟਾਉਣ ਵਿੱਚ ਬੀਜੀ ਰਹੇਗੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਲਗਾਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇਣ ਦੇ ਨਿਮਿਤ ਕਿਵੇਂ ਬਣ ਸਕਾਂਗੇ। ਨਿਰਵਿਘਨ ਬਣ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਸਟਾਕ ਜਮਾਂ ਕਰੋ - ਤਾਂ ਸ਼ਕਤੀਰੂਪ ਬਣ ਵਿਘਨ - ਵਿਨਾਸ਼ਕ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰ ਸਕਾਂਗੇ ਸਮਝਾ!

ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦੇ ਗੱਲਾਂ ਵੇਖੀਆਂ। ਅਗਿਆਨੀ ਬੱਚੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸੀਟ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਸੀਟ ਦਵਾਉਣ ਵਿੱਚ ਲਗੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਦਿਨ ਰਾਤ ਸੁਪਨੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸੀਟ ਹੀ ਨਜ਼ਰ ਆਉਂਦੀ ਅਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬੱਚੇ ਸੈਟ ਹੋਣ ਤੇ ਲਗੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਸੀਟ ਮਿਲੀ ਹੋਈ ਹੈ ਪਰ ਸੈਟ ਹੋ ਰਹੇ ਹਨ। ਵਿਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਹੀ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਬਚਣ ਦੇ ਸਾਧਨ ਲੱਭਣ ਵਿੱਚ ਲਗੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਮਜ਼ੇਦਾਰੀ ਦੀ ਜੀਵਨ, ਜੀਵਨ ਨਹੀਂ ਲੇਕਿਨ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਮਾਰਕਾ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਗਿਆਨੀ ਬਚਾਵ ਵਿੱਚ ਲਗੇ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਗਿਆਨੀ ਪਰਤੱਖਤਾ ਦਾ ਝੰਡਾ ਲਹਿਰਾਉਣ ਲਗੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਹਾਲ - ਚਾਲ। ਹੁਣ ਪ੍ਰਸ਼ਨੀਆਂ ਤੋਂ ਬਚਾਓ। ਵੱਖ - ਵੱਖ ਪ੍ਰਸ਼ਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਭਟਕਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਠਿਕਾਣਾ ਦੇਵੋ। ਅੱਛਾ!

ਸਦਾ ਸੰਪੰਨ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਸੀਟ ਤੇ ਸੈਟ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ, ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਵਿਘਨ - ਵਿਨਾਸ਼ਕ, ਬੀਜਰੂਪ ਬਾਪ ਦੇ ਸਬੰਧ ਨਾਲ ਹਰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਸੰਕਲਪ ਰੂਪੀ ਬੀਜ ਨੂੰ ਫਲੀਭੂਤ ਬਣਾਏ ਪ੍ਰਤੱਖ ਫਲ ਖਾਨ ਵਾਲੇ, ਸਦਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ, ਸੰਤੁਸ਼ਟਮਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

"ਹੋਸਟਲ ਦੀਆਂ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ"

ਆਪਣੇ ਭਾਗਿਆ ਨੂੰ ਵੇਖ ਖੁਸ਼ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹੋ ਨਾ? ਉਲਟੇ ਰਸਤੇ ਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬੱਚ ਗਈਆਂ। ਗਵਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਕਮਾਉਣ ਵਾਲੀ ਜੀਵਨ ਬਣਾ ਦਿੱਤੀ। ਲੇਕਿਨ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਗਿਆਨ ਦੇ ਗਵਾਉਣਾ ਹੀ ਗਵਾਉਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗਿਆਨੀ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਹਰ ਸੈਕਿੰਡ ਕਮਾਈ ਹੀ ਕਮਾਈ ਹੈ। ਉਵੇਂ ਤਕਦੀਰਵਾਨ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਨ। ਲੇਕਿਨ ਫਿਰ ਵੀ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹਨ ਡਬਲ ਤਕਦੀਰਵਾਨ। ਅਤੇ ਕੁਮਾਰੀ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਾਹਮਾਕੁਮਾਰੀ ਬਣਨਾ, ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਨਾ ਇਹ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਹਾਨ ਹੈ। ਘੱਟ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਸ਼ਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕੀ ਬਣ ਗਈ। ਸਧਾਰਨ ਕੁਮਾਰੀ ਤੋਂ ਸ਼ਕਤੀਰੂਪ ਹੋ ਗਈ। ਮਾਇਆ ਦਾ ਸੰਘਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਹੋ ਨਾ! ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਘਬਰਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਨਹੀਂ, ਸੰਘਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ। ਕਮਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ, ਬਹਾਦਰ। ਕਦੇ ਛੋਟੀ ਮੋਟੀ ਗੱਲ ਤੇ ਘਬਰਾਉਂਦੀਆਂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ? ਸਦਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰਖੇਗੀ ਤਾਂ ਨਿੱਕੀਆਂ - ਨਿੱਕੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਲੱਗਣਗੀਆਂ। ਹੁਣ ਪੂਰਾ ਜੀਵਨ ਦਾ ਸੌਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਹੋਸਟਲ ਵਿੱਚ ਹੋ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਦਾ ਸੌਦਾ ਹੈ? ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਜੀਵਨ ਤੋਂ ਸਧਾਰਨ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਲਖਪਤੀ ਹੋਵੇ ਉਸਨੂੰ ਕਹੋ ਗਰੀਬ ਬਣੇ, ਤਾਂ ਬਣੇਗਾ? ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕੋਈ ਬਣ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਵੀ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ। ਤਾਂ ਇਹ ਜੀਵਨ ਹੈ ਸਵਰਾਜ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜੀਵਨ। ਉਸ ਤੋਂ ਸਧਾਰਨ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਤਾਂ ਹੁਣੇ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਕੇ ਅਨੁਭਵ ਕਰ ਰਹੀ ਹੋ ਜਾਂ ਇੱਕ - ਦੂਜੇ ਦੇ ਸੰਗ ਨਾਲ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੋ? ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ? ਆਪਣੇ ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਜੱਜਮੈਂਟ ਨਾਲ ਇਹ ਜੀਵਨ ਬਣਾਈ ਹੈ ਨਾ! ਜਾਂ ਮਾਂ ਬਾਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਤਾਂ ਚਲੀ ਆਈ? ਅੱਛਾ!

ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪਨੂੰ ਆਫਰ ਕੀਤਾ? ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਭੇਜੀਏ ਉੱਥੇ ਜਾਵੇਗੀ? ਪੱਕਾ ਸੌਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕੱਚਾ? ਪੱਕਾ ਸੌਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਿੱਥੇ ਬਿਠਾਓ, ਜੋ ਕਰਵਾਓ ... ਇੰਝ ਤਿਆਰ ਹੋ? ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵੀ ਬੰਧਨ ਹੈ ਤਾਂ ਪੱਕਾ ਸੌਦਾ ਨਹੀਂ। ਜੇਕਰ ਖੁੱਦ ਤਿਆਰ ਹੋ ਤਾਂ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬੱਕਰੀ ਨੂੰ ਬਣਕੇ ਬਿਠਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸ਼ੇਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਤਾਂ ਸ਼ੇਰਨੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਵੀ ਆਜ਼ਾਦ ਹੈ। ਤਾਂ ਕੌਣ ਹੋ? ਸ਼ੇਰਨੀ? ਸ਼ੇਰਨੀ ਮਾਨਾ ਮੈਦਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀ। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਬਲ ਇੱਕ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹਿੰਮਤ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ, ਮਦਦ ਬਾਪ ਦੀ। ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਵੀ ਕੜ੍ਹਾ ਬੰਧਨ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਹਿੰਮਤ ਦੇ ਅਧਾਰ ਨਾਲ ਉਹ ਕੜ੍ਹਾ ਬੰਧਨ ਵੀ ਸਹਿਜ ਛੁੱਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੇਲ੍ਹ ਦੇ ਤਾਲੇ ਵੀ ਖੁਲ੍ਹ ਗਏ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਬੰਧਨ ਵੀ ਖੁਲ੍ਹ ਜਾਣਗੇ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਦੇ ਬਣੋ। ਜੇਕਰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਵੀ ਬੰਧਨ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਨਾਲ ਭਸਮ ਕਰ ਦੇਵੋ। ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਨਾਮੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਗੁੰਮ। ਤੇੜਨ ਨਾਲ ਫਿਰ ਗੰਢ ਲਗਾ ਸਕਦੇ, ਇਸਲਈ ਤੇੜੇ ਨਹੀਂ ਲੇਕਿਨ ਭਸਮ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਅੱਛਾ -

"ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਅਵਿਆਕਤ ਮਹਾਵਾਕਿਆ - ਸਰਲਚਿਤ ਬਣੋ ਤਾਂ ਸਫਲਤਾ ਮਿਲਦੀ ਰਹੇਗੀ"

ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਦਾ ਮੁੱਖ ਸੰਸਕਾਰ ਹੈ - ਸ੍ਵਸਵ ਤਿਆਗੀ। ਤਿਆਗ ਨਾਲ ਹੀ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਰਲਤਾ ਅਤੇ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਦਾ ਗੁਣ ਸਹਿਜ ਹੀ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਰਲਤਾ, ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਹੋਵੇਗੀ ਉਹ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਆਕਰਸ਼ਣ ਜਰੂਰ ਕਰਨਗੇ ਅਤੇ ਇਕ - ਦੂਜੇ ਦੇ ਸਨੇਹੀ ਬਣ ਸਕਣਗੇ। ਜੇ ਖੁੱਦ ਸਰਲਚਿਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਰਲਚਿਤ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

ਸਰਲਚਿਤ ਮਾਨਾ ਜੇ ਗੱਲ ਸੁਣੀ, ਵੇਖੀ, ਕੀਤੀ, ਉਹ ਸਾਰ -ਯੁਕਤ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਸਾਰ ਨੂੰ ਹੀ ਉਠਾਏ, ਅਤੇ ਜੇ ਗੱਲ ਜਾਂ ਕਰਮ ਆਪ ਕਰਨ ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਾਰ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ।

ਜੇ ਸਰਲ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਰਲ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਰਲ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਆਲਾਉਡਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੱਲ ਦੀ ਕਮੀ ਵਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਹਿੰਮਤ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਮੁੱਖ ਤੋਂ ਐਸਾ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲੇਗਾ ਕਿ ਇਹ ਹਾਲੇ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਇਸੇ ਇੱਕ ਸਰਲਤਾ ਦੇ ਗੁਣ ਨਾਲ ਉਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸੈਪਲ ਬਣ ਪਾਸ ਵਿੱਚ ਆਨਰ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸਾਕਾਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ - ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਓਨਾ ਹੀ ਸਰਲ ਸਵਭਾਵ। ਜਿਸਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਚਪਨ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ। ਬਜ਼ੁਰਗ ਦਾ ਬਜ਼ੁਰਗ, ਬਚਪਨ ਦਾ ਬਚਪਨ। ਇਵੇਂ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਕਰ ਸਰਲਚਿਤ ਬਣੇ।

ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਨੂੰ ਸਰਲ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹੈ - ਹਾਂ ਜੀ ਕਹਿਣਾ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਹਾਂ ਜੀ, ਹਾਂ ਜੀ ਕਰਾਂਗੇ ਉਦੋਂ ਉੱਥੇ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਪ੍ਰਜਾ ਇਤਨਾ ਹੀ ਹਾਂ ਜੀ, ਹਾਂ ਜੀ ਕਰੇਗੀ। ਜੇਕਰ ਇੱਥੇ ਹੀ ਨਾ ਜੀ, ਨਾ ਜੀ ਕਰਾਂਗੇ ਤਾਂ ਉੱਥੇ ਵੀ ਪ੍ਰਜਾ ਦੂਰ ਤੋਂ ਹੀ ਪ੍ਰਣਾਮ ਕਰੇਗੀ। ਤਾਂ ਨਾ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਕੱਢ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਗੱਲ ਹੋਵੇ ਪਹਿਲੇ ਹਾਂ ਜੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਰਲਤਾ ਆ ਜਾਵੇਗੀ। ਸਫਲਤਾ ਮੂਰਤ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਮੁੱਖ ਗੁਣ ਸਰਲਤਾ ਅਤੇ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਦਾ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਧੀਰਜ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ਸੋਚ ਸਮਝ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਫਲਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਜੇ ਸਰਲ ਸਵਭਾਵ ਵਾਲੇ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਵੀ ਕਠਿਨ ਸੰਸਕਾਰ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸ਼ੀਤਲ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਠਿਨ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ।

ਤੁਹਾਡੇ ਯਾਦਗਰ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਜੇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਕਲ ਵਿੱਚ ਸਰਲਤਾ ਜ਼ਰੂਰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗੁਣ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫੀਚਰਜ਼ ਵਿੱਚ ਸਰਲਤਾ ਜਿਸਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਭੋਲਾਪਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਜੇ ਸਹਿਜ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹ ਮਨਸਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਰਲ, ਵਾਚਾ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਰਲ ਕਰਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਰਲ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਫਰਿਸ਼ਤਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਰਲਤਾ ਦੇ ਗੁਣ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਦੇ ਨਾਲ ਸਮਾਉਣ ਦੀ, ਸਹਿਣ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸਮਾਉਣ ਅਤੇ ਸਹਿਣ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਰਲਤਾ ਬਹੁਤ ਭੋਲਾ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਤੇ - ਕਿਤੇ ਭੋਲਾਪਨ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਦਾ ਸਰਲਚਿਤ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਸਰਲਤਾ ਦੇ ਗੁਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਭੋਲਾਨਾਥ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, ਲੇਕਿਨ ਉਹ ਭੋਲਾਨਾਥ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਆਲਮਈਟੀ ਅਥਾਰਟੀ ਵੀ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਭੋਲਾਨਾਥ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਰਲਤਾ ਦੇ ਗੁਣ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਲੇਕਿਨ ਆਪਣੇ ਸ਼ਕਤੀ ਸਵਰੂਪ ਨੂੰ ਵੀ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰੱਖੋ। ਜੇਕਰ ਸ਼ਕਤੀਰੂਪ ਭੁੱਲ ਕੇ ਸਿਰਫ ਭੋਲੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਦਾ ਗੋਲਾ ਲਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਇਵੇਂ ਦਾ ਸ਼ਕਤੀ ਸਵਰੂਪ ਬਣੇ ਜੋ ਮਾਇਆ ਸਾਮਨਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲੋਂ ਹੀ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰ ਲਵੇ। ਬਹੁਤ ਸਾਵਧਾਨ, ਖਬਰਦਾਰ - ਹੋਸ਼ਿਆਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਸੰਪੰਨ ਬਣੇ ਜੋ ਤੁਹਾਡਾ ਸੁਭਾਅ ਸਦਾ ਸਰਲ ਹੋਵੇ, ਬੋਲ ਵੀ ਸਰਲ ਹੋ, ਹਰ ਕਰਮ ਵੀ ਸਰਲਤਾ ਸੰਪੰਨ ਹੋਵੇ। ਸਦਾ ਇੱਕ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ, ਇੱਕ ਨਾਲ ਸਰਵ ਸਬੰਧ ਇੱਕ ਤੋਂ ਸਰਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸਦਾ ਇਕਰਸ ਰਹਿਣ ਦੇ ਸਹਿਜ ਅਭਿਆਸੀ ਬਣੇ। ਸਦਾ ਖੁਸ਼ ਰਹੋ ਅਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਦਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਵੰਡੋ।

ਸਰਲਤਾ ਦੇ ਗੁਣ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਦੇ ਲਈ ਵਰਤਮਾਨ ਸਮੇਂ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਗੱਲ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰ ਰੱਖਣੀ ਹੈ - ਤੁਹਾਡੀ ਸਥਿਤੀ ਸਤ੍ਹਤੀ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਜੇਕਰ ਸਤ੍ਹਤੀ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਸਥਿਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੇ ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉਸਦੇ ਫਲ ਦੀ ਇੱਛਾ ਵਾ ਲੋਭ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸਤ੍ਹਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਥਿਤੀ ਵੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਨਿੰਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਨਿਧਨ ਦੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਆਪਣੀ ਸਟੇਜ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਧਨੀ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਇਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਸੋਚਨਾ ਕਿ ਸਾਡੀ ਸਤ੍ਹਤੀ ਹੋਵੇ। ਸਤ੍ਹਤੀ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣਾ, ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਸਰਲਚਿਤ। ਸਰਲਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਨਿਜੀ ਸੁਭਾਅ ਬਣਾਉਣ ਨਾਲ ਸਮੇਟਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵੀ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਸਰਲ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਸਨੇਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਉਨ੍ਹਾਂਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਸਹਿਯੋਗ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰ ਮਿਲੇਗਾ ਇਸਲਈ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਸਾਮਣਾ ਵਾ ਸਮੇਟਣਾ ਸਹਿਜ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਰਲ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਓਨਾ ਮਾਇਆ ਸਾਮਣਾ ਵੀ ਘੱਟ ਕਰੇਗੀ। ਉਹ ਸਭ ਦਾ ਪਿਆਰਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਰਲ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲੇ ਦੇ ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਚਲਦੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਵੀ ਵਿਅਰਥ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ। ਵਿਅਰਥ ਸੰਕਲਪ ਨਾ ਚਲਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿਸ਼ਾਲ ਅਤੇ ਦੂਰਅੰਦੇਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮੱਸਿਆ ਸਾਮਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ। ਜਿੰਨੀ ਸਰਲਤਾ ਹੋਵੇਗੀ ਉਤਨੀ ਸਵੱਛਤਾ ਵੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਸਵੱਛਤਾ ਸਭ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਅਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸਵੱਛਤਾ ਅਰਥਾਤ ਸਚਾਈ ਅਤੇ ਸਫਾਈ ਉਦੋਂ ਆਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਅ ਨੂੰ ਸਰਲ ਬਣਾਵਾਂਗੇ। ਸਰਲ ਸੁਭਾਅ ਵਾਲਾ ਬਹੁਰੂਪੀ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੋਮਲ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਜਿਹੜੇ ਵੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਓ ਆ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਗੋਲਡ ਬਣੋ ਹੋ ਲੇਕਿਨ ਗੋਲਡ ਨੂੰ ਹੁਣ ਅੱਗ

ਵਿੱਚ ਗਲਾਓ ਤਾਂ ਮੇਲਡ ਵੀ ਹੋ ਸਕੇ। ਇਸ ਕਮੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਰਵਿਸ ਦੀ ਸਫਲਤਾ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਵਾ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੀ ਬੀਤੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖੋ ਤਾਂ ਸਰਲਚਿਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ। ਜੇ ਸਰਲਚਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮਿਠਾਸ ਦਾ ਗੁਣ ਪ੍ਰਤੱਖ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੈਣਾਂ ਤੋਂ, ਮੂੰਹ ਤੋਂ, ਚਲਣ ਤੋਂ ਮਿਠਾਸ ਪ੍ਰਤੱਖ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਪਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਉਤਨਾ ਹੀ ਸਰਲ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟਤਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿੰਨੀ ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਉਤਨੀ ਸਫਲਤਾ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮਾਨਤਾ ਵੀ ਆਉਂਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਪਸ਼ਟਤਾ, ਸਰਲਤਾ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟਤਾ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਰਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਫੁਲਸਟੇਪ ਲਗਾਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਵਾਲੇ ਸਭ ਦੀਆਂ ਦੁਆਵਾਂ ਦੇ ਪਾਤਰ ਭਵ: ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਰਸਥਿਤੀ ਤੇ ਫੁਲਸਟੇਪ ਉਦੋਂ ਲਗਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਬਿੰਦੂ ਸਵਰੂਪ ਬਾਪ ਅਤੇ ਬਿੰਦੂ ਸਵਰੂਪ ਆਤਮਾ ਦੇਵਾਂ ਦੀ ਯਾਦ ਹੋਵੇ ਕੰਟਰੋਲਿੰਗ ਪਾਵਰ ਹੋਵੇ। ਜੇ ਬੱਚੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪਰਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰ ਫੁਲਸਟੇਪ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਆਫਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਦੁਆਵਾਂ ਦੇ ਪਾਤਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪੇ ਵੀ ਦੁਆਵਾਂ ਮਤਲਬ ਖੁਸ਼ੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਦੁਆਵਾਂ ਮਿਲਦੀਆਂ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਜੇ ਸੰਕਲਪ ਕਰਦੇ ਹੋ ਉਸਨੂੰ ਵਿੱਚ - ਵਿੱਚ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਤਾ ਦਾ ਠੱਪਾ ਲਗਾਓ ਤਾਂ ਵਿਜੇਈ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ।

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਕੰਢਿਆਂ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਣ, ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਕੰਢਾ ਹੈ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ, ਇਸ ਨਾਲ ਹੀ ਸਾਰੇ ਵਿਕਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋ
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਭਗਤਾਂ ਨੇ ਬਾਪ ਦੇ ਕਿਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਬਾਪ ਬਹੁਰੂਪੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਸੇਕੇਂਡ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੱਚੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਰ ਕਰਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਨਹੀਂ ਪਰ ਬਹੁਤ ਤਿੱਖਾ ਰਾਕੇਟ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਉਣ - ਜਾਣ ਵਿੱਚ ਦੇਹੀ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਨਾ ਸਮਝਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਭਗਤ ਲੋਕ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਇਹ ਹੈ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਗੁਲਸ਼ਨ। ਹਿਉਮਨ ਗੁਲਸ਼ਨ। ਬਗੀਚੇ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੇ ਝਾੜ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿਸਮ - ਕਿਸਮ ਦੇ। ਕਿੱਥੇ ਮੁਖੜੀਆਂ ਵੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਕਿੱਥੇ ਅੱਧੀ ਖਿਲੀ ਹੋਈ ਮੁਖੜੀਆਂ ਵੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਬਗੀਚਾ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਕੰਡਿਆਂ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬਣਨ। ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਕੰਡਿਆਂ ਤੋਂ ਫੁੱਲ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਕੰਡੇ ਜੰਗਲ ਦੇ ਹਨ, ਫੁੱਲ ਬਗੀਚੇ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਗੀਚਾ ਹੈ ਸਵਰਗ, ਜੰਗਲ ਹੈ ਨਰਕ। ਬਾਪ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਹੈ ਪਤਿਤ ਕੰਡਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ, ਉਹ ਹੈ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਬਗੀਚਾ। ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਬਗੀਚਾ ਸੀ, ਉਹ ਫਿਰ ਹੁਣ ਕੰਡਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਕੰਡਾ। ਉਸ ਦੇ ਬਾਅਦ ਫਿਰ ਸਾਰੇ ਵਿਕਾਰ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਓਥੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਗਿਆਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ - ਹੁਣ ਸਾਡੀ ਉਮਰ ਪੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਕੇ ਦੂਜਾ ਜਾ ਕੇ ਲਵਾਂਗੇ। ਸਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਗਰਭ ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਫ

ਫਿਰ ਮੁਖੜੀ ਬਣ ਕੇ, ਮੁਖੜੀ ਤੋਂ ਫੁੱਲ ਬਣਾਂਗੇ, ਇਹ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਇਹ ਗਿਆਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਹੁਣ ਬਦਲਣਾ ਹੈ। ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਕਲਯੁੱਗੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਰਸਮ ਓਥੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਥੇ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਲੋਕ ਲਾਜ ਕੁੱਲ ਦੀ ਮਰਿਆਦਾ, ਫਰਕ ਹੈ ਨਾ। ਓਥੇ ਦੀ ਮਰਿਆਦਾ ਨੂੰ ਸੱਤ ਮਰਿਆਦਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਥੇ ਤਾਂ ਹੈ ਝੂਠੀ ਮਰਿਆਦਾ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਜਦੋਂ ਆਸੂਰੀ ਸੰਪਰਦਾਏ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਜਦੋਂ ਦੇਵੀ ਸੰਪਰਦਾਏ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਆਸੂਰੀ ਸੰਪਰਦਾਏ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵਾਲੀ ਸੰਪਰਦਾਏ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ।

ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਯੋਗਬੱਲ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਜਨਮ-ਜਨਮਾਂਤਰ ਦੇ ਪਾਪ ਨਸ਼ਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਜੇ ਪਾਪ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਦੱਸਣੇ ਪੈਣ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਖਾਸ ਹੈ ਵਿਕਾਰ ਦੀ ਗੱਲ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੈ ਬੱਲ। ਬਾਪ ਹੈ ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਜੇ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਪਿਉ ਹੈ ਉਸ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਉਣ ਨਾਲ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਸਰਵ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਹਨ ਨਾ। ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇ ਇੰਨਾ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ। ਹਰ ਚੀਜ਼ ਨਵੀਂ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਜਮੀਨ ਹੀ ਕਲਰਾਠੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਇੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਦੇ ਸਟੂਡੈਂਟ ਓਵੇਂ ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਹਾਡੀ ਹੈ ਉੱਚੀ ਤੇ ਉੱਚੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ। ਉੱਚੇ ਤੇ ਉੱਚਾ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਉੱਚੇ ਤੇ ਉੱਚੇ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਨੀਚ ਸੀ। ਇੱਕ ਦਮ ਨੀਚ ਤੋਂ ਫਿਰ ਉੱਚੇ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਆਪ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸਵਰਗ ਦੇ ਲਾਈਕ ਥੋੜੇ ਹੋ। ਅਪਵਿੱਤਰ ਓਥੇ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਥੱਲੇ ਹਨ ਫਿਰ ਤਾਂ ਉੱਚੇ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਓਨਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੰਦਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾ ਕੇ ਓਨਾ ਦੀ ਉੱਚਾਈ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਨੀਚਤਾ ਦਾ ਵਰਨਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿਮ ਕਰੋ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵੀ ਉੱਚੇ ਬਣੀਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਦੇ ਹਨ। ਹੈ ਉਹ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਵੀਗੁਣ ਹਨ, ਮੰਦਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਿਹਾ ਬਣੀਏ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਦਾ ਕਿਸ ਨੇ ਬਣਾਇਆ? ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਡਰਾਮਾ ਬੈਠਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ - ਕਿਵੇਂ ਇਸ ਦੈਵੀ ਝਾੜ ਦਾ ਸੈਪਲਿੰਗ ਲੱਗ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ। ਇਹ ਪੱਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸਾਨੂੰ ਆਕੇ ਪੱਤਿਤ ਐਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਵੇ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੁ ਕਰ ਕੇ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ। ਮਨਮਨਾਭਵ ਦਾ ਮੰਤਰ ਹੈ ਮੁੱਖ, ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਗੁਰੂ ਲੋਕ ਤਾਂ ਢੇਰ ਹਨ, ਕਿੰਨੇ ਮੰਤਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦਾ ਹੈ ਇੱਕ ਮੰਤਰ। ਬਾਪ ਨੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਮੰਤਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਬਣੇ ਸੀ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਲੋਕ ਭਾਵੇਂ ਸ਼ਲੋਕ ਆਦਿ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਮਤਲਬ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਮਤਲਬ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਕੁੰਭ ਦੇ ਮੇਲੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ

ਹਨ, ਓਥੇ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਹੈ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਨਰਕ। ਸਤਯੁੱਗ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਸਵਰਗ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪਾਵਨ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਗੰਗਾ ਸਨਾਨ ਕਰ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਵੀ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਸਦਾ ਪਾਵਨ ਹੈ ਹੀ। ਆਤਮਾ ਸੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਲਿਖ ਵੀ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਵੇਗੀ ਗਿਆਨ ਸਨਾਨ ਨਾਲ, ਨਾ ਕਿ ਪਾਣੀ ਦੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਨਾਲ। ਪਾਣੀ ਦਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਤਾਂ ਰੋਜ਼ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਜੇ ਵੀ ਨਦੀਆਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਰੋਜ਼ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਾਣੀ ਵੀ ਉਹ ਹੀ ਪੀਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਪਾਣੀ ਨਾਲ ਸਭ ਕੁਝ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਗੱਲਾਂ ਕਿੰਨੀਆਂ ਸੋਖੀਆਂ ਹਨ ਪਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਹੀ ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਸੈਕੰਡ ਵਿੱਚ। ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਗਿਆਨ ਅਥਾਹ ਹੈ, ਜੇ ਸਾਰਾ ਸਮੁੰਦਰ ਸਿਆਹੀ ਬਣਾਵੇ, ਜੰਗਲ ਨੂੰ ਕਲਮ ਬਣਾਵੇ, ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਕਾਗਜ਼ ਬਣਾਵੇ...ਤਾਂ ਅੰਤ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੁਆਇੰਟ ਤਾਂ ਰੋਜ਼ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅੱਜ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੜੀਆਂ ਗੁੱਪਤ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਬੱਚੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾਇਆ! ਅਰੇ, ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਵੇਂ ਸੁਣਾਵਾਂਗੇ। ਕਹਾਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਨੰਬਰਵਾਰ ਸੁਣਾਉਣਗੇ ਨਾ। ਪਿਛਾੜੀ ਦਾ ਪਾਰਟ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਵੇਂ ਸੁਣਾ ਸਕਾਂਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਸੁਣਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸ਼੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਦੇ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਪੁੱਛੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਝੱਟ ਰਿਸਪੌਂਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਪੂਰਾ ਰਿਸਪੌਂਸ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਤਾਂ ਬਾਹਰ ਜਾ ਕੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਥੇ ਤਾਂ ਪੂਰੀ ਸਮਝਾਨੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਫਾਲਤੂ ਚਿੰਤਰ ਰੱਖੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬੜੇ ਚੰਗੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਵੀ ਪੂਰਾ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਪੂਰੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਜਿਉਂ ਨੂੰ ਤਿਉਂ ਮਿਲਿਆ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਤੇ-ਕਿਤੇ ਅਸੀਂ ਦੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਆਦਮੀ ਬੜਾ ਸਮਝਦਾਰ ਹੈ, ਬੱਚੇ ਇੰਨੇ ਹੋਸ਼ਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਕੇ ਮਦਦ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਤਾਂ ਹੈ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਰਾਕੇਟ। ਆਉਣ ਜਾਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਫਿਰ ਬਹੁਰੂਪੀ ਜਾਂ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਦੀ ਗੱਲ ਚੁੱਕ ਲਈ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਚੰਗੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਦੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਅੱਜਕਲ ਤਾਂ ਕੋਈ ਛੋਟੇਪਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ਾਸਤਰ ਕੰਠ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਾ ਸੰਸਕਾਰ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕੀਤੇ ਵੀ ਜਨਮ ਲੈਣ ਫਿਰ ਓਥੇ ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਪੜਨ ਲੱਗ ਪੈਣਗੇ। ਅੰਤ ਮਤਿ ਸੋ ਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਸੰਸਕਾਰ ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਆਖ਼ਿਰ ਉਹ ਦਿਨ ਆਇਆ ਅੱਜ...ਜੇ ਸਵਰਗ ਦੇ ਦਵਾਰ ਸੱਚ ਸੱਚ ਖੁਲਦੇ ਹਨ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ, ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਵਰਗ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸੱਚੀ-ਸੱਚੀ ਸੱਤ ਨਰਾਇਣ ਦੀ ਕਥਾ ਜਾਂ ਅਮਰਨਾਥ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਹੈ ਇੱਕ ਹੀ ਕਥਾ, ਸੁਣਾਈ ਵੀ ਇੱਕ ਨੇ ਹੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਸਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਸਭ ਤੁਹਾਡੇ ਹਨ, ਜੇ ਫਿਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਚੁੱਕ ਲਏ ਹਨ। ਤਾਂ ਸੰਗਮ ਤੇ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬੜਾ ਵੱਡਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਖੇਡ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੈ ਸਤਯੁੱਗ-ਤ੍ਰੇਤਾ ਰਾਮ ਰਾਜ, ਫਿਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਅਨਾਦਿ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਾਂ, ਇਹ ਗਿਆਨ ਕੋਈ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਰਟ ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਜਿਸਦਾ ਜੇ ਪਾਰਟ ਹੋਵੇਗਾ ਉਸ ਵੇਲੇ ਹੀ ਆਉਣਗੇ, ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ।

ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ। ਬੁਲਾਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਹੋ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਆਵੇ। ਬੱਚੇ ਹੀ ਬੁਲਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਡੇ ਬੱਚੇ ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਭਸਮ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਇਹ ਹਨ ਯਥਾਰਥ ਗੱਲਾਂ। ਆਤਮਾ ਜੇ ਅਕਾਲ ਹੈ, ਉਸਦਾ ਇਹ ਤੱਖਤ ਹੈ। ਲੋਨ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਲਈ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਪੁੱਛਦੇ ਹੋ ਇਹ ਕੌਣ ਹੈ? ਬੋਲੋ, ਦੇਖੋ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ, ਮੈਂ ਸਧਾਰਨ ਤਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸੱਜਿਆ ਹੋਇਆ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੀ 84 ਜਨਮ ਲੈ ਸਧਾਰਨ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਸਾਧਾਰਨ ਹੀ ਫਿਰ ਉਹ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਥੱਲੇ ਤੱਪਸਿਆ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਇਹ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹਾਂ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਉਸਦਾ ਮਤਲਬ ਵੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਸਥਾਪਨਾ ਜੋ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਪਾਲਣਾ ਵੀ ਕਰਨਗੇ। ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਨਾਮ, ਰੂਪ, ਦੇਸ਼, ਕਾਲ ਵੱਖ, ਪਾਲਣਾ ਦਾ ਨਾਮ, ਰੂਪ, ਦੇਸ਼, ਕਾਲ ਵੱਖ ਹੈ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬੜੀਆਂ ਸਹਿਜ ਹਨ। ਇਹ ਥੱਲੇ ਤੱਪਸਿਆ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਫਿਰ ਇਹ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੀ 84 ਜਨਮ ਲੈ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਗਿਆਨ ਹੈ ਸੈਕੰਡ ਦਾ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੈ ਅਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। 84 ਜਨਮ ਵੀ ਇੰਨਾ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਲੈਣੇ ਹਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਕੀ? ਨਹੀਂ। 84 ਦਾ ਰਾਜ ਵੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਦੇਵਤਾ ਹੀ ਹਨ ਜਿਹੜੇ ਪਹਿਲੇ-ਪਹਿਲੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਖਿਡੋਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਮੱਛੀਆਂ ਦਾ। ਮੱਛੀ ਇਵੇਂ ਥੱਲੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਉੱਪਰ ਚੜਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਵੀ ਜਿਵੇਂ ਕੀ ਪੇੜੀ ਹੈ। ਭ੍ਰਮਰੀ, ਕਛੂਏ ਆਦਿ ਦੇ ਜਿਹੜੇ ਵੀ ਮਿਸਾਲ ਦਿਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਸਭ ਇਸ ਵੇਲੇ ਦੇ ਹਨ। ਭ੍ਰਮਰੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦੇਖੋ ਕਿੰਨਾ ਅਕਲ ਹੈ! ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਅਕਲਮੰਦ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਪਰ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਭ੍ਰਮਰੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵੀ ਅਕਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸੱਪ ਪੁਰਾਣੀ ਖਾਲ ਛੱਡ ਕੇ ਨਵੀਂ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਸਮਝਦਾਰ ਅਤੇ ਲਾਈਕ। ਆਤਮਾ ਅਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣ ਦੇ

ਕਾਰਨ ਲਾਈਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾ ਕੇ ਲਾਈਕ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਲਾਈਕ ਦੁਨੀਆਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਕੰਮ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਹੇਲ ਤੋਂ ਹੈਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੈਵਨ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੈਵਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਨੂੰ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸਤਯੁੱਗ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵੀ ਅਸੀਂ ਹੀ ਰਾਜ ਭਾਗ ਕਰਦੇ ਸੀ। 84 ਜਨਮ ਵੀ ਅਸੀਂ ਹੀ ਲਏ ਹੋਣਗੇ। ਕਿੰਨੀ ਵਾਰ ਰਾਜ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਗਵਾਇਆ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਰਾਮ ਮੱਤ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜ ਲਿਆ, ਰਾਵਣ ਦੀ ਮੱਤ ਨਾਲ ਰਾਜ ਗਵਾਇਆ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਉੱਪਰ ਚੜ੍ਹਨ ਦੇ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਮ ਮੱਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਡਿਗਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਬੜੀ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਨ ਪਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਬੜੀ ਐਖੀ ਚੋਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦਾ ਸ਼ੋ ਬੜਾ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਦੂਬਨ(ਦਲਦਲ), ਇੱਕਦਮ ਗੱਲੇ ਤੱਕ ਉਸ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਸਭ ਦਾ ਅੰਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਪਾਰ ਲੈ ਜਾਨ ਦੇ ਲਈ। ਮੈਂ ਆਕੇ ਇੰਨਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦਵਾਰਾ ਕੰਮ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਨਾਲ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਹੋ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਖੁਦਾਈ ਖਿਦਮਤਗਾਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਵੀ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਖਿਦਮਤ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ - ਇਵੇਂ - ਇਵੇਂ ਕਰੋ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਛਾਂਟ ਕੇ ਨਿਕਲਾਂਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਲਪ ਪਹਿਲਾ ਵੀ ਜਿੰਨੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਨਿਕਲੇ ਸਨ ਉਹ ਹੀ ਨਿਕਲਣਗੇ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਿਰਫ ਪੈਗਾਮ ਪਹੁੰਚਾਣਾ ਹੈ। ਹੈ ਬੜਾ ਸੌਖਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਭਗਵਾਨ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਕਲਪ ਦੇ ਸੰਗਮ ਤੇ ਜਦੋਂ ਕੀ ਭਗਤੀ ਫੁੱਲ ਫੇਰਸ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਭ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਡੇ ਤੇ ਹਜੇ ਬ੍ਰਹਮਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਪੜਾਈ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤੇ ਮੰਗਲ ਦੀ ਦਸ਼ਾ, ਕੋਈ ਤੇ ਰਾਹੂ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬੈਠਦੀ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਲਾਈਕ ਅਤੇ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਹੇਲ ਤੋਂ ਹੈਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਨਾਲ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਖੁਦਾਈ ਖਿਦਮਤਗਾਰ ਬਣਨਾ ਹੈ।
2. ਕਲਯੁੱਗੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਰਸਮ ਰਿਵਾਜ, ਲੋਕ-ਲਾਜ਼, ਕੁੱਲ ਦੀ ਮਰਿਆਦਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਸੱਚੀਆਂ ਮਰਿਆਦਾਵਾਂ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਦੇਵੀਗੁਣ ਸੰਪਨ ਬਣ ਦੈਵੀ ਸੰਪਰਦਾਏ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਤੂਫਾਨ ਨੂੰ ਤੋਹਫ਼ਾ(ਗਿਫਟ) ਸਮਝ ਸਹਿਜ ਕਰੋਸ(ਪਾਰ) ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੰਪੂਰਨ ਅਤੇ ਸੰਪਨ ਭਵ: ਜਦੋਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਲਕਸ਼ ਸੰਪੂਰਨ ਅਤੇ ਸੰਪਨ ਬਣਨ ਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਛੋਟੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਘਬਰਾਵੇ ਨਹੀਂ। ਮੁਰਤੀ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ ਤਾਂ ਕੁਝ ਹੈਮਰ(ਹਥੋੜੇ) ਤਾਂ ਲਗਣਗੇ ਹੀ। ਜੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੱਗੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੂਫਾਨ ਵੀ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਾਰ ਕਰਨੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਲੇਕਿਨ ਉਹ ਤੂਫਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੂਫਾਨ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਤੋਹਫ਼ਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੂਫਾਨ ਵੀ ਅਨੁਭਵੀ ਬਣਨ ਦੀ ਗਿਫਟ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਵਿਘਨਾਂ ਨੂੰ ਵੈਲਕਮ ਕਰੋ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵੀ ਬਣਦੇ ਅੱਗੇ ਵੱਧਦੇ ਚੱਲੋ।

ਸਲੋਗਨ:- ਅਲਬੇਲੇ ਪਨ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਵਚਿੰਤਨ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੀ ਚੈਕਿੰਗ ਕਰੋ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਧ ਕਰਕੇ ਦੱਸੋ ਕਿ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ, ਉਹ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ "

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਇਸ ਵਕਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਤਿ ਦੁੱਖ ਕਿਉਂ ਹੈ, ਦੁੱਖ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸੁਣਾਓ?

ਉੱਤਰ:- ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੇ ਇਸ ਵਕਤ ਰਾਹੂ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਹੈ, ਇਸੇ ਕਾਰਨ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਬ੍ਰਿਖਪਤੀ ਬਾਪ ਜਦੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਭ ਤੇ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬੈਠਦੀ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ, ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਹੈ, ਰਾਵਣ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਉੱਥੇ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਆਏ ਹਨ ਸੁੱਖਧਾਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ, ਆਪਣੇ ਘਰ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਆਕੇ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ। ਪਾਰਟ ਆਤਮਾ ਹੀ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਥੇ ਬੱਚੇ ਬੈਠੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਯਾਦ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਜਨਮ-ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਦੇ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋਣਗੇ। ਇਸਨੂੰ ਯੋਗ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਯੋਗ ਤਾਂ ਸੰਨਿਆਸੀ ਲੋਕ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਟੂਡੈਂਟ ਦਾ ਟੀਚਰ ਨਾਲ ਵੀ ਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਬਾਪ ਨਾਲ ਯੋਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਮਤਲਬ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦਾ ਮੇਲਾ। ਇਹ ਹੈ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਮਿਲਣ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਸਭ ਹੈ ਅਕਲਿਆਣਕਾਰੀ। ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਜਾਂ ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਠੀਕ ਹੈ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਭ ਬੱਚੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਹੈ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਜੋ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਵੀ ਬੱਚੇ ਆਪਣੇ ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ। ਪਰਮਪਿਤਾ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਵਿੱਚ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਹੋ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ। ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਰਹਿੰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਪਰਮਧਾਮ ਵਿੱਚ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੀ ਹੋ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਬਾਪ ਹਨ। ਉਹ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ - ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸਭ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਾਂ, ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਸਭ ਭਗਵਾਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਭਗਵਾਨ ਤੋਂ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਮਤਲਬ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਭਗਵਾਨ ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ। ਕੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ? ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਤੁਸੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਬਾਪ ਨਹੀਂ ਸਿੱਧ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਹੈ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਇੰਵੇਂ ਸਮਝਾਓ ਤਾਂ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਦਾ ਖਿਆਲ ਉੱਡ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਐਡ ਕਰੋ। ਇਹ ਬਾਬਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਆਕੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੋਲੇ, ਇਹ ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਸਿੱਖਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲਾ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ? ਟੀਚਰ ਜ਼ਰੂਰ ਵੱਖ ਹਨ, ਸਟੂਡੈਂਟ ਵੱਖ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਵੱਖ ਹੈ, ਬੱਚੇ ਵੱਖ ਹਨ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸ੍ਰਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਸੀਂ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਨਾਲ - ਨਾਲ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਦੋ ਬਾਪ ਹਨ। ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਨੇ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਫਿਰ ਟੀਚਰ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਪੜ੍ਹਨ ਦੇ ਲਈ। ਫਿਰ 60 ਸਾਲ ਦੇ ਬਾਅਦ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ ਗੁਰੂ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਟੀਚਰ ਗੁਰੂ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਸਤ - ਚਿਤ - ਆਨੰਦ ਸਵਰੂਪ ਹੈ। ਸੁੱਖ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦੇਵੋ ਕਿਉਂਕਿ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਤਭੇਦ ਬਹੁਤ ਹਨ ਨਾ। ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਜੇਕਰ ਹੋਣ ਤਾਂ ਫਿਰ ਟੀਚਰ ਬਣ ਪੜ੍ਹਾਉਣਗੇ ਕਿਵੇਂ! ਫਿਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ, ਸਭ ਨੂੰ ਗਾਈਡ ਬਣ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਮਤਲਬ ਯਾਦ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਰਾਜਯੋਗ ਵੀ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਦਾ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਰਾਜਯੋਗ ਵੀ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੇ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ ਸੰਗਮਯੁੱਗ। ਨਵੀਂ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵਿੱਚ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅੱਜ ਤੋਂ ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲੋਂ ਬਾਪ ਨੇ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਬਣਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਡਾ ਟੀਚਰ - ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਬਣਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਸਾਡਾ ਬਾਬਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਅਰਥਾਤ ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਸਾਨੂੰ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਬੀਜਰੂਪ, ਬ੍ਰਿਖਪਤੀ ਹੈ। ਉਹ ਜਦੋਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਭਾਰਤ ਤੇ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬੈਠਦੀ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸਭ ਸਦਾ ਸੁੱਖੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਤੇ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬੈਠਦੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਫਿਰ ਦੁਨੀਆਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭਤੇ ਰਾਹੂ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਬੈਠਦੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਿਖਪਤੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਨਾ ਜਾਨਣ ਨਾਲ ਫਿਰ ਵਰਸਾ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਜਦੋਂ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਅਸਰੀਰੀ ਹੋਕੇ ਬੈਠੋ। ਇਹ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ - ਆਤਮਾ ਅਲੱਗ ਹੈ, ਘਰ ਅਲੱਗ ਹੈ। 5 ਤੱਤਾਂ ਦਾ ਪੁਤਲਾ (ਸ਼ਰੀਰ) ਬਣਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਸਭ ਦਾ ਪਾਰਟ ਨੂੰ ਧਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣੀ ਹੈ ਕਿ ਬਾਪ ਸੁਪਰੀਮ ਬਾਪ ਹੈ, ਸੁਪਰੀਮ ਟੀਚਰ ਹੈ। ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ, ਟੀਚਰ, ਗੁਰੂ ਦਾ ਕੰਟਰਾਸਟ ਦੱਸਣ ਨਾਲ ਝੱਟ ਸਮਝਣਗੇ, ਡਿਬੇਟ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਇਹ ਖੂਬੀ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਨੂੰ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ ਰਿਸ਼ੀ- ਮੁਨੀ ਆਦਿ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਸਨ ਅਸੀਂ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਵਕਤ ਉਹ ਸਤੇ ਸਨ। ਹਰ ਚੀਜ਼ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ, ਸਤੇ, ਰਜੇ, ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੀ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਜ਼ਰੂਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਸ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਚੱਕਰ ਦੀ ਉਮਰ ਦਾ ਵੀ ਪਤਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਇਹ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਮਰ ਕਿੰਨੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਗਪੇੜੇ ਲਿਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਦਾ ਬਾਪ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਇੱਕ ਹੈ। ਗੁਰੂ ਅਨੇਕ ਹਨ। ਸਦਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਦਗੁਰੂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਦਗਤੀ ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ - ਉਹ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਨੂੰ ਹੀ ਸਦਗਤੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਥੋੜ੍ਹੇ ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਮਨੁੱਖ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਡਾਇਨੋਸਟੀ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਪਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਵੀ ਫਸਟ, ਸੈਕਿੰਡ, ਥਰਡ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਫਸਟ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਥੋੜ੍ਹੇ, ਮਨੁੱਖ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਖਿਆਲਾਤ ਵੀ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਹਾਡੇ ਚਲਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਭਗਵਾਨ ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ। ਉਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ। ਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ - 21 ਪੀੜੀ ਸਵਰਗ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ। 21 ਪੀੜੀ ਮਤਲਬ ਜਦੋਂ ਬੁਢਾਪਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਆਤਮਾ ਹੀ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀਆਂ ਨੂੰ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਕੌਣ ਬਣਾਵੇ? ਇਸ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਵੀ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਛੋਟਾ ਬੱਚਾ ਜਾਕੇ ਬਣੇਗੀ। ਸੱਪ ਦਾ ਵੀ ਮਿਸਾਲ ਹੈ, ਇਹ ਸੱਪ ਭ੍ਰਮਰੀ ਦੇ ਮਿਸਾਲ ਸਭ ਇੱਥੋਂ ਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਫਿਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕੰਮ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਬ੍ਰਹਮਣੀਆਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਜੇ ਵਿਸ਼ਟਾ ਦੇ ਕੀੜੇ ਨੂੰ ਭੁੰ - ਭੁੰ ਕਰ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾ ਦਿੰਦੀ ਹੋ। ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਨਾਲੇਜ਼ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ ਨਾ। ਸਾਰੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮੰਗਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਵਾ ... ਕਿਸਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਜੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਦਾਤਾ ਮਤਲਬ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਅਰਥ ਰਹਿਤ। ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਹਨ। 63 ਜਨਮ ਭਗਤੀ ਕਰਨੀ ਹੀ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਢੇਰ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹਨ। ਮੈਂ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਓ। ਇਹ ਹੈ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਕਿਚੜ੍ਹੇ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਜੇ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੀ ਨਹੀਂ। ਕਿੰਨਾ ਦੁੱਖ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਕਿੱਥੋਂ ਆਇਆ? ਬਾਪ ਨੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਪੈੜੀ ਕਿਵੇਂ ਉਤਰੇ? ਗਾਇਆ ਵੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਭਗਤੀ। ਗਿਆਨ ਬਾਪ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਭਗਤੀ ਰਾਵਣ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਨਾ ਬਾਪ ਆਉਂਦਾ, ਨਾ ਰਾਵਣ ਆਉਂਦਾ। ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ ਤੇ ਆਤਮਾ ਦਾ ਬਾਪ ਵੀ ਜਰੂਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਫਿਰ ਟੀਚਰ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਹੋਰ ਇੰਨੇ ਦਾ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ ਸਦਗਤੀ ਨੂੰ ਪਾ ਲੈਂਦੇ ਹੋ, ਫਿਰ ਗੁਰੂ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਬਾਪ ਸਭ ਦਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ। ਸਭ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੁਪਰੀਮ ਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਤਿੰਨਾਂ ਨੂੰ ਤੇ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਤਾਂ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਯਾਦ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਹੋ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਆਓ, ਸਭ ਦੇ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਆਓ, ਸਭ ਦੇ ਦੁੱਖ ਹਰੇ, ਸੁੱਖ ਦੇਵੇ। ਹੇ ਗੰਡ ਫਾਦਰ, ਹੇ ਲਿਬਰੇਟਰ। ਫਿਰ ਸਾਡਾ ਗਾਈਡ ਵੀ ਬਣੇ - ਲੈ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਇਸ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਤੋਂ ਲਿਬਰੇਟ ਕਰੋ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਕੋਈ ਲੰਕਾ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਧਰਨੀ ਜੇ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਕਤ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ। ਰਾਮ ਰਾਜ ਸਿਰਫ਼ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਕਿੰਨਾ ਮੂੰਝ ਗਏ ਹਨ।

ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਸੀ, ਪੂਜਨੀਏ ਸੀ। ਹੁਣ ਤੱਕ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੂਜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਰਤ ਤੇ ਬ੍ਰਹਿਸਪਤੀ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਸੀ ਤਾਂ ਸਤਯੁੱਗ ਸੀ। ਹੁਣ ਰਾਹੂ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਵੇਖੋ ਭਾਰਤ ਦਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੈ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਭ ਅਨਰਈਟੀਅਸ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਬਾਪ ਰਈਟੀਅਸ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਰਾਵਣ ਅਨ ਰਈਟੀਅਸ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਰਾਮ ਰਾਜ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਹਨ ਨਾ। ਨਰਕਵਾਸੀ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਨੂੰ ਨਰਕ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰਰਗ ਅਤੇ ਨਰਕ ਅੱਧਾ - ਅੱਧਾ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਰਾਮ ਰਾਜ ਕਿਸਨੂੰ ਅਤੇ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਕਿਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੇ ਬੁੱਧੀ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਬ੍ਰਦਰਜ਼ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਸਭ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਮਿਲਣ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ। ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਬਾਪ ਨੇ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਕੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਬਾਕੀ

ਸਭ ਚਲੇ ਗਏ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ। ਇਹ ਵੀ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਿਖਪਤੀ ਹੈ ਚੈਤੰਨ। ਸਤ - ਚਿਤ - ਆਨੰਦ ਸਵਰੂਪ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸਤ ਵੀ ਹੈ, ਚੈਤੰਨ ਵੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਸਤ ਹੈ, ਚੈਤੰਨ ਵੀ ਹੈ, ਬ੍ਰਿਖਪਤੀ ਵੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਲਟਾ ਝਾੜ ਹੈ ਨਾ। ਇਸਦਾ ਬੀਜ ਉਪਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਉਦੋਂ ਬਾਪ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਹਿਸਟਰੀ - ਜੋਗਾਫੀ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹਿਸਟਰੀ - ਜੋਗਾਫੀ... ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਅੱਖਰ ਨਹੀਂ ਬੋਲੇ। ਹਿੰਦੀ ਵਿੱਚ ਕਹਾਂਗੇ ਇਤਿਹਾਸ - ਭੂਗੋਲ। ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਤਾਂ ਸਭ ਲੋਕ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਗੀਤਾ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਵਿੱਚ ਸੁਣਾਈ। ਹੁਣ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸਤਿਯੁੱਗ ਦਾ ਪ੍ਰਿੰਸ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਭਾਸ਼ਾ ਸੀ, ਇੰਨੇ ਤਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਾਸ਼ਾ ਹੈ ਜਰੂਰ। ਜੇ - ਜੇ ਰਾਜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਸਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਆਪਣੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗੀ ਰਾਜਾਵਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਆਪਣੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ ਦੀ ਰਸਮ ਰਿਵਾਜ ਹੀ ਅਲੱਗ ਹੈ। ਕਲਯੁੱਗੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਰਸਮ - ਰਿਵਾਜ ਵੱਖ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਮੀਰਾਆਵਾਂ ਜੋ ਕਲਯੁੱਗੀ ਲੋਕਲਾਜ ਕੁੱਲ ਦੀ ਮਰਿਆਦਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਕਲਯੁੱਗੀ ਲੋਕ ਲਾਜ ਛੱਡਦੀ ਹੋ ਤਾਂ ਝਗੜਾ ਕਿੰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ - ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤਰੂ ਹੈ, ਇਸ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ। ਜਗਤਜੀਤ ਬਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਇਹ ਚਿੰਤਰ ਵੀ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਰਾਏ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਥਾਪਨ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇਗੀ? ਸ਼ਾਂਤੀਦੇਵਾ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਬਾਪ ਹੀ ਯਾਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਲਪ ਦੀ ਉੱਮਰ ਲੰਬੀ ਕਰ ਦੇਣ ਨਾਲ ਮਨੁੱਖ ਕੁੰਭਕਰਨ ਦੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਸੁੱਤੇ ਪਏ ਹਨ।

ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪੱਕਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰਵਾਓ ਕਿ ਉਹ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ। ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਕਿਵੇਂ ਕਹਾਂਗੇ? ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਕਿਵੇਂ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਾਇਓਗ੍ਰਾਫੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ - ਨਰਕ ਤੋਂ ਸ੍ਵਰਗ ਬਣਾਉਣ। ਟੀਚਰ ਵੀ ਹਨ ਫਿਰ ਨਾਲ ਵੀ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਤਾਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹਨ। ਉਹ ਆਪਣਾ ਪੂਰਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾ ਕੇ ਘਰ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਲੈ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਗਾਈਡ ਵੀ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਲਿਬਰੇਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਗਾਈਡ ਬਣ ਸਭ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਕਲਯੁੱਗੀ ਲੋਕ ਲਾਜ ਕੁੱਲ ਦੀ ਮਰਿਆਦਾ ਛੱਡ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਕੁੱਲ ਦੀਆਂ ਮਰਿਆਦਾਵਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਬਾਪ ਜੋ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਹੋਕੇ ਸੁਣਨ ਦਾ ਅਭਿਆਸ ਪੱਕਾ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ, ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ, ਇਹ ਕੰਟਰਾਸਟ ਸਭ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਿੱਧ ਕਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਲੈਕਿਕ ਆਲੋਕਿਕ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਨਿਆਰੇ ਬਣ ਪ੍ਰਮਾਤਮ ਸਾਥ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਦੁਆਰਾ ਨਸ਼ਟੇਮੋਹਾ ਭਵ:
ਸਦਾ ਨਿਆਰੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਪਿਆਰ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਅਤੇ ਜਿੰਨਾ ਪਿਆਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਨਾ ਨਾਲ ਰਹਾਂਗੇ, ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਂਗੇ। ਪਿਆਰ ਉਸਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਾਲ ਰਹੇ। ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਨਾਲ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਬੋਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਦੇਕੇ ਖੁਦ ਹਲਕੇ ਹੋ ਜਾਓ, ਇਹ ਹੀ ਵਿਧੀ ਹੈ ਨਸ਼ਟੇਮੋਹਾ ਬਣਨ ਦੀ। ਲੈਕਿਨ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਦੀ ਸਬਜੈਕਟ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਅੰਡਰਲਾਈਨ ਕਰੋ। ਲੈਕਿਕ ਅਤੇ ਆਲੋਕਿਕ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਦਾ ਨਿਆਰੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਸਦਾ ਸਾਥ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਵੇਗਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਵਿਕਾਰਾਂ ਰੂਪੀ ਸੱਪਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਬਿਛੋਣਾ ਬਣਾ ਦਿਉ ਤਾਂ ਸਹਿਜਯੋਗੀ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- " ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਗਿਆਨ ਦੀ ਬੁਲਬੁਲ ਬਣ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ, ਜਾਂਚ ਕਰੋ ਕੀ ਕਿੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਇਆ ਹੈ, ਯਾਦ ਦਾ ਚਾਰਟ ਕੀ ਹੈ? "

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਭਗਵਾਨ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹੜਾ ਪ੍ਰੇਮਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ?

ਉੱਤਰ:- ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰੇਮਿਸ ਕਰਦੇ - ਬੱਚੇ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜ਼ਰੂਰ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀ ਮਤ ਤੇ ਚਲ ਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣੋਗੇ ਤਾਂ ਮੁਕਤੀ ਅਤੇ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਜਾਵੋਗੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਜਾਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਚਾਹੇ, ਨਾ ਚਾਹੇ, ਜਬਰਦਸਤੀ ਵੀ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੁ ਕਰਾਕੇ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਜਦ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀ ਵਾਣਪ੍ਰਸਤ ਅਵਸਥਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਮੈਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਪੜ੍ਹਾਈ ਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਗਾਇਨ ਹੈ - ਸਰਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ, 16 ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ....ਇਹ ਸਭ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੁਣ ਹੈ? ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਹੀ ਧਿਆਨ ਜਾਵੇਗਾ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ। ਹੁਣ ਇਹ ਹੈ ਪੜ੍ਹਨ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਤੇ ਮਦਾਰ। ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਾਂ? ਸੰਪੂਰਨ ਦੇਵਤਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਬਣਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਚੰਦਰਮਾ ਜਦ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿੰਨੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਵੇਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ - ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ? ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਟੀਚਰ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ - ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ? ਮੇਰੇ ਲਈ ਕੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ? ਸਭ ਫੁਲਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਫੁੱਲ ਤਾਂ ਸਭ ਹਨ। ਬਗੀਚਾ ਹੈ ਨਾ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੀ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਅਤਿਇੰਦ੍ਰੀਆ ਸੁੱਖਮਈ ਜੀਵਨ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਆਪਣੀ - ਆਪਣੀ ਭਾਸਤੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬਹੁਤ- ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਫਿਰ ਰਿਟਰਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਉਪਾਏ ਦੱਸਦਾ ਹਾਂ - ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ। ਹਰ ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ ਸਾਡੇ ਯਾਦ ਦਾ ਚਾਰਟ ਠੀਕ ਹੈ? ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਵੀ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ? ਕਿਉਂਕਿ ਗਿਆਨ ਬੁਲਬੁਲ ਹੋ ਨਾ। ਕੋਈ ਪੈਰਟਸ ਹਨ, ਕੋਈ ਕੀ ਹੈ! ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਬੂਤਰ ਨਹੀਂ, ਪੈਰੇਟ (ਤੋਤਾ) ਬਣਨਾ ਹੈ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਕਿੱਥੇ ਤਕ ਸਾਨੂੰ ਬਾਬਾ ਯਾਦ ਹੈ? ਕਿੱਥੇ ਤਕ ਅਤਿਇੰਦ੍ਰੀਆ ਸੁੱਖ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ? ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਾ ਹੈ ਨਾ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ ਹੀ ਹਨ। ਮੇਲ ਅਤੇ ਫੀਮਲੇ ਦੇਵੇਂ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਦੈਵੀਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਦੈਵੀ ਘਰਾਣੇ ਦਾ ਭਾਤੀ ਬਣਨ। ਉੱਥੇ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਦੈਵੀ ਘਰਾਣੇ ਦੇ ਭਾਤੀ ਹੋ। ਉੱਥੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰਾਗ ਦਵੇਸ਼ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਦੈਵੀ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਖੂਬ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਨਾ ਵੀ ਕਾਇਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ ਕਦੇ ਮਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ। ਭਾਵੇਂ ਬੀਮਾਰੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਮੂੰਹ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਲੈ ਚਲਣ ਲਈ ਆਏ ਹਨ। ਇਹ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕਿਤੇ ਵੀ ਹੋਵੇ ਪਰ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਬਾਪ ਆਏ ਹੀ ਹਨ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ - ਸੁਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਜ਼ਿਆਦਾ ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਅੱਛਾ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇੱਥੇ ਸਭ ਬੱਚੇ ਬੈਠੇ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਹਾਂ, ਬਣਨਾ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਤੋੜ ਇੱਕ ਸੰਗ ਜੋੜਨ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਗੇ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਿਛਾੜੀ ਤੱਕ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਸਦੈਵ ਇੱਕ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਹੀ ਯਾਦ ਰਹੇ। ਕਿਤੇ ਵੀ ਘੁੰਮਣ ਫਿਰਨ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਵੀ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਬਾਪ ਦੀ ਹੀ ਰਹੇ। ਮੂੰਹ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਸਹਿਜ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਪ ਜਿਹਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸੇ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚੋਂ ਆਏ ਹੋ, ਉਸ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ ਸਮਝਾਉਣ ਵਿੱਚ। ਘਰ ਦਾ ਕੰਮ - ਕਾਜ ਕਰਦੇ, ਚਲਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਹੈ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੜਬੜ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਹੀਰੇ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵੀ ਬਹੁਤ ਅੱਛਾ ਹੈ, ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਤੁਸੀਂ ਖੁਦ ਹੀ ਮੈਗਨੀਫਾਈ ਗਲਾਸ ਹੋ। ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਹੈ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਤਾਂ ਰਿੰਚਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਭਾਵੇਂ ਇਸ ਵਕਤ ਸਭ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥੀ ਹਨ, ਪਰ ਏਮ ਅਬਜੈਕਟ ਤਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਨੂੰ ਪੈਰਾਮ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਅਖਬਾਰ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਖਰਚਾ ਹੋਵੇ, ਇਹ ਪੈਰਾਮ ਸਭ ਨੂੰ ਮਿਲ ਜਾਵੇ। ਬੋਲੋ, ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਹਾਲੇ ਕੋਈ ਪਵਿੱਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹੀ ਹਨ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਅਪਵਿੱਤਰ ਹੈ। ਇੱਕ ਵੀ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਆਤਮਾ ਜਦ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹੈ। ਛੱਡਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਕਰਦੇ- ਕਰਦੇ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਇੱਕਦਮ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਇੱਕਦਮ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਆਈ ਫਿਰ ਗਰਭ

ਮਹਿਲ ਵਿੱਚ ਬੈਠੀ। ਫਿਰ ਇਤਨਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਇਆ। ਹੁਣ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜਾਉਗੀਆਂ ਆਪਣੇ ਘਰ। ਉਥੋਂ ਫਿਰ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਆਉਣਗੀਆਂ। ਉਹ ਗਰਭ ਮਹਿਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ, ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ। ਹੁਣ ਨਰਕ ਵੈਸ਼ਾਲਿਆ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਸ਼ਿਵਾਲਿਆ ਸਥਾਪਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਸਭ ਨੇ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਿੰਸ - ਪ੍ਰਿੰਸੈਸ ਬਣਾਂਗੇ। ਕਈ ਸਮਝਣਗੇ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਜਾ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਲਾਈਨ ਕਲੀਅਰ ਹੋਵੇ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਹੀ ਯਾਦ ਰਹੇ, ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਆਵੇ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰ ਬੈਰਾਗ। ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਯਾਦ ਨਾ ਰਹੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣਾ ਛੀ - ਛੀ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਮਰਨਾ ਹੈ, ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਏ ਸੀ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਬਾਪ ਨੇ ਯਾਦ ਕਰਵਾਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਹ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥੀ ਹੋ। ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਜੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਹਨ, ਸਭਦੀ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਾਣੀ ਤੋਂ ਪਰਾਂ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਛੋਟੇ ਵੱਡੇ ਸਭ ਦੀ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਕਿਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਜਾਕੇ ਗੁਰੂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਤੁਸੀਂ ਲੈਕਿਕ ਗੁਰੂਆਂ ਦਵਾਰਾ ਅਧਾਕਲਪ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹੋ, ਪਰੰਤੂ ਗਿਆਨ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਛੋਟੇ ਵੱਡੇ ਸਭਦੀ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਹੈ। ਮੁਕਤੀ ਤਾਂ ਸਭਨੂੰ ਮਿਲਣੀ ਹੈ। ਛੋਟੇ - ਵੱਡੇ ਸਭ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ ਸਭਨੂੰ ਘਰ ਲੈ ਜਾਣ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਦੁੱਖ ਮਹਿਸੂਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਆਪਣੇ ਘਰ ਸਵੀਟ ਹੋਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਘਰ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਅਕਲ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਸ਼ਾਂਤੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿੰਨੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਲਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ? ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਹਰੇਕ ਨੇ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਸ਼ਾਂਤ ਬੇੜੀ ਨਾ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਅਧਾਕਲਪ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰੂਆਂ ਆਦਿ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਮਿਹਨਤ ਕਰਵਾਈ, ਮਿਹਨਤ ਕਰਦੇ ਭਟਕਦੇ - ਭਟਕਦੇ ਹੋਰ ਵੀ ਅਸ਼ਾਂਤ ਹੋ ਗਏ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਜੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਹੈ, ਉਹ ਆਕੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਨਿਰਵਾਨਾਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ, ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਈਏ। ਸਾਰੇ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਸੁੱਖਧਾਮ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਵਾਣੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਅਵਸਥਾ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਵੀ ਪਰੇਮਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ - ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਰੂਰ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਜਿਸਦੇ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਅਧਾਕਲਪ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲੇਗੇ ਤਾਂ ਮੁਕਤੀ - ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਚਲਾਂਗੇ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਤੇ ਸਭ ਨੇ ਜਾਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਜਾਣਾ ਚਾਹੇ ਜਾਂ ਨਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੇ, ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਭ ਨੇ ਜਾਣਾ ਹੈ ਜਰੂਰ। ਪਸੰਦ ਕਰੋ, ਨਾ ਕਰੋ, ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਸਭਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਜਾਣ। ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਵੀ ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੂ ਕਰਵਾਏ ਲੈ ਚਲਾਂਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹੋ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਵਾਣੀ ਤੋਂ ਪਰੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਛੱਡਾਂਗਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਨਹੀਂ ਚਲਣਗੇ ਫਿਰ ਵੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਕੇ ਮਾਰ - ਕੁੱਟਕੇ ਵੀ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟ ਹੀ ਇੰਦਾਂ ਹੈ ਇਸਲਈ ਆਪਣੀ ਕਮਾਈ ਕਰਕੇ ਚਲਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਦ ਵੀ ਅੱਛਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਕੀ ਸੁੱਖ ਪਾਉਣਗੇ। ਬਾਪ ਸਭਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਾਣਾ ਜਰੂਰ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰਾਂ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗਾਕੇ ਬਾਕੀ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਮੇਰੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਮਤ ਤੇ ਸ੍ਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ, 16 ਕਲਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਬਨਣਗੇ ਤਾਂ ਪਦ ਵੀ ਅੱਛਾ ਮਿਲੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਸਭਨੂੰ ਮੈਂਤ ਦੇਵੇ। ਹੁਣ ਮੈਂਤ ਆਇਆ ਕਿ ਆਇਆ। ਬੱਚਣਾ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਛੀ- ਛੀ ਸ਼ਰੀਰ ਰਹਿਣੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬੁਲਾਇਆ ਹੀ ਹੈ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਚਲੇ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਇਸ ਛੀ - ਛੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਪਿਸ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਤੁਹਾਡਾ ਯਾਦਗਾਰ ਵੀ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਦਿਲਵਾੜਾ ਮੰਦਿਰ ਹੈ ਨਾ - ਦਿਲ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਮੰਦਿਰ, ਆਦਿ ਦੇਵ ਬੈਠਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵੀ ਹੈ, ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੇਵੇਂ ਹੀ ਹਨ, ਇੰਨਾ ਦੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਬਾਬਾ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਉਥੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਆਦਿ ਦੇਵ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪਦਾਦਾ ਬੈਠੇ ਹਨ।

ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਪਾਰਟ ਵਜਾ ਰਹੇ ਹੋ ਉਸਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਯਾਦਗਾਰ ਖੜ੍ਹੀ ਹੈ। ਮਹਾਂਰਥੀ, ਘੁੜਸਵਾਰ, ਪਿਆਦੇ ਵੀ ਹਨ। ਉਹ ਹਨ ਜੜ੍ਹ, ਇਹ ਹੈ ਚੈਤੰਨ। ਉਪਰ ਬੈਕੁੰਠ ਵੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਮਾਡਲ ਵੇਖਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋ, ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਦਿਲਵਾੜਾ ਮੰਦਿਰ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ, ਕਲਪ - ਕਲਪ ਇਹ ਮੰਦਿਰ ਬਣਦਾ ਹੈ ਇਵੇਂ ਹੀ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਜਾਕੇ ਵੇਖੋਗੇ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਮੂੰਝ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਪਹਾੜੀਆਂ ਆਦਿ ਟੁੱਟ - ਟੁੱਟ ਗਈ ਫਿਰ ਬਣਨਗੀਆਂ! ਕਿਵੇਂ? ਇਹ ਖਿਆਲਾਤ ਕਰਨੇ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦੇ। ਹਾਲੇ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਫਿਰ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਆਵੇਗਾ! ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਾਲ ਸਭ ਬਣਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਹਾਲੇ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ, ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੇ ਲਈ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੀ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੰਝਣ ਦੀ ਤਾਂ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਥੇ ਸਭ ਕੁੱਝ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਬਣਾਵਾਂਗੇ। ਉਹ ਦੁਨੀਆਂ ਹੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਥੋਂ ਦੇ ਫੁਲ - ਫੁੱਲ ਆਦਿ ਸਭ ਵੇਖਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਸੁਬੀਰਸ ਪੀਂਦੇ ਹਨ। ਸੁਖਸ਼ਮ ਵਤਨ, ਮੂਲਵਤਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇਹ ਕੁਝ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਸਭ ਹੈ ਬੈਕੁੰਠ ਵਿੱਚ। ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਜੋਗ੍ਰਾਫੀ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਸ਼ਚੇ ਤਾਂ ਪੱਕਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਕਿਸੇ ਦੀ ਤਕਦੀਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ

ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ! ਹੀਰੋ ਜਵਾਹਰਾਤ ਤਾਂ ਹੁਣ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਉਹ ਫਿਰ ਕਿਵੇਂ ਦੇ ਹੋਣਗੇ! ਪੂਜਨੀਏ ਕਿਵੇਂ ਬਣਨਗੇ? ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਖੇਡ ਬਣੀ ਹੋਈ ਹੈ - ਪੂਜਨੀਏ ਅਤੇ ਪੁਜਾਰੀ ਦੀ। ਅਸੀਂ ਸੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ, ਦੇਵਤਾ, ਖੜ੍ਹੀ....ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚੱਕਰ ਜਾਨਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਰਾਜਾ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਬਾਬਾ, ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਸੀ। ਸਾਡਾ ਹੀ ਯਾਦਗਾਰ ਮੰਦਿਰ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਇਸਦੇ ਬਾਅਦ ਹੀ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਜਿਹੜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਚਿੱਤਰ ਹਨ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਮਾਲ ਹੈ, ਕਿੰਨਾ ਰੁਚੀ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ ਹੈ। ਨਾ ਕੋਈ ਇਵੇਂ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾ ਕੇ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਨਕਲ ਕਰ ਨਾ ਸਕਣ। ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਤਾਂ ਖਜ਼ਾਨਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਪਦਮਾਪਦਮ ਭਾਗਿਆਸ਼ਾਲੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸਾਡੇ ਕਦਮ- ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਪਦਮ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਦਾ ਕਦਮ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਯੋਗ ਰਖਾਂਗੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਨਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਦਮ। ਇੱਕ ਤਰਫ਼ ਮਾਇਆ ਵੀ ਫੁੱਲ ਫੇਰਸ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਵਕਤ ਹੀ ਸ਼ਾਮ ਸੁੰਦਰ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਸੁੰਦਰ ਸੀ, ਗੋਲਡਨ ਏਜ਼ਡ, ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸ਼ਾਮ ਆਇਰਨ ਏਜ਼ਡ। ਹਰੇਕ ਚੀਜ਼ ਇਵੇਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਧਰਤੀ ਵੀ ਕਲਰਾਨੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਧਰਤੀ ਵੀ ਫਸਟਕਲਾਸ ਹੋਵੇਗੀ। ਹਰ ਚੀਜ਼ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੇ ਤੁਸੀਂ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਵੇਂ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਬਿਨਾਂ ਪਰਾਲੰਬਧ ਕਿਵੇਂ ਪਾਓਗੇ। ਤਕਲੀਫ਼ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਮੁਰਲੀ ਛੱਪਦੀ ਹੈ, ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਲੱਖਾਂ ਕਰੋੜਾਂ ਦੀ ਅੰਦਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਛਪੇਗੀ। ਬੱਚੇ ਕਹਿਣਗੇ ਜੇ ਕੁਝ ਪੈਸੇ ਹਨ ਉਹ ਯੱਗ ਵਿੱਚ ਲਗਾ ਦਈਏ, ਰੱਖ ਕੇ ਕੀ ਕਰਾਂਗੇ? ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਵੇਖਣਾ ਕੀ - ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਵਿਨਾਸ਼ ਦੀਆਂ ਤਿਆਰੀਆਂ ਵੀ ਵੇਖਦੇ ਰਹੋਗੇ। ਰਿਹਰਸਲ ਹੁੰਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਫਿਰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਹੈ ਤਾਂ ਬੜਾ ਸੌਖਾ। ਸਿਰਫ਼ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਵੀ ਭੁੱਲ ਪੂਰਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬੈਗਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਲਾਈਨ ਕਲੀਅਰ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ - ਹੁਣ ਨਾਟਕ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ, ਅਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਸਵੀਟ ਹੋਮ।

2. ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੇ ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਪਦਮ ਹੈ, ਇਸਲਈ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੋਜ਼ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ। ਦੇਵਤਾ ਘਰਾਣੇ ਦਾ ਭਾਤੀ ਬਣਨ ਦਾ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ ਕੀ ਸਾਨੂੰ ਅਤਿੰਦਰੀਆ ਸੁੱਖ ਕਿੱਥੇ ਤਕ ਭਾਸਦਾ ਹੈ? ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ?

ਵਰਦਾਨ:- ਆਪਣੇ ਟਾਈਟਲ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸਮਰਥ ਸਥਿਤੀ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸਵਮਾਨਧਾਰੀ ਭਵ: ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਬਾਪ ਆਪ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਟਾਈਟਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਸੀ ਰੂਹਾਨੀ ਨਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹੋ। ਜਿਵੇਂ ਟਾਈਟਲ ਯਾਦ ਆਵੇ ਇਵੇਂ ਦੀ ਸਮਰਥ ਸਥਿਤੀ ਬਣਦੀ ਜਾਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਡਾ ਟਾਈਟਲ ਹੈ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਤਾਂ ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਪਰਦਰਸ਼ਨ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਵੇ, ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮਾਇਆ ਦਾ ਗਲਾ ਕੱਟ ਜਾਵੇ। ਮਹਾਵੀਰ ਹਾਂ, ਇਹ ਟਾਈਟਲ ਯਾਦ ਆਵੇ ਤਾਂ ਸਥਿਤੀ ਅਚਲ - ਅਡੋਲ ਬਣ ਜਾਵੇ। ਤਾਂ ਟਾਈਟਲ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਸਮਰਥ ਸਥਿਤੀ ਬਣਾਓ ਤੱਦ ਕਹਾਂਗੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਵਮਾਨਧਾਰੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਭਟਕਦੀ ਹੋਈ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਚਾਹਨਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਪਰਖਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਵਧਾਓ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਇਸ ਦੁਖਧਾਮ ਨੂੰ ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਤਲਾਕ ਦਿਉ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਖਧਾਮ ਜਾਣਾ ਹੈ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹੜੀ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਮਿਹਨਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ?

ਉੱਤਰ:- ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤਰੂ ਹੈ, ਇਸ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੋ। ਇਹ ਹੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਥੋੜੀ ਜਿਹੀ ਮਿਹਨਤ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਮਤਲਬ ਪਾਰਸ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪਾਰਸ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਪੱਥਰ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੁਣ ਗੁੱਲ-ਗੁੱਲ ਬਣੋ ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨੈਣਾਂ ਤੇ ਬਿਠਾ ਕੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣਗੇ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਜਰੂਰ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੀ ਹਾਂ, ਜੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਂਗੇ। ਇਹ ਪੱਕਾ ਨਿਸ਼ਚੈ ਹੈ ਨਾ। ਟੀਚਰ ਜਿਸਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਰੂਰ ਆਪਸਮਾਨ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਚੈ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਕਲਪ ਕਲਪ ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸਾਨੂੰ ਨਰਕਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਤਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਬਾਪ ਸਵਰਗ ਵਾਸੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਰਾਵਣ ਨਰਕਵਾਸੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵੇਲੇ ਹੈ ਰਾਵਣ ਰਾਜ, ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹੈ ਰਾਮ ਰਾਜ। ਰਾਮ ਰਾਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਰਾਮ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਭਗਵਾਨ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਬੜਾ ਸੌਖਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਰ ਪੱਥਰ ਬੁੱਧੀ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਹਨ ਜੋ ਪਾਰਸ ਬੁੱਧੀ ਹੋਣਾ ਹੀ ਅਸੰਭਵ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਨਰਕਵਾਸੀ ਤੋਂ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਲੱਗਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਇਆ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਵੱਡੇ-ਵੱਡੇ ਮਕਾਨ 50 ਮੰਜਿਲ, 100 ਮੰਜਿਲ ਦੇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਇੰਨੀ ਮੰਜਿਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਅੱਜਕਲ ਇਥੇ ਹੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਦੇ ਮਕਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਇਥੇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਆਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇੰਨਾ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਝਾੜ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਓਥੇ ਮੰਜਿਲਾਂ ਆਦਿ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਢੇਰ ਦੀ ਢੇਰ ਜਮੀਨ ਪਈ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਥੇ ਤਾਂ ਜਮੀਨ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਇਸਲਈ ਜਮੀਨ ਦਾ ਮੁੱਲ ਕਿੰਨਾ ਵੱਧ ਗਿਆ ਹੈ। ਓਥੇ ਤਾਂ ਜਮੀਨ ਦਾ ਭਾਵ ਲੱਗਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਨਾ ਮਿਊਸੀਪਲ ਟੈਕਸ ਆਦਿ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਜਿਸਨੂੰ ਜਿੰਨੀ ਜਮੀਨ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਸੁੱਖ ਮਿਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਨਾਲ। ਮਨੁੱਖ 100 ਮੰਜਿਲ ਆਦਿ ਜੋ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤਾਂ ਪੈਸੇ ਆਦਿ ਲੱਗਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਉੱਥੇ ਪੈਸੇ ਆਦਿ ਲੱਗਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਬੜਾ ਧਨ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਪੈਸੇ ਦਾ ਕਦਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਢੇਰ ਪੈਸੇ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਕੀ ਕਰਨਗੇ। ਸੋਨੇ, ਹੀਰੇ, ਮੋਤੀਆਂ ਦੇ ਮਹਿਲ ਆਦਿ ਬਣਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਸਮਝ ਮਿਲੀ ਹੈ। ਸਮਝ ਅਤੇ ਬੇਸਮਝ ਦੀ ਹੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਸਤੇ ਬੁੱਧੀ ਅਤੇ ਤਮੇ ਬੁੱਧੀ। ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ, ਤਮੇਗੁਣੀ ਬੁੱਧੀ ਨਰਕ ਦੇ ਮਾਲਿਕ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਰੇਰਵ ਨਰਕ। ਬੜੇ ਦੁਖੀ ਹਨ ਇਸਲਈ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ, ਫਿਰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਮੱਥਾ ਮਾਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਾਨਫ਼ੈਸ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਏਕਤਾ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਪਰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਇਹ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਮਿਲ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਝਾੜ ਜੜ੍ਹ ਜੜ੍ਹੀਭੂਤ ਹੈ, ਫਿਰ ਨਵਾਂ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਲਯੁੱਗ ਤੋਂ ਸਤਯੁੱਗ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਯੁੱਗੀ ਤੋਂ ਫਿਰ ਕਲਯੁੱਗੀਵਾਸੀ ਬਣਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਸੰਗਮਵਾਸੀ ਬਣ ਸਤਯੁੱਗਵਾਸੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਕਹਿਣਗੇ ਇੰਨੇ ਸਭ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ? ਨਹੀਂ, ਜੇ ਸੱਚੀ ਸੱਤ ਨਰਾਇਣ ਦੀ ਕਥਾ ਸੁਣਨਗੇ ਉਹ ਹੀ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣਗੇ। ਦੁਖਧਾਮ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਇਸ ਦੁਖਧਾਮ ਨੂੰ ਜਿਉਂਦੇ ਜੀ ਤਲਾਕ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਯੁਕਤੀ ਤਾਂ ਦੱਸਦੇ ਹਨ, ਕਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਤਾਲਾਕ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਉਸ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਰਾਜ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਡਰਾਮਾ ਪਲੈਨ ਅਨੁਸਾਰ ਚੋਜ ਜਰੂਰ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ। ਇਸਨੂੰ ਸਤਯੁੱਗ ਕਿਵੇਂ ਕਹਾਂਗੇ? ਪਰ ਮਨੁੱਖ ਬਿਲਕੁਲ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ ਕੀ ਸਤਯੁੱਗ ਕੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਇਸ ਨਾਲੇਜ ਦੇ ਲਾਈਕ ਉਹ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੜੀ ਭਗਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਜੋ ਇਸ ਕੁੱਲ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ, ਉਹ ਸਮਝਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਇਵੇਂ ਹੀ ਟਾਈਮ ਵੇਸਟ ਕਿਉਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਘਰਾਣੇ ਦੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਮੰਨਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਕੀ ਹੈ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੀ - ਇਹ ਮੈਂ ਸਮਝਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਹਨਤ ਕਿਉਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ - ਉਪਰ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ, ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਹਾਂ ਕਲਪ ਕਲਪ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮ ਤੇ ਅਤੇ ਸਾਧਾਰਨ ਮਨੁੱਖ ਤਨ ਵਿੱਚ। ਜੇ ਆਪਣੇ ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਦਸਦਾ ਹਾਂ। ਪੂਰੇ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਦਾ ਪਾਰਟ ਕਿਸਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਦੱਸ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਜੇ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਪਾਰਟ ਹੋਵੇਗਾ ਨਾ। ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫਸਟ ਪ੍ਰਿੰਸ ਆਫ਼ ਸਤਯੁੱਗ। ਉਹ ਹੀ ਫਿਰ 84 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਬਾਅਦ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ? ਫਸਟ ਬੈਗਰ। ਬੈਗਰ ਟੂ ਪ੍ਰਿੰਸ। ਫਿਰ ਪ੍ਰਿੰਸ ਟੂ ਬੈਗਰ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਪ੍ਰਿੰਸ ਟੂ ਬੈਗਰ ਕਿਵੇਂ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਕੋੜੀ ਤੋਂ ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਹੈ ਉਹ ਹੀ ਫਿਰ ਕੋੜੀ ਜਿਹਾ

ਬਣਦੇ ਹਨ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਤਾਂ ਲੈਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜਨਮ ਕੋਣ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਪਹਿਲੇ- ਪਹਿਲੇ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਹੀ ਮੰਨਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਹੈ ਨਾ। ਬਹੁਤ ਜਨਮ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੀ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੜੀ ਸੋਖੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਪਰ ਮਨੁੱਖ ਇੰਨਾ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵੰਡਰ ਖਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਅਕਯੂਰੇਟ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਫਸਟ ਸੇ ਲਾਸਟ। ਫਸਟ ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ, ਲਾਸਟ ਕੋੜੀ ਵਰਗਾ। ਫਿਰ ਹੀਰੇ ਵਰਗਾ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਕਲੀਫ਼ ਕੀ ਹੈ। ਪਾਰਲੇਕਿਕ ਬਾਪ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਕੱਢਦੇ ਹਨ - ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤਰੂ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਕਿਵੇਂ ਬਣੇ ਹੋ? ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਨਾਲ ਇਸਲਈ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਆਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਤਾਂ ਏਵਰ ਪਾਰਸਬੁੱਧੀ ਹੈ, ਉਹ ਕਦੇ ਪੱਥਰ ਬੁੱਧੀ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਕਨੈਕਸ਼ਨ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਤੇ ਜਨਮ ਲੈਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਹੋਇਆ। ਦੇਵਤਾ ਤਾਂ ਬੜੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਪਰ ਮਨੁੱਖ ਕੁਝ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ ਲੋਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕ੍ਰਾਇਸਟ ਤੋਂ 3 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਪੈਰਾਡਾਈਜ਼ ਸੀ। ਉਹ ਫਿਰ ਵੀ ਪਿੱਛੇ ਆਏ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਾਕਤ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਸਭ ਸਿੱਖਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਫਰੈਸ਼ ਬੁੱਧੀ ਹੈ। ਵਾਧਾ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੈ। ਸਤੇ, ਰਜੇ, ਤਮੇ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸਭ ਕੁਝ ਵਲਾਇਤ ਤੋਂ ਹੀ ਸਿੱਖਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ - ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਮਹਿਲ ਆਦਿ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਟਾਈਮ ਨਹੀਂ ਲੱਗੇਗਾ। ਇੱਕ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਫਿਰ ਵਾਧਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਣਾ ਕੇ ਫਿਰ ਢੇਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਸਾਇੰਸ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਉੱਚੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਝੱਟ ਮਹਿਲ ਬਣਾਉਂਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਇੱਥੇ ਮਕਾਨ ਜਾਂ ਮੰਦਿਰ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ 12 ਮਹੀਨੇ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਇੰਜੀਨੀਅਰ ਆਦਿ ਸਭ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਹੀ ਗੋਲਡਨ ਏਜ। ਪੱਥਰ ਆਦਿ ਤਾਂ ਹੋਣਗੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੈਠੇ ਹੋ ਖਿਆਲ ਕਰਦੇ ਹੋਵੋਗੇ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡਾਂਗੇ, ਫਿਰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਵਾਂਗੇ, ਉੱਥੇ ਫਿਰ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਜਨਮ ਲਵਾਂਗੇ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ! ਚਿੰਤਨ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਚਲਦਾ ਹੈ! ਜਿਹੜੇ ਮੇਸਟ ਸਰਵਿਸੇਬਲ ਬੱਚੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਚਿੰਤਨ ਜਰੂਰ ਚਲਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਬੇਰਿਸਟਰੀ ਪਾਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਚਲਦਾ ਹੈ ਨਾ - ਅਸੀਂ ਇਹ ਕਰਾਂਗੇ, ਇਹ ਕਰਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਾ ਕੇ ਇਹ ਬਣਾਂਗੇ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਹਾਡੀ ਉਮਰ ਵਾਧੇ ਨੂੰ ਪਾਵੇਗੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਇਹ ਗੁੱਡ ਬੜੀ ਉੱਚੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇਸਵਰੀਏ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸੰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਾਈ-ਭੈਣ ਤੋਂ ਵੀ ਉੱਚ ਚੜ੍ਹਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਭਾਈ-ਭਾਈ ਸਮਝੋ, ਇਹ ਬੜੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਭਾਈ ਦਾ ਨਿਵਾਸ ਕਿਥੇ ਹੈ? ਇਸ ਤਖਤ ਤੇ ਅਕਾਲ ਆਤਮਾ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਖਤ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੇ ਸੜ ਗਏ ਹਨ। ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੁਹਾਡਾ ਤੱਖਤ ਸੜ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਇਸ ਤੱਖਤ ਤੇ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਭਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੈ? ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਬਿਲਕੁਲ ਸੁਕਸ਼ਮ ਹੈ, ਸਟਾਰ ਮਿਸਲ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਵੀ ਬਿੰਦੂ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਫਿਰ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਬੋੜੀ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਪੜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਚਲ ਕੇ ਹੋਰ ਹੀ ਕਸ਼ਿਸ਼ ਹੁੰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਵਿਘਨ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਪੈਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਤਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਇਹ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਹੈ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਹੋਰ ਹੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਗਏ ਹਨ। ਵਿਕਾਰ ਬਗੈਰ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਗੈਰਮੈਂਟ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਸ਼ਰਾਬ ਨਹੀਂ ਪੀਓ, ਤਾਂ ਸ਼ਰਾਬ ਬਗੈਰ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਫਲਾਣੀ ਜਗ੍ਹਾ ਤੇ ਬੰਬ ਸਮੇਤ ਡਿਗ ਜਾਵੇ। ਕਿੰਨਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਬੈਠੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਫਿਰ ਉੱਥੇ ਬੈਠੇ ਬੈਠੇ ਬੰਬ ਸੁੱਟਦੇ ਹਨ - ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਲਈ। ਕਿਵੇਂ ਚਟਾਭੇਟੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਬੈਠੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਕਿਵੇਂ ਵੀ ਕਰ ਕੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਜਰੂਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹਠਯੋਗ ਕਰਨ ਦੀ ਜਾ ਆਸਨ ਆਦਿ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਵੇਂ ਵੀ ਬੈਠੇ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਯਾਦ ਕਰੋ ਕੀ ਅਸੀਂ ਮੇਸਟ ਬਿਲਵਡ ਬੱਚੇ ਹਾਂ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਇਵੇਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਮੱਖਣ ਤੋਂ ਵਾਲ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਸੈਕੰਡ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ। ਕਿਤੇ ਵੀ ਬੈਠੇ, ਘੁੰਮੇ ਫਿਰੋ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣ ਬਗੈਰ ਜਾਵਾਂਗੇ ਕਿਵੇਂ? ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਜਾਵਾ ਖਾਣੀਆਂ ਪੈਣਗੀਆਂ। ਜਦੋਂ ਧਰਮਰਾਜ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਵਾਂਗੇ ਤਾਂ ਸਭ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੁ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਂਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਵਾਂਗੇ। ਇਮਪਿਊਰ(ਅਪਵਿੱਤਰ) ਰਹਾਂਗੇ ਤਾਂ ਸੁੱਖਾ ਰੋਟਲਾ ਖਾਵਾਂਗੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਾਂਗੇ, ਪਾਪ ਕੱਟਣਗੇ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਖਰਚੇ ਆਦਿ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਘਰ ਬੈਠੇ ਰਹੋ, ਬਾਪ ਤੋਂ ਵੀ ਮੰਤਰ ਲੈ ਲਵੋ। ਇਹ ਹੈ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਵਸ ਕਰਨ ਦਾ ਮੰਤਰ - ਮਨਮਨਾਭਵ। ਇਹ ਮੰਤਰ ਮਿਲਿਆ ਫਿਰ ਭਾਵੇਂ ਘਰ ਜਾਵੇ। ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਕੁਝ ਬੋਲੇ ਨਹੀਂ। ਅਲਫ਼ ਅਤੇ ਬੇ, ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ ਪਾਪ ਕੱਟ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਆਪਣਾ ਅਨੁਭਵ ਵੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਭੋਜਨ ਤੇ ਬੈਠਦਾ ਹਾਂ, ਅੱਛਾ, ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਖਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਫਿਰ ਝੱਟ ਭੁਲ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਮੱਥੇ ਮਾਮਲਾ... ਕਿੰਨਾ ਖਿਆਲ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ - ਫਲਾਣੇ ਦੀ ਆਤਮਾ ਬਹੁਤ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸਰਵਿਸੇਬਲ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਜੋ ਆਤਮਾ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹੋ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ। ਬਾਪ ਉੱਥੋਂ ਹੋਠਾਂ ਆਏ

ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਭਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹੋ - ਭਗਵਾਨ ਆਇਆ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਦਸਣਾ ਪਵੇ। ਹੱਦ ਅਤੇ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਹਨ। ਹੁਣ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਰਜਾਈ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਵੀ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ, ਅਨੇਕ ਧਰਮਾਂ ਦਾ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਇਹ ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਤਮੋਪ੍ਰਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣ ਜਾਉਗੇ। ਇਹ ਤਰੀਕਾ ਬਾਪ ਨੇ ਹੀ ਦਸਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ- ਬਾਪ ਸਭ ਨੂੰ ਗੁਲ - ਗੁਲ ਬਣਾਕੇ ਅੱਖਾਂ ਤੇ ਬਿਠਾਕੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਹੜੀਆਂ ਅੱਖਾਂ? ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਜਾਣਾ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਹੈ, ਉਸਤੋਂ ਪਹਿਲੋਂ ਕਿਉਂ ਨਾ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈ ਲਈਏ। ਕਮਾਈ ਵੀ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁਲਣ ਨਾਲ ਫਿਰ ਘਾਟਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਪੱਕੇ ਵਪਾਰੀ ਬਣੋ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣੇਗੀ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਜਾ ਜਾਕੇ ਲਵਾਂਗੇ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ ਦੇਹੀ- ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੋ। ਇਹ ਆਦਤ ਪੱਕੀ ਪਾਉਣੀ ਪਵੇ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਬੇੜਾ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਸ਼ਿਵਾਲਿਆ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਵੇਗੇ। ਚੰਦਰਕਾਂਤ ਵੇਦਾਂਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਕਥਾ ਹੈ। ਬੇਟ (ਨਾਵ, ਨੇਕਾ) ਕਿਵੇਂ ਚਲਦੀ ਹੈ, ਵਿਚ ਉਤਰਦੇ ਹਾਂ, ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨਾਲ ਦਿਲ ਲਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਟੀਮਰ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਫਿਰ ਵੀ ਬਣਨਗੇ, ਤੁਸੀਂ ਪੜ੍ਹੋਗੇ। ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਬਾਬਾ ਆਉਣਗੇ ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਛੱਡ ਦੇਣਗੇ। ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਸਭਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣ। ਭਾਰਤ ਦਾ ਉਥਾਨ ਅਤੇ ਪਤਨ (ਉਨਤੀ ਅਤੇ ਅਵਨਤੀ) ਕਿਵੇਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕਿੰਨਾ ਕਲੀਅਰ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਂਵਰਾ ਅਤੇ ਗੋਰਾ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਸੇ ਵਿਸ਼ਨੂੰ, ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾ। ਇੱਕ ਤਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਸਮਝਾਉਣੀ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣੀ ਹੈ ਗੋਰਾ ਅਤੇ ਸਾਂਵਰਾ। ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਨਰਕ ਨੂੰ ਲਤ ਮਾਰਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਚਿੰਤਰ ਵਿੱਚ ਕਲੀਅਰ ਹੈ ਨਾ। ਰਜਾਈ ਦੇ ਚਿੰਤਰ ਵੀ ਤੁਹਾਡੇ ਬਣਾਏ ਸਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਦੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੂੰ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਹਾਂ, ਭ੍ਰਿਕੂਟੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਸਾਡਾ ਨਿਵਾਸ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਾਂ, ਸਾਡਾ ਇਹ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਪਰਿਵਾਰ ਹੈ - ਇਸ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਦੇਹੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀ ਆਦਤ ਪਾਉਣੀ ਹੈ।

2. ਧਰਮ ਰਾਜ ਦੀ ਸਜਾਵਾਂ ਤੋਂ ਛੁੱਟਣ ਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਸਭ ਹਿਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਚੁਕਤੁ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਵਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਜੋ ਮੰਤਰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਦੇ ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਦਾ ਅਲਰਟ ਰਹਿ ਕੇ ਸਭ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਮੁਕਤੀ-ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦਾਤਾ ਭਵ: ਹੁਣ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੁਭ ਸੰਕਲਪ ਇਮਰਜ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਭ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਨ ਕਰੀਏ। ਸਭ ਦੀ ਇੱਛਾ ਹੈ ਕਿ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਹੋ ਜਾਈਏ, ਤਾਂ ਉਸਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਵਾਓ। ਇਸਦੇ ਲਈ ਆਪਣੇ ਸਤੋਪ੍ਰਾਨ ਵਾਇਬ੍ਰੇਸ਼ਨ ਨਾਲ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਵਿ੍ਰਤੀ ਨੂੰ ਚੋਂਜ ਕਰੋ। ਮਾਸਟਰ ਦਾਤਾ ਬਣ ਹਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਇੱਛਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਨ ਕਰੋ। ਮੁਕਤੀ, ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ ਦਾ ਦਾਨ ਦਿਉ। ਇਹ ਜਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੀ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਅਲਰਟ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਮੁਰਲੀਧਰ ਦੀ ਮੁਰਲੀ ਤੇ ਦੇਹ ਦੀ ਵੀ ਸੁੱਧ ਬੁੱਧ ਭੁਲਣ ਵਾਲੇ ਹੀ ਸੱਚੇ ਗੋਪੀ ਗੋਪੀਆਂ ਹਨ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਬਾਪ ਜੋ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਦਿਲ ਤੇ ਛਪ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਏ ਜੋ ਸੁਰਜਵੰਸ਼ੀ ਘਰਾਣੇ ਵਿੱਚ, ਉੱਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣ, ਤਾਂ ਧਾਰਨਾ ਵੀ ਕਰਨੀ ਹੈ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸਦਾ ਰਿਫਰੈਂਸ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਕੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਜਿਵੇਂ ਗਰਮੀ ਵਿੱਚ ਪੱਖੇ ਚਲਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਰਿਫਰੈਂਸ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਦਾ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਫਿਰਾਉਂਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਰਿਫਰੈਂਸ ਰਹੇਗੇ। ਬੱਚੇ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਲਗਦਾ ਹੈ? ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ- ਬੱਚੇ, ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ ਜਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਰਾਜੇ ਬਣੋਗੇ। ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਫਿਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸੁਰਜਵੰਸ਼ੀ ਬਣਦੇ ਹਨ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਪੱਖੇ ਵੀ ਫਿਰਦੇ ਹਨ ਸਭਨੂੰ ਰਿਫਰੈਂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚਕ੍ਰਧਾਰੀ ਬਣ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਰਿਫਰੈਂਸ ਹੁੰਦੇ ਹੋ। ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚਕ੍ਰਧਾਰੀ ਦਾ ਅਰਥ ਵੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਹੀਂ ਸਮਝਣਗੇ ਤਾਂ ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਰਾਜਾ ਨਹੀਂ ਬਣਨਗੇ। ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚਕ੍ਰਧਾਰੀ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਰਾਜਾ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚਕ੍ਰਧਾਰੀ ਬਣੇ ਹਾਂ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵੀ ਚਕ੍ਰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਕਮਬਾਈਨਡ ਨੂੰ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇੱਕਲੇ ਨੂੰ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚਕ੍ਰ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਰਾਜਾ ਬਣੇਗੇ। ਗੱਲ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸੌਖੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਬਾਬਾ, ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚਕ੍ਰਧਾਰੀ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਸਮਾਂ ਲੱਗੇਗਾ। ਬੱਚੇ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ। ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਬਣਦੇ ਹੋ ਵਿਸ਼ਨੂਵੰਸ਼ੀ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਨੂਵੰਸ਼ੀ ਹੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਵਿਸ਼ਨੂਵੰਸ਼ੀ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਵੰਸ਼ੀ ਬਣਨਾ ਪਵੇ ਫਿਰ ਬਾਬਾ ਬੈਠ ਸੁਰਜਵੰਸ਼ੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਖਰ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸੌਖਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਨਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸੁਰਜਵੰਸ਼ੀ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚਕ੍ਰਧਾਰੀ ਸੇ ਵਿਸ਼ਨੂਵੰਸ਼ੀ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਵਿਸ਼ਨੂਵੰਸ਼ੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਬਣਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਵਿਸ਼ਨੂਵੰਸ਼ੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ, ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਹੈ ਵਿਸ਼ਨੂਵੰਸ਼ੀ ਬਣਨ ਦਾ ਯੁੱਗ। ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹੀ ਹੋ ਵਿਸ਼ਨੂਵੰਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦੇ ਲਈ, ਜਿਸਨੂੰ ਸੁਰਜਵੰਸ਼ੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਗਿਆਨ ਸੁਰਜਵੰਸ਼ੀ ਅੱਖਰ ਬਹੁਤ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਸੀ ਸਤਯੁੱਗ ਦਾ ਮਾਲਿਕ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਦੇਵੇਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਬੱਚੇ ਆਏ ਹਨ ਲਕਸ਼ਮੀ -ਨਾਰਾਇਣ ਅਥਵਾ ਵਿਸ਼ਨੂਵੰਸ਼ੀ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ, ਨਵੇਂ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ, ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਨੂਵੰਸ਼ੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਉੱਚਾ ਪਦ ਹੋਰ ਕੋਈ ਹੈ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਹੀ ਇਹ ਹੈ। ਬੇਲੋ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਸਪਰਿਚੁਅਲ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ। ਏਮ ਆਬਜੈਕਟ ਇਸ ਚਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਿਵੇਂ ਲਿਖੀਏ ਜੋ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਲਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਨੂਵੰਸ਼ੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਜਰੂਰ ਮਤਲਬ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਕੁੱਲ ਦੇ ਸੀ। ਸਵਰਗ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮਿੱਠੇ -ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਅੱਜ ਤੋਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲੋਂ ਸੁਰਜਵੰਸ਼ੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤੇ ਸੀ। ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਹੁਣ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਬੱਚਿਓ ਤੁਸੀਂ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸੁਰਜਵੰਸ਼ੀ ਸੀ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਇਆ ਸੀ ਸੁਰਜਵੰਸ਼ੀ ਘਰਾਣਾ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ। ਬਰੇਬਰ ਭਾਰਤ ਸਵਰਗ ਸੀ। ਇਹ ਹੀ ਪੁਜੀਏ ਸਨ, ਪੂਜਾਰੀ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪੂਜਾ ਦੀ ਕੋਈ ਸਮਗ੍ਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਪੂਜਾ ਦੀ ਰਸਮ - ਰਿਵਾਜ ਆਦਿ ਲਿਖੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਸਮਗ੍ਰੀ। ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬ੍ਰਿਖਪਤੀ ਵਾ ਬ੍ਰਹਸਪਤਿ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਸਪਤਿ ਦੀ ਦਸ਼ਾ ਉੱਚੀ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬ੍ਰਿਖਪਤੀ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾ ਰਹੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਪੁਜੀਏ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਸੀ ਫਿਰ ਪੂਜਾਰੀ ਬਣੇ ਹੋ। ਜੇ ਦੇਵਤੇ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਸਨ ਫਿਰ ਉਹ ਕਿੱਥੇ ਗਏ? ਜ਼ਰੂਰ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਨਗੇ। ਤਾਂ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਅੱਖਰ ਨੋਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦਿਲ ਤੇ ਜਾਂ ਕਾਗਜ਼ ਤੇ? ਇਹ ਕੌਣ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ। ਉਹ ਹੀ ਸਵਰਗ ਰਚਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੇ ਨਾਂ ਸਕੇ। ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਤਾਂ ਹਨ ਦੇਹਧਾਰੀ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ - ਬਾਬਾ, ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਰਿਸਪੋਂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਬੱਚਿਓ। ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੋ ਗਿਆ ਨਾ। ਬੱਚਿਓ, ਤੁਸੀਂ ਸੁਰਜਵੰਸ਼ੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਪੁਜੀਏ ਸੀ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਪੂਜਾਰੀ ਬਣੇ। ਇਹ ਹੈ ਰਾਵਣ ਦਾ ਰਾਜ। ਹਰ ਸਾਲ ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਜਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਵੀ ਮਰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। 12 ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਫਿਰ ਰਾਵਣ ਨੂੰ ਜਲਾਉਣਗੇ। ਗੋਇਆ ਸਿੱਧ ਕਰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਰਾਵਣ ਸੰਪਰਦਾਇ ਦੇ ਹਾਂ। ਰਾਵਣ ਮਤਲਬ 5

ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਕਾਇਮ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਸਨ, ਹੁਣ ਕਲਯੁੱਗ ਪੁਰਾਣੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਹੈ, ਇਹ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲੇ ਤੁਸੀਂ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾਵੰਸ਼ੀ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਤੇ ਬੈਠੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਸੂਦਰ ਕੁੱਲ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਇਸ ਵਕਤ ਹੈ ਹੀ ਆਸੁਰੀ ਰਾਜ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ, ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ। ਹੁਣ ਸੁੱਖ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ। ਦੁੱਖ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਦੁੱਖ ਤਾਂ ਕਲਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਦੁੱਖ ਹਰਤਾ, ਸੁੱਖ ਕਰਤਾ ਹੈ ਹੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ। ਉਹ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹੀ ਹਨ ਸੁੱਖ ਦਾ। ਸਤਯੁੱਗ ਨੂੰ ਸੁੱਖਧਾਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉੱਥੇ ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਉੱਮਰ ਵੀ ਵੱਡੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਰੇਣ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ। ਸਮੇਂ ਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਖੱਲ ਛੱਡ ਦੁਨੀ ਲੈ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਸਰੀਰ ਬੁੱਢਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਬੱਚਾ ਸਤੋਗੁਣੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀ ਤੋਂ ਉੱਚ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤਾਂ ਫਿਰ ਵੀ ਵਿਕਾਰੀ ਗ੍ਰਹਿਸਤੀ ਤੋਂ ਸੰਨਿਆਸੀ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਹੈ। ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਾਵਣ ਰਾਜ, ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਰਾਜ ਹੈ। ਸ੍ਰੇਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਹਿਸਟ੍ਰੀ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੇਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਕੌਣ ਬਣਾਵੇ? ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਇੱਕ ਵੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਬੜੀ ਬੁੱਧੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਪਾਰਸ ਬੁੱਧੀ ਬਣਨ ਦਾ ਯੁੱਗ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਪੱਥਰ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਪਾਰਸ ਬੁੱਧੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੰਗ ਤਾਰੇ ਕੁਸੰਗ ਬੋਰੇ। ਸਤ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸਿਵਾਏ ਬਾਕੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਹੀ ਕੁਸੰਗ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਾਕੇ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ। ਫਿਰ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਕਾਰੀ ਕੌਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਕੀ ਜਾਣੀਏ! ਅਰੇ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਕੌਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਜਰੂਰ ਬਾਪ ਹੀ ਬਣਾਉਣਗੇ। ਵਿਕਾਰੀ ਕੌਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ? ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੈ ਨਾ। ਕਿਸੇ ਦਾ ਬਾਪ ਮਰ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪੁਛੋ ਕਿੱਥੇ ਗਿਆ? ਕਹਿਣਗੇ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਹੋਇਆ। ਅੱਛਾ, ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਸੀ ਨਾ। ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਨਰਕਵਾਸੀ ਠਹਿਰੇ ਨਾ। ਕਿੰਨੀ ਸੌਖੀ ਹੈ ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਲੀ ਗੱਲ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਨਰਕਵਾਸੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਨਰਕ ਨੂੰ ਵੇਸ਼ਾਲਿਆ, ਸਵਰਗ ਨੂੰ ਸ਼ਿਵਾਲਿਆ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਜ ਤੋਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲੋਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਲਿਕ ਮਹਾਰਾਜਾ - ਮਹਾਰਾਣੀ ਸੀ ਫਿਰ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਣਾ ਪਵੇ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਸਭਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੁਸੀਂ ਲਏ ਹਨ। ਇਸਦੇ ਲਈ ਹੀ ਗਾਇਨ ਹੈ ਆਤਮਾਏ ਪਰਮਾਤਮਾ ਅਲਗ ਰਹੇ ਬਹੁਕਾਲ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਜੋ ਪਹਿਲੋਂ - ਪਹਿਲੋਂ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਹੀ ਆਏ ਫਿਰ 84 ਜਨਮ ਲੈ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹੋ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪੁਕਾਰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਨਾ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਉ, ਤਾਂ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇੱਕ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੁਪਰੀਮ ਪਾਵਰ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਬੈਠਕੇ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ 84 ਲੱਖ ਯੋਨੀਆਂ ਆਦਿ ਹੈ ਨਹੀਂ। 84 ਜਨਮ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਪਰਜਾ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿੱਥੇ ਗਈ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੀ 84 ਜਨਮ ਲੈਣੇ ਪਏ। ਜੇ ਪਹਿਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਪੂਰੇ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਫਿਰ ਪਹਿਲੋਂ ਉਹ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟ੍ਰੀ ਜੇਗ੍ਰਾਫੀ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ - ਚੰਦ੍ਰਵੰਸ਼ੀ ਰਾਜ ਮਸਟ ਰਪੀਟ। ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲਾਇਕ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਏ ਹਾਂ ਇਸ ਪਾਠਸ਼ਾਲਾ ਵਾ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਨਰ ਤੋਂ ਨਰਾਇਣ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਸਾਡੀ ਏਮ ਅਬਜੈਕਟ ਇਹ ਹੈ। ਜੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨ ਗੇ ਉਹ ਹੀ ਪਾਸ ਹੋਣਗੇ। ਜੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਜਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਘੱਟ। ਇਹ ਰਾਜਧਾਨੀ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਤੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸ਼੍ਰੀ - ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਮੱਤ ਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਜਾਂ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਸ਼੍ਰੀ ਮਾਨਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ। ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਜੋ ਆਵੇਗਾ ਉਸਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀ ਕਹਿ ਦੇਣਗੇ। ਸ਼੍ਰੀ ਫਲਾਣਾ... ਹੁਣ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਤਾਂ ਸਿਵਾਏ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਕੋਈ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਭਾਰਤ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਤੋਂ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੀ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੀ ਖ਼ਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੈ ਤੇ ਨਿੰਦਾ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਬਿਲਕੁਲ ਧਨਵਾਨ ਸੀ, ਹੁਣ ਬਿਲਕੁਲ ਕੰਗਾਲ ਬਣਿਆ ਹੈ। ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਜਾਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ-ਹਮ ਨਿਰਗੁਣਹਾਰੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਾਹੀ। ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰੰਤੂ ਉਹ ਰਹਿਮਦਿਲ ਥੋੜੀ ਸਨ। ਰਹਿਮਦਿਲ ਤੇ ਇੱਕ ਨੂੰ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਉਹ ਤੁਹਾਡਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ, ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਵੀ ਹੈ। ਗਰੰਟੀ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਤੁਹਾਡੇ ਜਨਮ- ਜਨਮਾਂਤੁ ਦੇ ਪਾਪ ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਫਿਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਦਾ ਚੱਕਰ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸੀ ਜੋ ਫਿਰ ਜਰੂਰ ਬਣੇਗੀ। ਦੁਨੀਆਂ ਪਤਿਤ ਹੋਵੇਗੀ ਫਿਰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਤਿਤ ਰਾਵਣ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਾਵਨ ਮੈਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਕੀ ਇਹ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਗੁੜੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਜਾ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਰਾਵਣ ਨੂੰ 10 ਸਿਰ ਕਿਉਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ? ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਨੂੰ ਵੀ 4 ਬਾਹਵਾਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਕੋਈ ਇਵੇਂ ਦਾ ਮਨੁੱਖ ਥੋੜੀ ਨਾ ਕਦੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ 4 ਬਾਹਵਾਂ ਵਾਲਾ ਮਨੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਜੋ ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਉਹ ਵੀ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸਭ ਨੂੰ 2 ਬਾਹਵਾਂ ਹਨ। ਕੁਝ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਕੰਠ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵੀ ਕਿੰਨੇ ਫਾਲੋਵਰਜ਼ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਮਾਲ ਹੈ! ਇਹ ਤਾਂ ਬਾਪ ਗਿਆਨ ਦੀ ਅਥਾਰਟੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਗਿਆਨ ਦੀ ਅਥਾਰਟੀ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ - ਆਲਮਾਈਟੀ ਅਥਾਰਟੀ ...ਇਹ ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਤਾਕਤ ਲੈਂਦੇ ਹੋ, ਜਿਸ ਨਾਲ

ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਤਾਕਤ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਇੱਕਲੇ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸੀ ਤਾਂ ਆਲਮਈਟੀ ਕਹਾਂਗੇ ਨਾ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸਨ। ਇਹ ਮਾਈਟ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਥੋਂ ਮਿਲੀ? ਬਾਪ ਤੋਂ। ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਨਾ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਹੈ ਨਾ। ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਪਤਿਤ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਮਿਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਪਤਿਤ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਝੁੱਕਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਭਗਤ ਹਾਂ। ਪਾਵਨ ਦੇ ਅੱਗੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵੀ ਅਧਾਕਲਪ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਭਗਵਨੁਵਾਚ - ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਭਗਤੀ ਦਾ ਫਲ ਦੇਣ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕੋਈ ਬੈਲਗਾੜੀ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਆਵਾਂਗਾ। ਜੇ ਉੱਚ ਤੋਂ ਉੱਚ ਸੀ ਫਿਰ 84 ਜਨਮ ਪੂਰੇ ਕੀਤੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਉਤਮ ਪੁਰਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹਨ ਕਨਿਸ਼ਠ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਖੇਲ੍ਹ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਜੇਕਰ ਸਮਝੋਗੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਆਓਗੇ ਨਹੀਂ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਸੰਗ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਪਾਰਸ ਬੁੱਧੀ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕੁਸੰਗ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ।
2. ਸਦਾ ਇਸੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚਕ੍ਰਧਾਰੀ ਸੋ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਏ ਹਨ ਸਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਸੁਰਜਵੰਸ਼ੀ ਬਣਾਉਣ। ਸਾਡਾ ਲਕਸ਼ ਹੀ ਇਹ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਨਿਮਿਤ ਕੋਈ ਵੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਫ੍ਰੀਤੀ ਦੁਆਰਾ ਵਾਇਬਰੇਸ਼ਨਜ਼ ਫੈਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਬੇਹੱਦ ਸੇਵਾਦਾਰੀ ਭਵ: ਹੁਣ ਬੇਹੱਦ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਤੇਜ਼ ਗਤੀ ਲਿਆਓ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਤਾਂ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਜੋ ਸਮੇਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਲੇਕਿਨ ਨਿਮਿਤ ਕੋਈ ਵੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਸਹਿਯੋਗੀ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਸਿਰਫ਼ ਫ੍ਰੀਤੀ ਬੇਹੱਦ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਵਾਇਬਰੇਸ਼ਨਜ਼ ਫੈਲਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਬੇਹੱਦ ਵਿੱਚ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹੋਗੇ ਤਾਂ ਜਿਹੜੀ ਡਿਊਟੀ ਹੈ ਉਹ ਹੋਰ ਵੀ ਸੌਖੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਹਰ ਸੰਕਲਪ, ਹਰ ਸੈਕਿੰਡ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਵਾਇਬਰੇਸ਼ਨਜ਼ ਫੈਲਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਾ ਹੀ ਬੇਹੱਦ ਸੇਵਾਦਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸ਼ਿਵ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਕੰਮਬਾਇੰਡ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦੇ ਅਸਤਰ - ਸਸਤਰ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- ਇਸ ਜਨਮ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਹਲਕਾ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸੱਚ - ਸੱਚ ਸੁਣਾਉ ਅਤੇ ਪਿਛਲੇ ਜਨਮ ਦੇ ਵਿਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਯੋਗ ਅਗਨੀ ਨਾਲ ਖਤਮ ਕਰੋ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਖੁਦਾਈ ਖਿਦਮਤਗਾਰ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਕਿਹੜੀ ਇੱਕ ਚਿੰਤਾ(ਫੁਰਨਾ) ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਸਾਨੂੰ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਕੇ ਪਾਵਨ ਜ਼ਰੂਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦਾ ਫੁਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੀ ਮੁੱਖ ਸਬਜੈਕਟ ਹੈ। ਜੇ ਬੱਚੇ ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ ਉਹ ਹੀ ਬਾਪ ਦੇ ਖਿਦਮਤਗਾਰ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਇੱਕਲਾ ਕੀ ਕਰੇਗਾ ਇਸਲਈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਕੇ ਪਾਵਨ ਰਾਜਧਾਨੀ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਰਿਫਰੈਸ਼ ਹੋਣ ਦੇ ਲਈ। ਉੱਥੇ ਸੈਂਟਰ ਤੇ ਜਦੋਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਬਾਬਾ ਮਧੁਬਨ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਮੁਰਲੀ ਚਲਦੀ ਹੀ ਹੈ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ। ਬੱਚੇ ਸਮਝਣਗੇ ਅਸੀਂ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ ਮਧੁਬਨ ਵਿੱਚ ਮੁਰਲੀ ਸੁਣਨ। ਮੁਰਲੀ ਅੱਖਰ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਲਈ ਸਮਝ ਲਿਆ ਹੈ। ਮੁਰਲੀ ਦਾ ਅਰਥ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਆਈ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਫੀਲ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਬਰੇਬਰ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਬੇਸਮਝ ਬਣ ਗਏ ਸੀ। ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਜਦੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਨਿਸਚੇ ਬੁੱਧੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਰੇਬਰ ਅਸੀਂ ਬਹੁਤ ਬੇਸਮਝ ਬਣ ਗਏ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਸਮਝਦਾਰ, ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸੀ। ਕੋਈ ਮੂਰਖ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਸਨ, ਇੰਨੇ ਸਮਝਦਾਰ ਸਨ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਪੂਜੇ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਜੜ ਚਿੱਤਰ ਕੁਝ ਬੇਲ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਕੁਝ ਬੇਲਦੇ ਹਨ ਕੀ! ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਆਕੇ ਬੇਲਦੇ ਹਨ। ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਲਈ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਉਸਨੇ ਮੁਰਲੀ ਵਜਾਈ। ਜਿਸ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਕੁਪੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤਾਂ ਇਹ ਪੂਜਾ ਆਦਿ ਨਿਸ਼ਫਲ ਹੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਜਦ ਤੱਕ ਬਾਪ ਆਏ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਕਈਆਂ ਨੇ ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਕੁਝ ਵੀ ਪੜ੍ਹੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇੱਕ ਸਤ ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਬਰੇਬਰ ਸੱਚਾ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਤ। ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦੀ ਸੱਚੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅਰਥ ਤਾਂ ਠੀਕ ਹੈ। ਸਤ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਹੁਣ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਸਤਯੁੱਗ ਸਥਾਪਨ ਕਰਾਂਗੇ ਨਾ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਕਲਯੁੱਗ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਬਣੇਗੀ। ਕਥਾ ਸੁਣਦੇ ਵਕਤ ਇਹ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਾਂਗੇ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਰ ਤੋਂ ਨਾਰਾਇਣ ਬਣਨ ਦਾ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਕੋਈ ਨਵੀਂ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਯੁਗੇ - ਯੁਗੇ ਕਿਵੇਂ ਆਵਾਂਗਾ! ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਵਿਖਾ ਕੇ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਇਹ ਰਥ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਜਨਮ, ਪਤਿਤ। ਹੁਣ ਇਹ ਵੀ ਪਾਵਨ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਵੀ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਸਿਵਾਏ ਯੋਗ ਬਲ ਦੇ ਕੋਈ ਪਾਵਨ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਨਾ ਸਕਣ। ਪਾਣੀ ਵਿੱਚ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕੋਈ ਪਾਵਨ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ। ਇਹ ਹੈ ਯੋਗ ਅਗਨੀ। ਪਾਣੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅੱਗ ਬੁਝਾਉਣ ਵਾਲਾ। ਅੱਗ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਲਾਉਣ ਵਾਲੀ। ਤਾਂ ਪਾਣੀ ਕੋਈ ਅੱਗ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਣ। ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗੁਰੂ ਆਦਿ ਇਸਨੇ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਵੀ ਬਹੁਤ ਪੜ੍ਹੇ। ਇਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਜਿਵੇਂ ਪੰਡਿਤ ਸੀ ਲੇਕਿਨ ਉਸ ਨਾਲ ਫਾਇਦਾ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਪੁੰਨ ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਬਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਪਾਪ ਹੀ ਕਰਦੇ ਆਏ। ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਜੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਬੱਚਾ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਜੇ ਪਾਪ ਆਦਿ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਾਹਮਣੇ ਬਾਪ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਪਾਪ ਕਰਮ ਦਸ ਦੇਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਹਲਕੇ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਇਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਹਲਕੇ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਫਿਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਜਨਮ - ਜਨਮੰਤ੍ਰ ਦੇ ਪਾਪ ਕਰਮ ਦਾ ਬੋਝਾ ਜੇ ਸਿਰ ਤੇ ਹੈ ਉਸ ਨੂੰ ਉਤਾਰਨਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਯੋਗ ਦੀ ਗੱਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਯੋਗ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਕਰਮ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸੁਣਦੇ ਹੋ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਸੁਣਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸੈਕਿੰਡ ਬਾਏ ਸੈਕਿੰਡ ਇਹ ਸਾਰਾ ਡਰਾਮਾ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਸੈਕਿੰਡ ਨਾ ਮਿਲੇ ਦੂਜੇ ਨਾਲ। ਸੈਕਿੰਡ ਬਾਏ ਸੈਕਿੰਡ ਉੱਮਰ ਹੀ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਉਮਰ ਨੂੰ ਘੱਟ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬ੍ਰੇਕ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਯੋਗ ਨਾਲ ਉਮਰ ਨੂੰ ਵਧਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਉੱਮਰ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ ਹੈ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ। ਯੋਗ ਦੇ ਲਈ ਬਾਬਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰੰਤੂ ਕਈ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਯੋਗ ਕੋਈ ਹੋਰ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਪਾਪ ਕੱਟਦੇ ਜਾਣਗੇ, ਅੰਤ ਮਤੀ ਸੋ ਗਤੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਸ ਤੇ ਇੱਕ ਮਿਸਾਲ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ - ਕਿਸੇ ਨੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਤੁਸੀਂ ਭੈਂਸ ਹੋ ਤਾਂ ਬਸ ਉਹ ਸਮਝਣ ਲਗਾ ਮੈਂ ਤਾਂ ਭੈਂਸ ਹਾਂ। ਬੇਲਿਆ, ਇਸ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਤੋਂ ਨਿਕਲੇ। ਤਾਂ ਬੇਲਿਆ ਮੈਂ ਭੈਂਸ ਹਾਂ ਕਿਵੇਂ ਨਿਕਲਾਂ! ਸੱਚਮੁਚ ਜਿਵੇਂ ਭੈਂਸ ਬਣ ਗਿਆ। ਇਹ ਇੱਕ ਮਿਸਾਲ

ਬੈਠ ਬਨਾਇਆ ਹੈ, ਉਵੇਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਕੋਈ ਯਥਾਰਥ ਮਿਸਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਦਾ ਰੀਅਲ ਗੱਲ ਤੇ ਮਿਸਾਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਇਸ ਵਕਤ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫਿਰ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤਿਉਹਾਰ ਮਨਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨੇ ਮੇਲੇ ਮਲਾਖੜੇ ਆਦਿ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਕੀ ਇਸ ਵਕਤ ਜੇ ਕੁਝ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਸਦੇ ਤਿਉਹਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਇਥੇ ਕਿੰਨੇ ਸਵੱਛ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਮੇਲੇ ਮਲਾਖੜੇ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕਿੰਨੇ ਮੇਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਰੀਰ ਨੂੰ ਮਿੱਟੀ ਮਲਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਪਾਪ ਮਿਟ ਜਾਣਗੇ। ਬਾਬਾ ਦਾ ਖੁਦ ਇਹ ਸਭ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਨਾਸਿਕ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਬਹੁਤ ਗੰਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਜਾਕੇ ਮਿੱਟੀ ਮਿਲਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਪਾਪ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਫਿਰ ਉਸ ਮਿੱਟੀ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਪਾਣੀ ਲੈ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਲਾਇਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੱਡੇ ਮਹਾਰਾਜਾ ਆਦਿ ਜਾਂਦੇ ਸੀ ਤਾਂ ਗੰਗਾ ਜਲ ਦਾ ਮਟਕਾ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਫਿਰ ਸਟੀਮਰ ਵਿੱਚ ਉਹ ਹੀ ਪਾਣੀ ਪੀਂਦੇ ਸਨ। ਪਹਿਲੇ ਐਰੋਪਲੇਨ, ਮੋਟਰ ਆਦਿ ਨਹੀਂ ਸਨ। 100 - 150 ਸਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀ - ਕੀ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ! ਸਤਯੁੱਗ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਾਇੰਸ ਆਦਿ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਮਹਿਲ ਆਦਿ ਬਣਾਉਣ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਲਗਦੀ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਪਾਰਸ ਬੁੱਧੀ ਬਣਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਭ ਕੰਮ ਸਹਿਜ ਕਰ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਇੱਥੇ ਮਿੱਟੀ ਦੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਬਣਦੀਆਂ ਹਨ, ਉੱਥੇ ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਤੇ ਮਾਇਆ ਮਛੰਦਰ ਦਾ ਖੇਲ੍ਹ ਵੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਾਟਕ ਬੈਠ ਬਣਾਏ ਹਨ, ਦਿਖਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਬਰੇਬਰ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਹਨ। ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਗੋਲਡਨ ਏਜ਼। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਆਇਰਨ ਏਜ਼। ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਇਮ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਧਰਮ, ਫਿਰ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾ ਦੇ ਬਦਲੇ ਹਿੰਦੂ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਕਾਰੀ ਹਨ ਤਾਂ ਦੇਵਤਾ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿਣ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਤੇ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਜੋ ਤਾਂ ਇਹ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਮੈਸੇਜਰ, ਪੈਗੰਬਰ। ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਝੱਟ ਸਮਝਣਗੇ ਕਿ ਬਰੇਬਰ ਤੁਸੀਂ ਠੀਕ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਦੇ ਬਾਪ ਬਰੇਬਰ ਹੈ। ਕੋਈ ਕਹਿ ਦੇਣਗੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤਾਂ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਇੱਕ ਤੋਂ ਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਪਾਰਲੇਕਿਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ 21 ਜਨਮ ਦੇ ਲਈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਵੀ ਹੁਣੇ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ 21 ਪੀੜ੍ਹੀ ਜਨਮ ਬਾਏ ਜਨਮ ਤੁਸੀਂ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣੇ ਪਤਾ ਚਲਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਪੱਕੇ ਨਿਸ਼ਚੇ ਬੁੱਧੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਕਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਉਣਗੇ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਕੁਝ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਣਗੇ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਬੈਜ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਹੈ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰ ਪਾਇਆ ਹੋਵੇ। ਘਰ - ਘਰ ਵਿੱਚ ਸੁਨੇਹਾ ਦੇਣਾ ਹੈ ਫਿਰ ਕੋਈ ਮੰਨੇ ਜਾਂ ਨਾ ਮੰਨੇ। ਵਿਨਾਸ਼ ਆਵੇਗਾ ਤਾਂ ਸਮਝਣਗੇ ਭਗਵਾਨ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਜਿੰਨ੍ਹਾਂ ਤੁਸੀਂ ਸੁਨੇਹਾ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਉਹ ਯਾਦ ਕਰਨ ਗੇ ਕਿ ਇਹ ਸਫ਼ੇਦ ਪੇਸ਼ ਵਾਲੇ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਕੌਣ ਸਨ, ਸੂਖਸ਼ਮ ਵਤਨ ਵਿੱਚ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਵੇਖਦੇ ਹੋ ਨਾ! ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਮਮਾ - ਬਾਬਾ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫਰਿਸ਼ਤੇ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਵੀ ਬਣਾਂਗੇ। ਇਹ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਡਾਇਰੈਕਟ ਨਾਲੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਨਾਲੇਜ ਹੈ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਪਰ ਨੂੰ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਨਾਲੇਜ ਦਾ ਪਾਰੂ ਵੀ ਪੂਰਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਜੇ ਪਾਰੂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਉਹ ਸੁੱਖ ਦਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮੈਸੇਜਰ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਇਹ ਬੈਜ ਨਾਲ ਜ਼ਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਹਾਸੀ ਕਰੇ। ਇਸ ਤੇ ਕੀ ਹਸੀ ਕਰਨਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਯਥਾਰਥ ਗੱਲ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ, ਉਹ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਹੈ। ਆਕੇ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁੱਗ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਫਿਰ ਭੁੱਲਣਾ ਕਿਉਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਚਲਦੇ ਫਿਰਦੇ ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਅਤੇ ਸੁੱਖਧਾਮ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਮੁਰਲੀ ਸੁਣਕੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਸੁਣਾਉਣੀ ਵੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਮੁਰਲੀ ਚਲਾਏ। ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਨੂੰ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾ ਕੇ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਕਲਿਆਣ ਕਰ ਸਕਣਗੇ। ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਕਿਤੇ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਦੂਸਰੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸੈਂਟਰ ਚਲਾ ਸਕਦੀ! ਕੀ ਧਾਰਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ? ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਅਤੇ ਪੜ੍ਹਾਉਣ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੁਰਲੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ, ਕੋਈ ਵੀ ਧਾਰਨ ਕਰ ਕਲਾਸ ਕਰਵਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਸੰਸ਼ੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹਨ ਜੋ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਹੀ ਐਮ ਆਬਜੈਕਟ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਆਦਿ ਪੁੱਛਣ ਦਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਸਵੇਰੇ ਵੀ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਸਾਰੇ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬੱਚੇ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਯਾਦ ਦੀ ਮਦਦ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਉਂਗਲੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਪਵਿੱਤਰ ਤਾਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਸਭ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਣ। ਸਭ ਦਾ ਅਟੈਨਸ਼ਨ ਖਿਚਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਬੈਠਣਗੇ। ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਕਰੰਟ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋ ਜਾਣ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੂਰਾ ਯੋਗਬਲ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹ ਸਮਝਣਗੇ ਬਾਬਾ ਹੁਣ ਬੈਠ ਕੇ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਸਿਖਲਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਮਦਦ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਮਦਦਗਾਰ

ਬੱਚੇ ਵੀ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਖੁਦਾਈ ਖਿਦਮਤਗਾਰ, ਨਿਸ਼ਚੇ ਬੁੱਧੀ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਗੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਪਹਿਲੀ ਸਬਜੈਕਟ ਹੈ ਹੀ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੀ। ਗੋਇਆ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਨਿਮਿਤ ਬਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੀ ਹਨ ਹੈ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਆਓ। ਹੁਣ ਉਹ ਇੱਕਲਾ ਕੀ ਕਰੇਗਾ। ਖਿਦਮਤਗਾਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਕੇ ਫਿਰ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਾਂਗੇ। ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਇਵੇਂ ਦਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹੇ ਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ, ਆਪਣੇ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਲਈ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਨਸ਼ਾ ਚੜ੍ਹਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਗੱਲਾਂ। ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਹਰ ਕਲਪ ਬਾਬਾ ਇਸ ਰੂਹਾਨੀ ਬਲ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਆਕੇ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਿਰ ਤੇ ਇਸ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦਾ ਹੀ ਫੁਰਨਾ ਹੈ। ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਧੰਦਾ ਆਦਿ ਕਰਦੇ ਵੀ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਰਹੇ। ਏਵਰਹੈਲਦੀ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਕਮਾਈ ਬੜੀ ਜਬਰਦਸਤ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਭ ਕੁਝ ਭੁਲਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਜਾ ਰਹੀਆਂ ਹਾਂ, ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਨ ਦੀ ਪ੍ਰੈਕਟਿਸ ਕਰਵਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਖਾਂਦੇ - ਪੀਂਦੇ, ਚਲਦੇ - ਫਿਰਦੇ ਇਹ ਕੀ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਕਪੜਾ ਸਿਲਾਈ ਕਰਦੇ, ਬੁੱਧੀ ਯੋਗ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹੇ। ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਾਉਣ ਆਏ ਹਨ। ਇਹ ਵਰਲਡ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਜੋਗਾਫੀ ਰਪੀਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜੇ ਹੁਣ ਫਿਰ ਰਪੀਟ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਰਿਪਿਟੇਸ਼ਨ ਦਾ ਰਾਜ ਬਾਪ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਇਕ ਨੂੰ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਵਜਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਾਂਗੇ। ਫਿਰ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਛੁੱਟ ਜਾਵੇਗਾ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੀਏ। ਕਿਉਂਕਿ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਕਰਾਂਗੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਸਰਾ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਇਹ ਦੁੱਖਧਾਮ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੇ ਸ਼ਰੀਰ ਹਨ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਾਂ ਇਸਨੂੰ ਛੱਡ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਜਾਈਏ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਨਿਰਾਕਾਰ ਬਾਪ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਉਹ ਹੀ ਆਕੇ ਸਭ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਧੂਆਂ ਦਾ ਵੀ ਉਧਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਯੋਗ ਲਗਾਓ। ਤੁਸੀਂ ਸਭ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਕ ਸਮਝ ਦੇਹੀ- ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣੇ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਪ ਕੱਟਦੇ ਜਾਣਗੇ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਮੁਰਲੀ ਸੁਣ ਕੇ ਫਿਰ ਸੁਣਾਉਣੀ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਨ ਦੇ ਨਾਲ -ਨਾਲ ਫਿਰ ਪੜ੍ਹਾਉਣਾ ਵੀ ਹੈ। ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਬੈਜ ਮੈਸੇਜਰ ਦੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਹੈ, ਇਹ ਸਦਾ ਲਗਾਕੇ ਰੱਖਣਾ ਹੈ।

2. ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਬੇਹੱਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਰੰਟ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਕਰ ਮਦਦਗਾਰ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਹਰ ਆਤਮਾ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਸਭ ਨੂੰ ਦਾਨ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਮਹਦਾਨੀ, ਵਰਦਾਨੀ ਭਵ:
ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਜੇ ਵੀ ਸੰਬੰਧ - ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਆਏ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ, ਗਿਆਨ ਦਾ, ਗੁਣ ਦਾ ਦਾਨ ਦੇਵੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਗਿਆਨ ਦਾ ਵੀ ਖਜ਼ਾਨਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਅਤੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਵੀ ਖਜ਼ਾਨਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਕੋਈ ਵੀ ਦਿਨ ਬਿਨਾਂ ਦਾਨ ਦਿੱਤੇ ਖਾਲੀ ਨਾ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਕਰਾਂਗੇ ਮਹਾਦਾਨੀ। 2- ਦਾਨ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਰੂਹਾਨੀ ਅਰਥ ਹੈ ਸਹਿਯੋਗ ਦੇਣਾ। ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਵਾਯੂਮੰਡਲ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਵਿ੍ਤੀ ਦੇ ਵੈਬਰੇਸ਼ਨਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਹਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਸਹਿਯੋਗ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਕਰਾਂਗੇ ਵਰਦਾਨੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਜੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿਹਰੇ ਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟਤਾ, ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਦੀ ਮੁਸਕਰਾਹਟ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ।

ਸਰਵ ਸਮਰੱਥ ਸਿੱਖਿਅਕ ਦੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਿੱਖਿਆਧਾਰੀ ਬਣੇ

ਅੱਜ ਸਰਵ ਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਬਾਪ ਆਪਣੇ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੈਨਾ ਨੂੰ ਵੇਖ ਰਹੇ ਹਨ ਕੈਣ -ਕੈਣ ਸਦਾ ਸਰਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸ਼ਸਤਰਧਾਰੀ ਮਹਾਵੀਰ ਵਿਜੇਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਕਿਹੜਾ - ਕਿਹੜਾ ਸਦਾ ਨਹੀਂ ਪਰ ਸਮੇਂ ਤੇ, ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਸ਼ਸਤਰਧਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਕੈਣ - ਕੈਣ ਸਮੇਂ ਤੇ ਸ਼ਸਤਰਧਾਰੀ ਬਣਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਕਦੇ ਵਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ, ਕਦੇ ਹਾਰ ਖਾ ਲੈਂਦੇ। ਕਦੇ ਵਾਰ ਕਦੇ ਹਾਰ ਦੇ ਚੱਕਰ ਵਿੱਚ ਚਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਤਿੰਨਾਂ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੈਨਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬੱਚੇ ਦੇਖੇ। ਲੇਕਿਨ ਵਿਜੇਈ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾਵਾਂ ਸਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਏਵਰੇਡੀ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਮੇਂ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼ਸਤਰਧਾਰੀ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ ਸਿੱਖਿਅਕ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਮੇਂ ਰੂਪੀ ਸਿੱਖਿਅਕ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਚਲਣ ਵਾਲੇ ਸਰਵ ਸ਼ਕਤੀਵਾਨ ਸਿੱਖਿਅਕ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨਾਲ ਏਵਰੇਡੀ ਨਾ ਬਣਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਦੇ ਸਮੇਂ ਤੇ ਧੋਖਾ ਵੀ ਖਾ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਧੋਖਾ ਖਾਣ ਨਾਲ ਸਮਿਤੀ ਦੇ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਇਸਲਈ ਸਰਵ ਸ਼ਕਤੀਵਾਨ ਸਿੱਖਿਅਕ ਦੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਿੱਖਿਆਧਾਰੀ ਬਣੇ। ਸਮੇਂ ਰੂਪੀ ਸਿੱਖਿਅਕ ਦੇ ਸਿੱਖਿਆਧਾਰੀ ਨਹੀਂ।

ਕਈ ਬੱਚੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਨਾਲ ਰੂਹ- ਰੂਹਾਨ ਕਰਦੇ ਜਾਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਰੂਹ - ਰੂਹਾਨ ਕਰਦੇ, ਸਧਾਰਨ ਰੂਪ ਨਾਲ ਇਹ ਬੋਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਕਿ ਸਮੇਂ ਆਉਣ ਤੇ ਸਭ ਠੀਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਸਮੇਂ ਤੇ ਵਿਖਾ ਦੇਵਾਂਗੇ ਜਾਂ ਸਮੇਂ ਤੇ ਕਰ ਲਵਾਂਗੇ। ਲੇਕਿਨ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਪਰਿਵਰਤਕ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਪੰਨ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਸਮੇਂ ਦਾ ਅਵਾਹਨ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਨਿਮਿਤ ਹੋ ਸੁਨਹਿਰੀ ਸਵੇਰ ਦਾ ਸਮਾਂ ਲਿਆਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮੇਂ ਰੂਪੀ ਰਚਨਾ ਦੇ ਮਾਸਟਰ ਰਚਤਾ, ਸਮੇਂ ਅਰਥਾਤ ਯੁੱਗ ਪਰਿਵਰਤਕ ਹੋ। ਡਬਲ ਕਾਲ ਤੇ ਵਿਜੇਈ ਹੋ। ਇੱਕ ਕਾਲ ਅਰਥਾਤ 'ਸਮੇਂ' ਦੂਸਰਾ ਕਾਲ ਮੌਤ ਦੇ ਵਸ਼ੀਕ੍ਰਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋ। ਵਿਜੇਈ ਹੋ। ਅਮਰ ਭਵ ਦੇ ਵਰਦਾਨੀ ਸਵਰੂਪ ਹੋ ਇਸਲਈ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਲੇਕਿਨ ਬਾਪ ਦੇ ਫਰਮਾਨ ਪ੍ਰਮਾਣ ਚਲਣ ਵਾਲੇ। ਸਮੇਂ ਤਾਂ ਅਗਿਆਨੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਵੀ ਸਿੱਖਿਅਕ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡਾ ਸਿੱਖਿਅਕ ਸਮਰੱਥ ਬਾਪ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਤਿਆਰੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕੀ ਉਸ ਵਕਤ। ਏਵਰੇਡੀ ਸਰਵ ਸ਼ਸਤਰ ਸ਼ਕਤੀ ਧਾਰੀ ਸੈਨਾ ਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਚੈਕ ਕਰੋ ਕਿ ਸਰਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸ਼ਸਤਰ ਧਾਰਨ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਹਨ? ਕੋਈ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀ ਮਤਲਬ ਸ਼ਸਤਰ ਦੀ ਕਮੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਉਸੇ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਦੀ ਵਿਧੀ ਦਵਾਰਾ ਹੀ ਵਾਰ ਕਰੇਗੀ ਇਸਲਈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਲਬੇਲੇ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ ਹੋਰ ਸਭ ਤਾਂ ਠੀਕ ਹੈ, ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਗੱਲ ਦੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਹੈ, ਲੇਕਿਨ ਇੱਕ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਾਰ ਦਾ ਰਸਤਾ ਬਣ ਜਾਵੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਦਾ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਹੈ ਉੱਥੇ ਸਦਾ ਮੈਂ ਨਾਲ ਹਾਂ ਇਵੇਂ ਮਾਇਆ ਦਾ ਵੀ ਚੈਲੇਂਜ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਹੈ ਉੱਥੇ ਮੈਂ ਵਿਆਪਕ ਹਾਂ। ਇਸ ਲਈ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਅੱਸ਼ ਮਾਤਰ ਵੀ ਮਾਇਆ ਦੇ ਵਸ ਦਾ ਅਵਾਹਨ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ। ਸਰਵ ਸ਼ਕਤੀਵਾਨ ਦੇ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਸਭ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਜੇ ਵਰਸੇ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਸਿੱਖਿਅਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਪੜ੍ਹਾਈ ਦੀ ਪਰਲਬੱਧ ਤੋਂ ਡਿਗਰੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਕੀ ਵਰਨਣ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਸੁਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਜਾਂ ਗੁਣ ਸੰਪੰਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ? ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ, 16 ਕਲਾਂ ਸੰਪੰਨ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ, 14 ਕਲਾਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ। 100 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਵਰਸਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਬਣਨਾ ਵੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਵੇਗਾ ਜਾਂ ਇੱਕ ਅੱਧੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਚਲ ਜਾਵੇਗੀ, ਇਵੇਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ? ਹਿਸਾਬ - ਕਿਤਾਬ ਵੀ ਗਹਿਣ ਹੈ। ਭੋਲਾਨਾਥ ਵੀ ਹੈ ਲੇਕਿਨ ਕਰਮਾਂ ਦੀ ਗਤੀ ਦਾ ਜਾਨਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਹੈ। ਦਿੰਦਾ ਵੀ ਕਣੇ ਦਾ ਘਣਾ (ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ) ਕਰਕੇ ਹੈ ਅਤੇ ਹਿਸਾਬ ਵੀ ਕਣੇ - ਕਣੇ ਦਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਅੱਧੀ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਰਹਿ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅੱਧਾ ਜਨਮ, ਇੱਕ ਜਨਮ ਪਿੱਛੇ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਵਿਸ਼ਵ ਮਹਾਰਾਜਨ ਪਹਿਲੋਂ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਰਾਇਲ ਫੈਮਲੀ ਜਾਂ ਨੇੜੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਾਂਗੇ। ਜਿਵੇਂ ਸੰਵਤ ਇੱਕ - ਇੱਕ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਵੇਂ ਨਵਾਂ ਸਬੰਧ ਨਵੀਂ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ, ਨੰਬਰਵਨ ਨਵੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ, ਨਵੀਂ ਮਤਲਬ ਉਪਰੋਂ ਉਤਰੀ ਹੋਈ ਨਵੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ, ਨਵਾਂ ਰਾਜ, ਇਹ ਨਵੀਨਤਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਸੁੱਖ, ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਨੰਬਰਵਨ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਸੁੱਖ ਨੰਬਰਵਨ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੀ ਪਾ ਸਕਣਗੀਆਂ। ਨੰਬਰਵਨ ਮਤਲਬ ਮਾਇਆ ਤੇ ਵਿਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਤਾਂ ਹਿਸਾਬ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਦਾਨ ਜਾਂ ਵਰਸਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਵਾਇਦਾ ਇਹ ਹੀ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਨਾਲ ਰਹਾਂਗੇ, ਨਾਲ ਜਾਵਾਂਗੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵਾਪਿਸ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਆਵਾਂਗੇ। ਇਹ ਵਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿੱਛੇ - ਪਿੱਛੇ ਆਵਾਂਗੇ? ਸਮਾਨ ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ, ਨਾਲ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਸੰਪੰਨਤਾ, ਸਮਾਨਤਾ ਸਦਾ - ਨਾਲ ਦੇ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸੰਪੰਨ ਅਤੇ ਸਮਾਨ ਬਣਨ ਦਾ ਸਮੇਂ ਅਲਬੇਲੇਪਨ ਵਿੱਚ ਗਵਾ ਕੇ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਹੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਏ ਤਾਂ ਕੀ ਪਾਵਾਂਗੇ।

ਤਾਂ ਅੱਜ ਸਾਰਿਆਂ ਦੇ ਸੂਰ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸ਼ਸਤਰਾਂ ਦੀ ਚੈਕਿੰਗ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਰਿਜ਼ਲਟ ਸੁਣਾਈ - ਤਿੰਨ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਵੇਖੇ। ਤੁਸੀਂ ਸੋਚਦੇ ਹੋ ਕਿ ਅੱਗੇ ਚਲ ਇਹ ਅਲਬੇਲੇਪਨ ਦਾ ਨਾਜ਼ ਇਨ੍ਹਾਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਜਿਹਾ ਤਾਂ ਚਲ ਹੀ ਜਾਵੇਗਾ, ਇੰਨੀ ਮਦਦ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਰ ਹੀ

ਦੇਵੇਗਾ, ਲੇਕਿਨ ਇਹ ਨਾਜ਼ ਨਾਜ਼ੁਕ ਸਮੇਂ ਤੇ ਧੋਖਾ ਨਾ ਦੇਵੇ। ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਨਾਜ਼ ਨਾਲ ਉਲਾਹਮਾ ਨਾ ਦੇਣ ਕਿ ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਸੋਚਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ ਇਸਲਈ ਨਾਜ਼ੁਕ ਸਮੇਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤਰ੍ਹਾਂ-ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਲਚਲ ਵਧਦੀ ਹੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਨਿਸ਼ਨੀਆਂ ਹਨ ਸਮੇਂ ਆਉਣ ਦੀਆਂ। ਇਸ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਇਸ਼ਾਰੇ ਹਨ ਤੇਜ਼ ਗਤੀ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਬਣਨ ਦੇ। ਸਮਝਾ!

ਅੱਜਕਲ ਮਧੁਬਨ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਦਾ ਮੇਲਾ ਹੈ। ਤਰਵੈਣੀ ਨਦੀ ਦਾ ਮੇਲਾ ਹੈ ਨਾ! ਤਿੰਨਾਂ ਪਾਸਿਓਂ ਆਏ ਹੋਏ, ਲਗਨ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਖਾਸ ਦੇਖ, ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸਨੇਹ ਤੇ ਬਾਪਦਾਦਾ ਹਰਸਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਮੂੰਹ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਪਰ ਸਨੇਹ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਕਰਨਾਟਕ ਵਾਲੇ ਸਨੇਹ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਵਾਲੇ ਕੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ? ਪੰਜਾਬ ਵਾਲੇ ਲਲਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਹਨ। ਤਾਂ ਦੈਵੀ ਰਾਜਸਥਾਨ ਦੀ ਲਲਕਾਰ ਹਾਹਾਕਾਰ ਦੀ ਬਜਾਏ ਜੈ-ਜੈਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਗੁਜਰਾਤ ਵਾਲੇ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਗੁਜਰਾਤ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਝੂਲੇ ਵਿੱਚ ਝੂਲਦੇ ਹਨ। ਆਪਣੇ ਸੰਗਮਯੁੱਗੀ ਸਮੀਪ ਸਥਾਨ ਦੇ ਭਾਗਿਆ ਦੇ ਵੀ ਝੂਲੇ ਵਿੱਚ ਝੂਲਦੇ। ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਝੂਲਦੇ ਹਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਸਭ ਤੋਂ ਨਜ਼ਦੀਕ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਗੁਜਰਾਤ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਝੂਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਝੂਲਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਵਰਾਇਟੀ ਗਰੁੱਪ ਵੀ ਹੈ। ਵਰਾਇਟੀ ਸਭ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਗੁਲਦਸਤੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਵਰਾਇਟੀ ਰੰਗ, ਰੂਪ, ਖੁਸ਼ਬੂ ਵਾਲੇ ਫੁੱਲ ਪਿਆਰੇ ਲਗਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਸਾਰੇ ਪਾਸਿਓਂ ਆਏ ਹੋਏ ਸਾਰੇ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ, ਸਦਾ ਅਲਰਟ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ, ਸਦਾ ਸੂਝ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸਸਤਰਧਾਰੀ, ਸੂਝ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਪੰਨ ਬਣ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਸਹਿਯੋਗ ਦੇਣ ਵਾਲੇ, ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਕਾਲ, ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਯੁੱਗ ਲਿਆਉਣ ਵਾਲੇ, ਯੁਗ ਪਰਿਵਰਤਕ ਨੰਬਰਵਨ ਬਣ ਨੰਬਰਵਨ ਸੰਪੰਨ ਰਾਜ - ਭਾਗ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ - ਇਵੇਂ ਦੇ ਸੂਝ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਨਮਸਤੇ।

ਪੰਜਾਬ ਪਾਰਟੀ ਨਾਲ:-- ਸਦਾ ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪਦਮਾਂ ਦੀ ਕਮਾਈ ਜਮਾਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਹੇ ਹੋ ਨਾ! ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਪਦਮ ਭਰੇ ਹੋਏ ਹਨ- ਇਹ ਚੈਕ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ? ਯਾਦ ਦਾ ਕਦਮ ਭਰਪੂਰ ਹੈ, ਬਿਨਾਂ ਯਾਦ ਦੇ ਕਦਮ ਭਰਪੂਰ ਨਹੀਂ, ਕਮਾਈ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਕਮਾਈ ਜਮਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਮਾਉ ਬੱਚੇ ਹੋ ਨਾ! ਕਮਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕਮਾਉ ਬੱਚੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਹਨ ਸਿਰਫ਼ ਖਾਧਾ ਪੀਤਾ ਅਤੇ ਉਡਾਇਆ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹਨ ਕਮਾਈ ਜਮਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਹੜੇ ਬੱਚੇ ਹੋ? ਉੱਥੇ ਬੱਚਾ ਕਮਾਉਂਦਾ ਹੈ ਆਪਣੇ ਲਈ ਵੀ ਅਤੇ ਬਾਪ ਦੇ ਲਈ ਵੀ। ਇੱਥੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਨਹੀਂ। ਆਪਣੇ ਲਈ ਹੀ ਕਮਾਉਂਦੇ। ਸਦਾ ਹਰ ਕਦਮ ਵਿੱਚ ਜਮਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਕਮਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਇਹ ਚੈਕ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਸਮੇਂ ਨਾਜ਼ੁਕ ਹੁੰਦਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਜਿੰਨੀ ਕਮਾਈ ਜਮਾਂ ਹੋਵੇਗੀ ਓਨਾ ਹੀ ਆਰਾਮ ਨਾਲ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਪਰਲਬੱਧ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ ਹੀ। ਤਾਂ ਇਸ ਕਮਾਈ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੁਣ ਸੰਗਮ ਤੇ ਵੀ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਕਮਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਜਾਂ ਕਮਾਇਆ ਅਤੇ ਖਾਇਆ!

ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਉਵੇਂ ਬੱਚੇ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਸੰਪੰਨ ਹਨ, ਸੰਪੂਰਨ ਹਨ ਉਵੇਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਸਦਾ ਸੰਪੰਨ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ। ਸਾਰੇ ਬਹਾਦਰ ਹੋ ਨਾ? ਡਰਨ ਵਾਲੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ? ਡਰੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ? ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਡਰ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਸੰਕਲਪ ਮਾਤਰ ਵੀ ਆਈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਇਹ ਨਥਿੰਗ ਨਿਊ ਹੈ ਨਾ। ਕਿੰਨੀ ਵਾਰੀ ਇਹ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਨੇਕ ਵਾਰੀ ਰਪੀਟ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਘਬਰਾਉਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਵੀ ਨਿਡਰ ਹਨ ਨਾ। ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸਦਾ ਵਿਜੇਈ, ਸਦਾ ਨਿਡਰ। ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਦੀ ਛਤੁਛਾਇਆ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਤਾਂ ਨਿਡਰ ਹੀ ਹੋਣਗੇ। ਜਦੋਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਇੱਕਲਾ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਡਰ ਹੁੰਦਾ। ਛਤੁਛਾਇਆ ਦੇ ਵਿੱਚ ਡਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਸਦਾ ਨਿਡਰ। ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਜਿੱਤ ਸਦਾ ਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਜੇਤੂ ਸੇਰ ਹੋ ਨਾ! ਸ਼ਿਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ, ਪਾਂਡਵਾਂ ਦੀ ਜਿੱਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਂ ਕਿਸਦੀ ਹੋਵੇਗੀ! ਪਾਂਡਵ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਦੇ ਵਿਜੇਈ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਬਾਪ ਦਾ ਸਨੇਹ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਦੇ ਸਨੇਹੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਬਾਪਦਾਦਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਸਾਧਨ ਨਾਲ ਬਚਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਭਗਤ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਵੀ ਸਹਾਰਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਸਦਾ ਹੀ ਹੈ।

(2) ਸਦਾ ਹਿੰਮਤ ਅਤੇ ਹੁਲਾਸ ਦੇ ਪੰਖਾਂ ਨਾਲ ਉੱਡਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਨਾ! ਉਮੰਗ - ਉਤਸਾਹ ਦੇ ਪੰਖ ਸਦਾ ਖੁਦ ਨੂੰ ਵੀ ਉਡਾਉਂਦੇ ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਉੱਡਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਦਸਦੇ। ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਪੰਖ ਸਦਾ ਹੀ ਨਾਲ ਰਹਿਣ। ਇੱਕ ਪੰਖ ਵੀ ਢਿੱਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉੱਚਾ ਉੱਡ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਇਸਲਈ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਜਰੂਰੀ ਹਨ। ਹਿੰਮਤ ਵੀ, ਉਮੰਗ ਹੁਲਾਸ ਵੀ। ਹਿੰਮਤ ਇਵੇਂ ਦੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮੁਮਕਿਨ ਨੂੰ ਵੀ ਮੁਮਕਿਨ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਹਿੰਮਤ ਮੁਸਕਿਲ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਹੇਠਾਂ ਤੋਂ ਉਪਰ ਉਡਾਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਇਵੇਂ ਉੱਡਣ ਵਾਲੇ ਅਨੁਭਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੋ ਨਾ! ਹੇਠਾਂ ਆਉਣ ਨਾਲ ਤਾਂ ਵੇਖ ਲਿਆ ਕਿ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਈ! ਹੇਠਾਂ ਹੀ ਡਿੱਗਦੇ ਰਹੇ ਲੇਕਿਨ ਹੁਣ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਹਾਈ ਜੰਪ ਦਾ ਵੀ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ। ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਸੰਕਲਪ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਡਿਆ। ਇਵੇਂ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਬਾਪ ਦੁਆਰਾ ਸਦਾ ਮਿਲਦੀ ਰਹੇਗੀ।

(3) ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਦਾ ਮਾਸਟਰ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਸਮਝਦੇ ਹੋ? ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ ਸਭ ਦਾ ਅਗਿਆਨ ਹਨੇਰੇ ਦਾ ਨਾਸ਼ ਕਰਨਾ। ਸੂਰਜ ਆਪਣੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਰਾਤ ਨੂੰ ਦਿਨ ਬਣਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਮਾਸਟਰ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਹਨੇਰਾ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਭਟਕਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾਉਣ ਵਾਲੇ, ਰਾਤ ਨੂੰ ਦਿਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹੋ ਨਾ! ਆਪਣਾ ਇਹ ਕੰਮ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ? ਜਿਵੇਂ ਲੇਕਿਕ ਆਕਉਪੇਸ਼ਨ ਭੁਲਾਉਣ ਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਭੁਲਦਾ। ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਇੱਕ ਜਨਮ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਕੰਮ, ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਆਕਉਪੇਸ਼ਨ, ਇਹ ਹੈ ਸਦਾ ਦਾ ਆਕਉਪੇਸ਼ਨ ਕਿ ਅਸੀਂ ਮਾਸਟਰ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਹਾਂ। ਤਾਂ ਸਦਾ ਆਪਣਾ ਇਹ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਆਕਉਪੇਸ਼ਨ ਜਾਂ ਡਿਊਟੀ ਸਮਝ ਹਨੇਰਾ ਮਿਟਾਕੇ ਰੋਸ਼ਨੀ ਲਿਆਉਣੀ ਹੈ। ਇਸ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚੋਂ ਵੀ ਹਨੇਰਾ ਖ਼ਤਮ ਹੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਆਪ ਤਾਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਹੋ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਕੰਮ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰੋਜ਼ ਚੈਕ ਕਰੋ ਕਿ ਮੈਂ ਮਾਸਟਰ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਾਨ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਅੱਗ ਬੁਝਾਉਣ ਵਾਲੇ ਆਪ ਅੱਗ ਦੇ ਸੋਕੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ, ਇਵੇਂ ਸਦਾ ਹਨੇਰਾ ਦੂਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਪ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦੇ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਮਾਸਟਰ ਗਿਆਨ ਸੂਰਜ ਹਾਂ ਇਹ ਨਸ਼ਾ ਤੇ ਖੁਸ਼ੀ ਸਦਾ ਰਹੇ।

ਕੁਮਾਰਾਂ ਨਾਲ ਅਵਿਅਕਤ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦੀ ਮੁਲਾਕਾਤ

1 ਕੁਮਾਰ ਜੀਵਨ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਜੀਵਨ ਹੈ, ਕੁਮਾਰ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੇ ਬਣ ਗਏ ਇਵੇਂ ਆਪਣੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਤਕਦੀਰ ਵੇਖ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ ਰਹੋ ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਖੁਸ਼ ਰਹਿਣ ਦੀ ਵਿਧੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਸਭ ਤੋਂ ਨਿਰਬੰਧਨ ਕੁਮਾਰ ਅਤੇ ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹਨ। ਕੁਮਾਰ ਜੋ ਚਾਹੁਣ ਆਪਣਾ ਭਾਗਿਆ ਬਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹਿੰਮਤ ਵਾਲੇ ਕੁਮਾਰ ਹੋ ਨਾ! ਕਮਜ਼ੋਰ ਕੁਮਾਰ ਤਾਂ ਨਹੀਂ। ਕੋਈ ਕਿੰਨਾਂ ਵੀ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕਰੇ ਲੇਕਿਨ ਮਹਾਵੀਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਇੱਕ ਬਾਪ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਤੇ ਵੀ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਬਹਾਦੁਰ ਹੋ। ਕਈ ਰੂਪਾਂ ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਆਪਣਾ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਯਤਨ ਤਾਂ ਕਰੇਗੀ ਲੇਕਿਨ ਨਿਸ਼ਚੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿਜੇਈ। ਘਬਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ। ਚੰਗਾ ਹੈ। ਵਾਹ ਮੇਰੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਤਕਦੀਰ! ਬਸ ਇਹ ਹੀ ਸਦਾ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ। ਸਾਡੇ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ - ਇਹ ਨਸ਼ਾ ਰੱਖੋ। ਜਿੱਥੇ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਨਸ਼ਾ ਹੋਵੇਗਾ ਉੱਥੇ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਪਰ੍ਹਾਂ ਰਹਾਂਗੇ। ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸਦਾ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਨਾ! ਇਹ ਵੀ ਜਰੂਰੀ ਹੈ! ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਿਜ਼ੀ ਰਹਾਂਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਹਿਜਯੋਗੀ ਰਹਾਂਗੇ ਲੇਕਿਨ ਯਾਦ ਸਹਿਤ ਸੇਵਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਸੇਫਟੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸੇਫਟੀ ਨਹੀਂ।

2 ਕੁਮਾਰ ਸਦਾ ਨਿਰਵਿਘਨ ਹੋ ਨਾ? ਮਾਇਆ ਅਕਰਸ਼ਿਤ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ? ਕੁਮਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮਾਇਆ ਆਪਣਾ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਕੁਮਾਰ ਬਹੁਤ ਪਸੰਦ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸਮਝਦੀ ਹੈ ਮੇਰੇ ਬਣ ਜਾਣ। ਲੇਕਿਨ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਤੇ ਬਹਾਦੁਰ ਹੋ ਨਾ! ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੁਰੀਦ ਨਹੀਂ, ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਚੈਲੰਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ। ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਮਾਇਆ ਦੇ ਮੁਰੀਦ ਰਹੇ ਮਿਲਿਆ ਕੀ? ਸਭ ਕੁਝ ਗਵਾਂ ਦਿੱਤਾ ਇਸਲਈ ਹੁਣ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਬਣ ਗਏ। ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਬਣਨਾ ਮਤਲਬ ਸਵਰਗ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਪਾਉਣਾ। ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਕੁਮਾਰ ਵਿਜੇਈ ਕੁਮਾਰ ਹਨ। ਵੇਖਣਾ ਕੱਚੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ। ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਕੁਮਾਰਾਂ ਨਾਲ ਐਕਸਟਰਾ ਪਿਆਰ ਹੈ ਇਸਲਈ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਤੋਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਮੇਰੇ ਬਣ ਜਾਣ। ਲੇਕਿਨ ਤੁਸੀਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਕਲਪ ਕਰ ਲਿਆ। ਜਦੋਂ ਬਾਪ ਦੇ ਹੋ ਗਏ ਤਾਂ ਨਿਸ਼ਫੁਰਨੇ (ਨਿਸ਼ਚਿੰਤ) ਹੋ ਗਏ। ਸਦਾ ਨਿਰਵਿਘਨ ਭਵ, ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਭਵ।

3 ਕੁਮਾਰ-ਸਦਾ ਸਮਰੱਥ। ਜਿੱਥੇ ਸਮਰੱਥੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ। ਸਦਾ ਸ੍ਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸਵਰੂਪ। ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮਾਇਆ ਦੇ ਭਿੰਨ-ਭਿੰਨ ਰੂਪਾਂ ਨੂੰ ਜਾਨਣ ਵਾਲੇ ਇਸਲਈ ਆਪਣੇ ਭਾਗਿਆ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਸਦਾ ਇਕ ਹੀ ਗੱਲ ਪੱਕੀ ਕਰੋ ਕਿ ਕੁਮਾਰ ਜੀਵਨ ਅਰਥਾਤ ਮੁਕਤ ਜੀਵਨ। ਜੇ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੈ ਉਹ ਸੰਗਮਯੁੱਗ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਯੁਕਤ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਦਾ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਰਹੋ ਵਧਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਕੁਮਾਰਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨੱਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਵਾਹ ਕੁਮਾਰ ਜੀਵਨ! ਵਾਹ ਭਾਗਿਆ! ਵਾਹ ਡਰਾਮਾ! ਵਾਹ ਬਾਬਾ! ...ਇਹ ਹੀ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਰਹੋ। ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹੋ ਤਾਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਯਾਦ ਦੋਵਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ਕਤੀ ਭਰਦੇ ਰਹੋ। ਕੁਮਾਰ ਜੀਵਨ ਹਲਕੀ ਜੀਵਨ ਹੈ। ਇਸ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਤਕਦੀਰ ਬਣਾਉਣਾ ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਭਾਗਿਆ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਬੰਧਨਾਂ ਵਿੱਚ ਬੰਧਨ ਤੋਂ ਬੱਚ ਗਏ। ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਇਵੇਂ ਡਬਲ ਲਾਈਟ ਸਮਝਦੇ ਹੋਏ ਉੱਡਦੀ ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਚਲਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਅੱਗੇ ਨੰਬਰ ਲੈ ਲਵੋਗੇ। ਅੱਛਾ-ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ।

ਵਰਦਾਨ:- ਕ੍ਰੋਧੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਰਹਿਮ ਦੇ ਸ਼ੀਤਲ ਜਲ ਦੁਆਰਾ ਗੁਣ ਦਾਨ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਵਰਦਾਨੀ ਆਤਮਾ ਭਵ:
ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੋਈ ਕ੍ਰੋਧੀ ਅੱਗ ਵਿੱਚ ਜਲਦਾ ਹੋਇਆ ਆਵੇ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਾਲੀ ਦੇਵੇ, ਨਿੰਦਾ ਕਰੇ..ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪਣੀ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ, ਸੁਭ ਕਾਮਨਾ ਦੁਆਰਾ, ਵਿ੍ਤੀ ਦੁਆਰਾ, ਸਥਿਤੀ ਦੁਆਰਾ ਗੁਣ ਦਾਨ ਜਾਂ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਵਰਦਾਨ ਦੇਵੇ। ਕ੍ਰੋਧੀ ਆਤਮਾ ਪਰਵਸ਼ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਦੀ ਪਰਵਸ਼ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਰਹਿਮ ਦੇ ਸ਼ੀਤਲ ਜਲ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰ ਦੇਵੇ, ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਵਰਦਾਨੀ ਆਤਮਾ ਦਾ ਫ਼ਰਜ਼ ਹੈ। ਚੈਤੰਨ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਭਰੇ ਹਨ ਤਾਂ ਤੇ ਜੜ੍ਹ ਚਿਤਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਵਰਦਾਨ ਮਿਲਦੇ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਯਾਦ ਦੁਆਰਾ ਸਰਵ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਖ਼ਜ਼ਾਨਾ ਅਨੁਭਵ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੰਪੰਨ ਬਣਦੇ ਹਨ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਬਾਪ ਤੋਂ ਕਰੋਟ ਲੈਣੀ ਹੈ ਤਾ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਰਹੋ, ਜੇ ਬੱਚੇ ਸਭ ਕੁਝ ਤਿਆਗ ਬਾਪ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਪਿਆਰੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ, ਦਿਲ ਤੇ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹਨ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਥਾਈ ਖੁਸ਼ੀ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ, ਮੁੱਖ ਕਾਰਣ ਕੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਯਾਦ ਦੇ ਸਮੇਂ ਬੁੱਧੀ ਭਟਕਦੀ ਹੈ, ਸਥਿਰ ਬੁੱਧੀ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਖੁਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੁਫ਼ਾਨ ਦੀਪਕਾਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਦ ਤੱਕ ਕਰਮ, ਅਕਰਮ ਨਹੀਂ ਬਣਦੇ ਤਦ ਤਕ ਖੁਸ਼ੀ ਸਥਾਈ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਜਦੋਂ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਸ਼ਾਂਤ ਸਵਰੂਪ ਹਾਂ। ਅਰਥ ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿਣਗੇ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਦਾਦਾ ਵੀ ਕਹਿਣਗੇ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਸਿਤਾਰੇ ਹੋ। ਸਾਰੇ ਸਿਤਾਰਿਆਂ ਦਾ ਬਾਪ ਵੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸੂਰਜ, ਚੰਦ ਅਤੇ ਲਕੀ ਸਿਤਾਰੇ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੋ ਬਹੁਤ ਲਕੀ ਸਿਤਾਰੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਚੰਦਰਮਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਸਿਤਾਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਡਿਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਬੜੇ ਤਿੱਖੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਚੰਦਰਮਾ ਦੇ ਅੱਗੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਿਤਾਰੇ ਹਨ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਗਿਆਨ ਸਿਤਾਰੇ ਹੋ। ਚਮਕਦਾ ਹੈ ਭ੍ਰਮਣੀ ਦੇ ਵਿੱਚ ਵੰਡਰਫੁਲ ਸਿਤਾਰਾ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਿਤਾਰੇ (ਆਤਮਾਵਾਂ) ਬੜੇ ਵੰਡਰਫੁਲ ਹਨ। ਇੱਕ ਤਾਂ ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਬਿੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਬੜਾ ਵੰਡਰ ਹੈ। ਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਕੋਈ ਕਿੱਦਾਂ, ਕੋਈ ਕਿੱਦਾਂ। ਬਾਪ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੈਠ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜੇ ਸਿਤਾਰੇ ਅੱਛੇ ਚਮਕਦੇ ਹਨ, ਜੇ ਬਹੁਤ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਰੰਟ ਮਿਲਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਬੈਟਰੀ ਭਰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਸਰਚ ਲਾਈਟ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜੇ ਮੇਰੇ ਅਰਥ ਸਭ ਕੁਝ ਤਿਆਗ ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰੇ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਦਿਲ ਤੇ ਵੀ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦਿਲ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਨਾ। ਦਿਲਵਾਲਾ ਮੰਦਰ ਵੀ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਦਿਲਵਾਲਾ ਜਾਂ ਦਿਲ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਮੰਦਰ। ਕਿਸ ਦੀ ਦਿਲ ਲੈਣ ਵਾਲਾ? ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਨਾ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬੈਠੇ ਹਨ ਨਾ। ਜਰੂਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਵੇਖਦੇ ਵੀ ਹੋ ਨਾ - ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਵੀ ਹੈ, ਥੱਲੇ ਬੱਚੇ ਤਪਸਿਆ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਛੋਟਾ ਮਾਡਲ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੇ ਜੇ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਬਹੁਤ ਮਦਦਗਾਰ ਹਨ। ਮਹਾਂਰਥੀ, ਘੁੜਸਵਾਰ, ਪਿਆਦੇ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਮੰਦਿਰ ਯਾਦਗਾਰ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਅਕੁਰੇਟ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਇਹ ਸਾਡਾ ਹੀ ਯਾਦਗਾਰ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰੋਸ਼ਨੀ ਮਿਲੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਨੂੰ ਵੀ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਜਾ ਨੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਜੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਸੱਤ - ਸੱਤ ਕਰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੈ ਝੂਠ, ਉਸਨੂੰ ਸੱਤ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਜੇ ਟਰੱਬ ਹੈ, ਉਹ ਬੈਠ ਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਟਰੱਬ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕੁਝ ਵੀ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਝਾੜ ਦਾ ਰਾਜ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬੈਠ ਗਿਆ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸਹਿਜ ਹਨ, ਪਰ ਟਾਈਮ ਕਿਉਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ? ਨਾਲੇਜ ਅਤੇ ਵਰਸਾ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਟਾਈਮ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ। ਟਾਈਮ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਵਿੱਚ। ਮੁੱਖ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਅਟੈਨਸ਼ਨ ਜਿਆਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਇੱਥੇ ਸਭ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਕੋਈ ਤੇ ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹੋਣਗੇ, ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੀ ਨਸ਼ਾ ਹੋਵੇਗਾ - ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ, ਉਹ ਬਾਪ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਤੇ ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬੈਠੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਦਿਵਿਆ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ, ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੇ ਉਸ ਇੱਕ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਵੱਲ ਬੁੱਧੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਸੰਦੇਸ਼ੀ ਪੂਰੀ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ - ਕਿਸ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਬਾਹਰ ਭਟਕਦੀ ਹੈ, ਕੌਣ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਿਸ ਨੂੰ ਝੁਟਕਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਦੱਸ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਜੇ ਸਿਤਾਰੇ ਚੰਗੇ ਸਰਵਿਸੇਬਲ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਵੇਖਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਦਾ ਲਵ ਹੈ ਨਾ। ਸਥਾਪਨਾ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹੂਬਹੂ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵਾਂਗ ਇਹ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ, ਕਈ ਵਾਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਡਰਾਮਾ ਦਾ ਚੱਕਰ ਚਲਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਫਿਕਰ ਦੀ ਵੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਨਾਲ ਹਨ ਨਾ। ਤਾਂ ਸੰਗ ਦਾ ਰੰਗ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਫਿਕਰ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਵਾਸਤੇ ਸਵਰਗ ਦੀ ਰਾਜਧਾਨੀ ਲੈ ਆਏ ਹਨ। ਸਿਰਫ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਹੁਣ ਜਾਣਾ ਹੈ ਸਵੀਟ ਹੋਮ ਜਿਸ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਮੱਥਾ ਮਾਰਦੇ ਹੋ। ਪਰ ਇੱਕ ਵੀ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ ਅਤੇ ਸਵਦਰਸ਼ਨ

ਚੱਕਰ ਫਿਰਾਉਂਦੇ ਰਹੇ। ਅਲਫ਼ ਅਤੇ ਬੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੇ ਅਤੇ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਫਿਰਾਓ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ 84 ਦੇ ਚੱਕਰ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਸੈਂ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਸਵੇਰ ਨੂੰ ਉੱਠ ਕੇ ਤੁਸੀਂ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹੀ ਰੱਖੋ ਹੁਣ ਅਸੀਂ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ - ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਬਣੋਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਹਿਜ ਹੈ ਨਾ ਪਰ ਮਾਇਆ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਤੁਹਾਨੂੰ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦੇ ਤੂਫ਼ਾਨ ਹਨ ਨਾ, ਉਹ ਦੀਪਕਾਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਬੜੀ ਦੁਸ਼ੁਰ ਹੈ, ਇੰਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਜੋ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਭੁਲਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਸਥਾਈ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਬੈਠਦੇ ਹੋ, ਬੈਠੇ - ਬੈਠੇ ਬੁੱਧੀ ਹੋਰ ਵਲ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਹੈ ਗੁਪਤ ਗੱਲਾਂ। ਕਿੰਨੀ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗੇ ਪਰ ਯਾਦ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕੋਗੇ। ਫਿਰ ਕੋਈ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਭਟਕ - ਭਟਕ ਕੇ ਸਥਿਰ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕੋਈ ਫਟ ਨਾਲ ਸਥਿਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਨਾਲ ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ਵੀ ਮੱਥਾ ਮਾਰੇ ਤਾਂ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰਦਾ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਨੂੰ ਮਾਇਆ ਦੀ ਯੁੱਧ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਰਮ, ਅਕਰਮ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨੀ ਮਿਹਨਤ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਰਮ - ਵਿਕਰਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਮਾਇਆ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜੋ ਉਲਟਾ ਕਰਮ ਕਰਾਵੇ। ਰਾਵਣ ਅਤੇ ਰਾਮ ਦਾ ਖੇਲ ਹੈ। ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਹੈ ਰਾਮ ਰਾਜ, ਅੱਧਾ ਕਲਪ ਹੈ ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਦਿਨ ਅਤੇ ਰਾਤ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਰਾਤ ਪੂਰੀ ਹੋ ਦਿਨ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਉਹ ਸੂਦਰ ਵਰਨ ਵਾਲੇ ਥੋੜੀ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ।

ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਅਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਭਗਤੀ ਆਦਿ ਦੇ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਜਾਣਾ ਹੈ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਪਰੇ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਬਾਪ ਦੀ ਹੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਮਸਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਾ ਤੀਜਾ ਨੇਤਰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਸਮਝਦੀ ਹੈ ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ - ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤਾਂ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵ ਨੂੰ ਬਾਬਾ ਜਰੂਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਹ ਚਿੱਤਰ ਹੈ, ਉਹ ਤਾਂ ਲਿੰਗ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਲਿੰਗ ਦੇ ਉੱਪਰ ਜਾ ਕੇ ਲੇਟਾ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤਾਂ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਦੇ ਉੱਪਰ ਲੇਟਾ ਚੜ੍ਹਾਉਣਗੇ, ਉਹ ਕੀ ਕਰਨਗੇ! ਸਾਕਾਰ ਹੋਣ ਤਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਵੀ ਕਰਨ। ਨਿਰਾਕਾਰ ਤੇ ਦੁੱਧ ਆਦਿ ਚੜ੍ਹਾਉਣਗੇ ਉਹ ਕੀ ਕਰਨਗੇ! ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੁੱਧ ਆਦਿ ਜੋ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਪੀਂਦੇ ਹੋ, ਭੋਗ ਆਦਿ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਖਾਂਦੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਮੈਂ ਸਮੁੱਖ ਹਾਂ ਨਾ। ਅੱਗੇ ਇਨਡਾਇਰੈਕਟ ਕਰਦੇ ਸੀ, ਹੁਣ ਤਾਂ ਡਾਇਰੈਕਟ ਹੈ, ਥੱਲੇ ਆਕੇ ਪਾਰੂ ਵਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਸਰਚ ਲਾਇਟ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਮਧੁਬਨ ਵਿੱਚ ਬਾਬਾ ਦੇ ਕੋਲ ਜਰੂਰ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਸਾਡੀ ਬੈਟਰੀ ਚੰਗੀ ਚਾਰਜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਘਰ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਗੋਰਖ ਧੰਦੇ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਹੀ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਲੱਗੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵ ਵਿੱਚ ਅਸ਼ਾਂਤੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਯੋਗਬਲ ਨਾਲ। ਬਾਕੀ ਰਾਜਾਈ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨਾਲ। ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਹੁਣ ਵੀ ਸੁਣਦੇ ਹੋ। ਜੇ ਕੁਝ ਐਕਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਵੀ ਹੋਏਗੀ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿੰਨੇ ਬੱਚੇ ਆਸਚਰਿਆਵਤ ਭਗਵਤੀ ਹੋ ਗਏ। ਮੈਨੂੰ ਮਾਸੂਕ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਤਾਂ ਫਿਰ ਛੱਡ ਕੇ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਮਾਇਆ ਕਿਵੇਂ ਥੱਪੜ ਲਗਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਅਨੁਭਵੀ ਤਾਂ ਹੈ ਨਾ! ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਹਿਸਟਰੀ ਯਾਦ ਹੈ। ਸਿਰ ਤੇ ਟੋਪੀ, ਨੰਗੇ ਪੈਰ ਦੇੜਦਾ ਸੀ... ਮੁਸਲਮਾਨ ਲੋਕ ਵੀ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਬਹੁਤ ਖਾਤਿਰੀ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਮਾਸਟਰ ਦਾ ਬੱਚਾ ਆਇਆ ਜਿਵੇਂ ਗੁਰੂ ਦਾ ਬੱਚਾ ਆਇਆ। ਬਾਜਰੀ ਦਾ ਢੇਢਾ ਖਿਲਾਉਂਦੇ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਬਾਬਾ ਨੇ 15 ਦਿਨ ਪ੍ਰੇਮਰਾਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਢੇਢਾ ਅਤੇ ਛਾਛ ਖਾਉਣ ਦਾ। ਅਤੇ ਕੁੱਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ ਸੀ। ਬੀਮਾਰ ਆਦਿ ਸਭ ਦੇ ਲਈ ਇਹ ਹੀ ਬਣਦਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੁੱਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਸਗੋਂ ਹੀ ਬੀਮਾਰ ਬੱਚੇ ਤੰਦਰੁਸਤ ਹੋ ਗਏ। ਵੇਖਦੇ ਸੀ ਆਸਕਤੀ ਟੁੱਟੀ ਹੋਈ ਹੈ! ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜਾਂ ਇਹ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਚਾਹਨਾ ਨੂੰ ਚੂੜਾ (ਜਮਾਦਾਰ) ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੰਗਣ ਤੋਂ ਮਰਨਾ ਭਲਾ। ਬਾਪ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ - ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕੀ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਜੇ ਕੁਝ ਦੇਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਉਹ ਖੁਦ ਹੀ ਦੇਣਗੇ। ਇਹ ਸਭ ਡਰਾਮਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਬਾਬਾ ਨੇ ਤਾਂ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ ਨਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜੋ ਬਾਪ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬੱਚਾ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੱਥ ਉਠਾਉਣ। ਤਾਂ ਸਭ ਨੇ ਹੱਥ ਉਠਾਇਆ। ਹੱਥ ਤਾਂ ਝੱਟ ਉਠਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਬਾ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਕੌਣ ਬਣਨਗੇ? ਤਾਂ ਝੱਟ ਹੱਥ ਉਠਾਉਣਗੇ। ਇਹ ਪਾਰਲੇਕਿਕ ਬੱਚਾ ਵੀ ਜਰੂਰ ਐਡ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਤਾਂ ਮਾਂ-ਬਾਪ ਦੀ ਬਹੁਤ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। 21 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਜਦ ਵਾਣਪ੍ਰਸਤ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਫਿਰ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਹੈ ਬਾਪ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਨਾ। ਉਹ ਜਿਵੇਂ ਸੰਨਿਆਸੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਸੀ, ਵਾਣਪ੍ਰਸਤ ਅਵਸਥਾ ਹੋਈ ਤਾਂ ਬੋਲੇ ਅਸੀਂ ਜਾਕੇ ਬਨਾਰਸ ਵਿੱਚ ਸਤਸੰਗ ਕਰਾਂਗੇ, ਸਾਨੂੰ ਉੱਥੇ ਲੈ ਚਲੋ। (ਹਿਸਟਰੀ ਸੁਣਾਉਣਾ) ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈ ਗ੍ਰੇਟ - ਗ੍ਰੇਟ ਗ੍ਰੈਂਡ ਫਾਦਰ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਪੱਤਾ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਸ਼ਿਸ਼ਟੀ ਦਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਨਾ ਬ੍ਰਹਮਾ - ਵਿਸ਼ਨੂੰ - ਸ਼ੰਕਰ ਹੀ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸਾਗਰ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਉਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਨਿਰਾਕਾਰ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਦੇ, ਕਿਵੇਂ ਆਏ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਯੰਤੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਤਾਂ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਓਂਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ

ਵਿੱਚ ਵਾਣਪ੍ਰਸਤ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ। ਮਨੁੱਖ ਜਦ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਾਣਪ੍ਰਸਤ ਅਵਸਥਾ ਕਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਲਏ, ਇਹ ਹੈ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਜਨਮ। ਹਿਸਾਬ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨਾ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਕਿੱਥੇ ਆਕੇ ਬੈਠਦਾ ਹਾਂ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਤਮਾ ਜਿੱਥੇ ਬੈਠੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਾਜੂ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਬੈਠਦਾ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਗੁਰੂ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਸ਼ਿਸ਼ਯ ਨੂੰ ਬਾਜੂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਗੱਦੀ ਤੇ ਬਿਠਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਸਥਾਨ ਇੱਥੇ ਹੈ, ਮੇਰਾ ਵੀ ਇੱਥੇ ਹੈ। ਕਹਿੰਦਾ ਹਾਂ ਹੇ ਅਤਮਾਉ, ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਪਾਪ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨਾ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਹੈ ਰਾਜਯੋਗ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਲਈ ਜਰੂਰ ਰਾਜਯੋਗ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦਾ ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ ਲਗਾਉਣ। ਗੁਰੂ ਲੋਕ ਅਨੇਕ ਹਨ, ਸਤਿਗੁਰੂ ਇੱਕ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਸੱਤ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਤਾਂ ਸਭ ਝੂਠ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇੱਕ ਹੈ ਰੁਦ੍ਰ ਮਾਲਾ, ਦੂਜੀ ਹੈ ਵੈਜੰਤੀ ਮਾਲਾ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦੀ। ਉਸਦੇ ਲਈ ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਮਾਲਾ ਦਾ ਦਾਣਾ ਬਣੇਗੇ। ਜਿਸ ਮਾਲਾ ਦੀ ਤੁਸੀਂ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਸਿਮਰਨ ਕਰਦੇ ਹੋ ਪਰ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਮਾਲਾ ਕਿਸ ਦੀ ਹੈ, ਉੱਪਰ ਵਿੱਚ ਫੁੱਲ ਕੌਣ ਹੈ, ਫਿਰ ਮੇਰੂ ਕੀ ਹੈ, ਦਾਣੇ ਕੌਣ ਹੈ? ਜਿਸ ਦੀ ਮਾਲਾ ਫੇਰਦੇ ਹਾਂ, ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ। ਇਵੇਂ ਹੀ ਰਾਮ - ਰਾਮ ਕਹਿੰਦੇ ਮਾਲਾ ਫੇਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਰਾਮ - ਰਾਮ ਕਹਿਣ ਨਾਲ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਸਭ ਰਾਮ ਹੀ ਰਾਮ ਹੈ। ਸਰਵ ਵਿਆਪੀ ਦੀ ਗੱਲ ਦਾ ਅੰਧਿਆਰਾ ਇਸ ਤੋਂ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ। ਮਾਲਾ ਦਾ ਅਰਥ ਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ 100 ਮਾਲਾ ਫੇਰੋ... ਇੰਨੀ ਮਾਲਾ ਫੇਰੋ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਅਨੁਭਵੀ ਹੈ ਨਾ। 12 ਗੁਰੂ ਕੀਤੇ, 12 ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਲਿਆ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਆਪਣਾ ਗੁਰੂ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਫਿਰ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੁਝ ਅਨੁਭਵ ਮਿਲ ਜਾਵੇ। ਮਾਲਾ ਆਦਿ ਫੇਰਦੇ ਹਨ। ਹੈ ਬਿਲਕੁਲ ਅੰਧ ਸ਼ਰਧਾ। ਮਾਲਾ ਪੂਰੀ ਕਰ ਫੁੱਲ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਫੁੱਲ ਹਨ ਨਾ। ਮਾਲਾ ਦੇ ਦਾਣੇ ਤੁਸੀਂ ਅਨੰਨਯ ਬਚੇ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਡਾ ਫਿਰ ਸਿਮਰਨ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਤਾਂ ਕੋਈ ਰਾਮ ਕਹਿੰਦੇ, ਕੋਈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ, ਅਰਥ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ। ਸ੍ਰੀ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਸ਼ਰਨਮ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ। ਹੁਣ ਉਹ ਤਾਂ ਸਤਯੁਗ ਦਾ ਪ੍ਰਿੰਸ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਨ ਕਿਵੇਂ ਲੈਣਗੇ। ਸ਼ਰਨ ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੀ ਲਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਪੁਜੀਏ ਫਿਰ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣਦੇ ਹੋ। 84 ਜਨਮ ਲੈ ਪਤਿਤ ਬਣੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੇ ਫੁੱਲ, ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਓ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਚਾਹੁੰਨਾ ਨਹੀਂ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਅਸਕਤੀ ਖਤਮ ਕਰ ਦੇਣੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਜੇ ਖਿਲਾਏ... ਤੁਹਾਨੂੰ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਹੈ, ਮੰਗਣ ਨਾਲੋਂ ਮਰਨਾ ਭਲਾ।

2. ਬਾਪ ਦੀ ਸਰਚ ਲਾਈਟ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਸੱਚਾ ਲਵ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਵਿਚ ਨਸ਼ਾ ਰਹੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹਾਂ ਉਹ ਬਾਪ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਰਚ ਲਾਈਟ ਨਾਲ ਸਾਨੂੰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਪ੍ਰਾਪਤੀਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਤੱਖ ਫਲ ਦੁਆਰਾ ਸਦਾ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਏਵਰ ਹੈਲਦੀ ਭਵ:
ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹੁਣੇ - ਹੁਣੇ ਕੀਤਾ ਤੇ ਹੁਣੇ - ਹੁਣੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਅਨੁਭੂਤੀ ਹੋਈ - ਇਹ ਹੀ ਹੈ ਪ੍ਰਤੱਖ ਫਲ। ਸਭ ਤੋਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਫਲ ਹੈ ਸਮੀਪਤਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੋਣਾ ਅੱਜ ਕਲ ਸਾਕਾਰ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਫਲ ਖਾਓ ਤਾਂ ਤੰਦਰੁਸਤ ਰਹੋਗੇ। ਹੈਲਦੀ ਰਹਿਣ ਦਾ ਸਾਧਨ ਫਲ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹਰ ਸੈਕਿੰਡ ਪ੍ਰਤੱਖ ਫਲ ਖਾਂਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਇਸਲਈ ਐਵਰਹੈਲਦੀ ਹੋ। ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਪੁੱਛੇ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਕੀ ਹਾਲ ਚਾਲ ਹੈ ਤਾਂ ਬੋਲੋ ਕੀ ਫਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਦੀ ਚਾਲ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ਹਾਲ ਹੈ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਰਵ ਦੀ ਦੁਆਵਾਂ ਦੇ ਖਜ਼ਾਨੇ ਨਾਲ ਸੰਪੰਨ ਬਣੋ ਤਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵਿੱਚ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਸੰਸਾਰ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਣਜਾਣ ਅਤੇ ਦੁੱਖੀ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਉਪਕਾਰ ਕਰੋ, ਬਾਪ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਦੇ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਲਿਆਓ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੋ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੈਂਟਰ ਦੇ ਵਾਧੇ ਦਾ ਅਧਾਰ ਕੀ ਹੈ?

ਉੱਤਰ:- ਨਿਸਵਾਰਥ ਸੱਚੇ ਦਿਲ ਦੀ ਸੇਵਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਰਹੇ ਤਾਂ ਹੁੰਡੀ ਭਰਦੀ ਰਹੇਗੀ। ਜਿੱਥੇ ਸਰਵਿਸ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਉੱਥੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੰਗਣਾ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੰਗਣ ਤੋਂ ਮਰਨਾ ਚੰਗਾ। ਆਪੇਹੀ ਸਭ ਕੁੱਝ ਆਵੇਗਾ। ਤੁਸੀਂ ਬਾਹਰ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੰਦਾ ਇਕੱਠਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਮੰਗਣ ਨਾਲ ਸੈਂਟਰ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਭਰੇਗਾ ਇਸਲਈ ਬਿਗਰ ਮੰਗੇ ਸੈਂਟਰ ਨੂੰ ਜਮਾਓ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚੇ ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹਨ, ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਕਿਵੇਂ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਅਵਤਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਖੇਲ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਮਾਨ ਤੇ ਬੈਠ ਕੇ ਫਿਰ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਵਤਾਰ ਆਦਿ ਜੋ ਕੁੱਝ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਾਰਾ ਗ਼ਲਤ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਥੋਂ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ, ਕਿਵੇਂ ਉੱਪਰ ਤੋਂ ਫਿਰ ਇੱਥੇ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਕਿਵੇਂ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ ਪਤਿਤ ਬਣਦੇ ਹਨ? ਹੁਣ ਫਿਰ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਤੁਹਾਡੀ ਸਟੂਡੈਂਟਸ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਾਂ? ਇਹ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਤੁਸੀਂ ਕਿਵੇਂ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹੋ। ਕਲਪ ਦੀ ਉੱਮਰ ਨੂੰ ਲੰਬਾ - ਚੇੜਾ ਟਾਈਮ ਦੇਣ ਕਾਰਣ ਇੰਨੀ ਸੌਖੀ ਗੱਲ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ, ਇਸਲਈ ਅੰਧ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਵੀ ਹੋਰ ਧਰਮ ਹਨ ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਵੀ ਤੁਹਾਡੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ - ਲੈਂਦੇ, ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦੇ - ਵਜਾਉਂਦੇ ਹੁਣ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਕੇ ਪਹੁੰਚੇ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਵਾਪਿਸ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਹੈ। ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸ ਨਾਲੇਜ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲੋਂ ਪੈਰਾਡਾਇਜ਼ ਸੀ। ਪਰੰਤੂ ਉਹ ਕੀ ਸੀ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਜਰੂਰ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਵੀ ਪਹਿਲੋਂ ਕੁੱਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਇਵੇਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਹੀ ਹਨ ਕਿ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਸਥਾਪਕ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਜਾਣਕੇ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਬਣੇ ਹੋ। ਬਾਕੀ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਅਣਜਾਣ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੇ ਸਮਝਦਾਰ ਬਣੇ ਸੀ, ਫਿਰ ਹੁਣ ਬੇਸਮਝ ਅਣਜਾਣ ਹੋ ਗਏ ਹਾਂ। ਮਨੁੱਖ ਹੋ ਕੇ ਅਥਵਾ ਐਕਟਰਸ ਹੋਕੇ ਅਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਨਾਲੇਜ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵੇਖੋ ਕਿਵੇਂ ਦਾ ਹੈ! ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਤੋਂ ਕਿੰਨਾ ਗਦਗਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਧਾਰਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਹੀ ਅੰਦਰ ਤੋਂ ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਆਏ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸ਼ੁਰੂ - ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਆਏ ਫਿਰ ਕਿਵੇਂ ਸੂਦਰ ਕੁਲ ਤੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੁਲ ਵਿੱਚ ਟਰਾਂਸਫਰ ਹੋਏ। ਇਹ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਕਿਵੇਂ ਫਿਰਦਾ ਹੈ, ਸੇ ਤੁਹਾਡੇ ਇਲਾਵਾ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਜਾਣਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅੰਦਰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਡਾਂਸ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਕਿੰਨੀ ਵੰਡਰਫੁਲ ਨਾਲੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲੇਜ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਆਪਣਾ ਵਰਸਾ ਪਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਵੀ ਹੈ ਇਸ ਰਾਜਯੋਗ ਨਾਲ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਪਰੰਤੂ ਕੁੱਝ ਸਮਝ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਸੀ। ਹੁਣ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਾਰਾ ਰਾਜ ਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸੂਦਰ ਤੋਂ ਹੁਣ ਸੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਮੰਤਰ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਸੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਫਿਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਂਗੇ। ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਉਤਰਦੇ- ਉਤਰਦੇ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਕਿੰਨਾ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਕਾਰਨ ਖੁਸ਼ੀ ਵੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਕਿਵੇਂ ਮਿਲੇ? ਕਿੰਨੇ ਖਿਆਲਾਤ ਚਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿਵੇਂ ਸਭਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਵੇ? ਤੁਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਿੰਨਾ ਉਪਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਬਾਪ ਵੀ ਉਪਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਜੇ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਅਣਜਾਣ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਸੁਖੀ ਬਣਾਈਏ। ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹੋ। ਖੁਸ਼ੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਕਿਥੋਂ ਦੀਆਂ ਰਹਿਣ ਵਾਲਿਆਂ ਹਾਂ, ਫਿਰ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ? ਕਿੰਨੇ ਉੱਚ ਬਣਦੇ ਹਾਂ ਫਿਰ ਕਿਵੇਂ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ ਫਿਰ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਕਦੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਇਹ ਹੁਣੇ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਹੈ।

ਭਗਤੀ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਭਗਤੀ ਕਿਸਨੇ ਕੀਤੀ ਹੈ? ਤੁਸੀਂ ਕਹੋਗੇ ਪਹਿਲੋਂ - ਪਹਿਲੋਂ ਅਸੀਂ ਆਏ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖ ਵੇਖਿਆ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਲਗੇ। ਪੁਜੀਏ ਅਤੇ ਪੁਜਾਰੀ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨਾ ਰਾਤ - ਦਿਨ ਦਾ ਫਰਕ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹੁਣ ਕਿੰਨਾ ਗਿਆਨ ਹੈ। ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਕਿਵੇਂ ਅਸੀਂ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਇਆ ਹੈ। ਕਿੱਥੇ 84 ਜਨਮ, ਕਿੱਥੇ 84 ਲੱਖ! ਇੰਨੀ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਗੱਲ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਲੱਖਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭੱਟ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਇਹ ਇੱਕ - ਦੋ ਦਿਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਜੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਚੱਕਰ ਫਿਰਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ

ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰਧਾਰੀ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਸਵਰਗ ਦਾ ਕਿੰਨਾ ਗਾਇਨ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਸਿਰਫ਼ ਭਾਰਤ ਹੀ ਸੀ। ਜੇ ਸੀ ਉਹ ਫਿਰ ਬਣਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਬਾਹਰ ਤੋਂ ਤਾਂ ਵੇਖਣ ਵਿੱਚ ਕੁੱਝ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਕਸ਼ਤਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਖਤਮ ਹੋਈ ਹੈ ਫਿਰ ਨੰਬਰਵਾਰ ਅਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਵਾਂਗੇ। ਆਤਮਾਏਂ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ, ਉਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝ ਗਏ ਹੋ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਇਵੇਂ ਕੋਈ ਉਪਰੋਂ ਉਤਰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਨਾਟਕ ਵਿੱਚ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਤਾਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਵੇਖ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਆਤਮਾ ਕਿਵੇਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਛੋਟੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਬੜਾ ਹੀ ਵੰਡਰਫੁਲ ਖੇਲ ਹੈ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਇਸ਼ਵਰੀਏ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਿਨ-ਰਾਤ ਖਿਆਲਾਤ ਚਲਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਸਮਝ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵੇਖ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ ਫਿਰ ਵਰਨਣ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਪਹਿਲੇ ਜਾਦੂ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਬਹੁਤ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕਢ ਕੇ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਦੂਗਰ, ਸੈਦਾਗਰ, ਰਤਨਾਗਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਠਹਿਰਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਪਰੰਤੂ ਉਹ ਕੋਣ ਹੈ, ਕਿਵੇਂ ਉਹ ਜਾਦੂਗਰ ਹੈ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਕੇ ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਦਿਨ - ਰਾਤ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਸਿਮਰਨ ਚਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਨਾਟਕ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਸੁਣਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਸੁਣਾ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਵੇਖਿਆ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਹੈ, ਪਰੰਤੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਸਤਯੁੱਗ ਤੇੜਾ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਪਰ ਨਾਲੇਜ ਸਾਰੀ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਵੰਡਰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਜਿਸਨੇ ਕਦੀ ਪਾਰਟ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲਿਆ, ਉਹ ਕਿਵੇਂ ਦਸਦੇ ਹਨ! ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਕੁੱਝ ਵੀ ਵੇਖਦਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਨਾ ਮੈਂ ਸਤਯੁੱਗ - ਤੇੜਾ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਪ੍ਰੰਤੂ ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਾਲੇਜ ਕਿੰਨੀ ਚੰਗੀ ਹੈ ਜੇ ਮੈਂ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਪਾਰਟ ਵਜਾਇਆ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਅਤੇ ਜਿਸਨੇ ਪਾਰਟ ਹੀ ਨਹੀਂ ਵਜਾਇਆ ਹੈ ਉਹ ਸਭ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਵੰਡਰ ਹੈ ਨਾ। ਅਸੀਂ ਜੇ ਪਾਰਟਧਾਰੀ ਹਾਂ, ਅਸੀਂ ਕੁੱਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਅਤੇ ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੀ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਸਤਯੁੱਗ ਤੇੜਾ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ ਜੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਸੁਣਾਵਾਂ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਬਿਗਰ ਦੇਖੋ, ਅਨੁਭਵ ਕੀਤੇ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਵੰਡਰ ਹੈ - ਮੈਂ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਰਾ ਪਾਰਟ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਇਸਲਈ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ।

ਤਾਂ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹੁਣ ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਬੱਚਿਓ ਆਪਣੀ ਉੱਨਤੀ ਕਰਨੀ ਹੈ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਇਹ ਹੈ ਖੇਲ। ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੀ ਖੇਲ ਕਰੋਗੇ। ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਬਣਾਂਗੇ। ਫਿਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਚੱਕਰ ਲਗਾਏ ਮਨੁੱਖ ਬਣਾਂਗੇ। ਵੰਡਰ ਖਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਬਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਕਿੱਥੋਂ ਆਈ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਤੇ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਦੀ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਕੁਦਰਤ ਕਹਾਂਗੇ ਨਾ। ਹਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਵੰਡਰਫੁਲ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਬੈਠ ਨਵੀਆਂ - ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਰਾਜ ਵੀ ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਵਿਰਾਟ ਰੂਪ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਹੈ। ਜੇ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਅਥਵਾ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਹੀ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਅਸੀਂ ਕਿਵੇਂ 84 ਜਨਮਾਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਸੇ ਦੇਵਤਾ ਫਿਰ ਖੜ੍ਹੀ, ਵੈਸ਼ ਫਿਰ ਸੂਦਰ। ਇਹ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਹੈ? ਬਾਪ ਹੈ ਨਾਲੇਜਫੁਲ। ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਹੈ, ਨਾ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਹੀ ਪੜ੍ਹਿਆ ਹੈ। ਬਿਗਰ ਕੁੱਝ ਵੀ ਪੜ੍ਹੇ, ਬਿਗਰ ਗੁਰੂ ਕੀਤੇ ਇਤਨੀ ਸਾਰੀ ਨਾਲੇਜ ਬੈਠ ਸੁਣਾਏ - ਇਵੇਂ ਤਾਂ ਕਦੇ ਦੇਖਿਆ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਕਿੰਨਾ ਮਿੱਠਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਿਸਨੂੰ, ਕੋਈ ਕਿਸਨੂੰ ਮਿੱਠਾ ਸਮਝੋਗੇ। ਜਿਸਨੂੰ ਜੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਲਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਬੈਠ ਸਭ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਆਨੰਦ ਸਵਰੂਪ ਹੈ, ਫਿਰ ਆਤਮਾ ਹੀ ਦੁੱਖ ਰੂਪ ਛੀ - ਛੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕੁੱਝ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਮੇਰੀ ਕਿੰਨੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਜਾਣਦੇ ਕੁੱਝ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਵੰਡਰਫੁਲ ਖੇਲ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਖੇਲ ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਇੰਨੇ ਚਿੱਤਰ ਸੀੜੀ ਆਦਿ ਦੇ ਕਦੇ ਦੇਖੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਹੁਣ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਇਹ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਯਥਾਰਥ ਰੀਤੀ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਕਾਮ ਮਹਾਸਤਰੁ ਹੈ ਇਸ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸੁਣ ਕੇ ਢਿੱਲੇ ਪੈ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਕਿੰਨਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਸਮਝਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਕਿੰਨੀ ਮੇਹਨਤ ਲਗਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਲਪ ਪਹਿਲੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੱਮਝਿਆ ਸੀ ਉਹ ਹੀ ਸਮਝਣਗੇ। ਦੇਵੀ ਪਰਿਵਾਰ ਵਾਲੇ ਜਿੰਨੇ ਬਣਨ ਵਾਲੇ ਹੋਣਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਧਾਰਨਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਤੇ ਰਾਜਧਾਨੀ ਸਥਾਪਨ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਦਾ ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਹੈ ਦੂਸਰਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਆਪ ਸਮਾਨ ਬਣਾਓ। ਬਾਪ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸੁਣਾ ਰਹੇ ਹੋ। ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਇਹ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਰਬ ਵੀ ਸੁਣਾ ਸਕਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰੰਤੂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਗੁਪਤ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤੇ ਉਪਮਾ(ਮਹਿਮਾ) ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਸ੍ਰਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ, ਮਾਇਆ ਦੀ ਜੰਜੀਰਾਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਿਵੇਂ ਬੈਠ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਰਾਵਣ ਕੀ ਚੀਜ਼ ਹੈ। ਹਰ ਸਾਲ ਜਲਾਉਂਦੇ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਐਫ. ਜੀ. ਤਾਂ ਦੁਸ਼ਮਣ ਦਾ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਪਤਾ ਚਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਰਾਵਣ ਭਾਰਤ ਦਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ, ਜਿਸਨੇ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਦੁਖੀ ਕੰਗਾਲ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ

5 ਵਿਕਾਰਾਂ ਰੂਪੀ ਰਾਵਣ ਦੇ ਪੰਜੇ ਵਿੱਚ ਫਸੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ - ਕਿਵੇਂ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਰਾਵਣ ਤੋਂ ਛੁਡਾਈਏ। ਸਰਵਿਸ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸੱਚੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਨਿਸਵਾਰਥ ਭਾਵ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਹੂੰਡੀ ਮੈਂ ਸਕਾਰਤਾ (ਭਰਤਾ) ਹਾਂ। ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ। ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਅੱਛਾ ਮੌਕਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਣ ਦਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਬਾਪ ਨੇ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਮੰਗੋ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਮੰਗਣ ਤੋਂ ਮਰਨਾ ਭਲਾ। ਆਪੇ ਹੀ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਮੰਗਣ ਨਾਲ ਸੈਂਟਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜੇਰ ਨਹੀਂ ਭਰੇਗਾ। ਬਿਗਰ ਮੰਗੇ ਤੁਸੀਂ ਸੈਂਟਰ ਜਮਾਓ, ਆਪੇ ਹੀ ਸਭ ਆਉਂਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ ਰਹੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਹਰ ਵਾਲੇ ਚੰਦਾ ਇਕੱਠਾ ਕਰਦੇ, ਇਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਕਦੇ ਭਗਵਾਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ। ਗਿਆਨ ਤੇ ਹੈ ਬੀਜ। ਬੀਜਰੂਪ ਬਾਪ ਬੈਠ ਤੁਹਾਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੀਜ ਹੀ ਨਾਲੇਜਫੁਲ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਜੜ੍ਹ ਬੀਜ ਤਾਂ ਵਰਨਣ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਣਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਵਰਨਣ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਝਾੜ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਅੰਨਣੀਆ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਅਨੁਸਾਰ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਮਾਇਆ ਵੀ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ। ਕੁੱਝ ਸਹਿਣ ਵੀ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਕਿੰਨੇ ਕੜੇ - ਕੜੇ ਵਿਕਾਰ ਹਨ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਚਲਦੇ - ਚਲਦੇ ਇਵੇਂ ਮਾਇਆ ਦੀ ਚਮਾਟ ਲਗ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਡਿੱਗ ਪਏ। ਸੀੜੀ ਉਪਰ ਚੜ੍ਹਦੇ - ਚੜ੍ਹਦੇ ਹੋਠਾਂ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਕੀਤੀ ਕਮਾਈ ਸਾਰੀ ਚਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸਜਾ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਮਿਲਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਲਹੂ ਨਾਲ ਵੀ ਲਿਖ ਕੇ ਦਿੱਤਾ ਫਿਰ ਵੀ ਗੰਮ ਹੋ ਗਏ। ਬਾਬਾ ਪੱਕਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵੇਖਦੇ ਵੀ ਹਨ, ਇਤਨੀ ਯੁਕਤੀਆਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਫਿਰ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਿੰਨਾ ਸਹਿਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਾਰਟਧਾਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਾਰਟ ਦਾ ਹੀ ਸਿਮਰਣ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਪਣਾ ਪਾਰਟ ਕੋਈ ਭੁੱਲ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਰੋਜ਼ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਜਾਈਏ। ਬਾਪ ਦਾ ਤੇ ਵੰਡਰ ਹੈ। ਰੋਜ਼ ਮੁਰਲੀ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਨਾਮ, ਰੂਪ, ਦੇਸ਼, ਕਾਲ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਫਿਰ ਮੁਰਲੀ ਕਿਵੇਂ ਸੁਣਾਉਣਗੇ। ਵੰਡਰ ਖਾਂਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਪੱਕੇ ਹੋਕੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਦਿਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਐਸਾ ਬਾਪ ਵਰਸਾ ਦੇਣ ਆਏ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲੀਏ। ਇਸ ਪਹਿਚਾਣ ਨਾਲ ਆਕੇ ਮਿਲਣ ਤਾਂ ਬਾਪ ਤੋਂ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਧਾਰਨ ਕਰ ਸਕਣ। ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਨੂੰ ਪਾਲਣ ਕਰ ਸਕਣ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਗਿਆਨ ਨੂੰ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਗਦਗਦ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਵੰਡਰਫੁਲ ਗਿਆਨ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਦਾਤਾ ਦਾ ਸਿਮਰਣ ਕਰ ਡਾਂਸ ਕਰਨਾ ਹੈ।

2. ਆਪਣੇ ਪਾਰਟ ਦਾ ਹੀ ਸਿਮਰਣ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੇ ਪਾਰਟ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖਣਾ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਬੜੀ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ ਇਸਲਈ ਖਬਰਦਾਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਉੱਨਤੀ ਵਿੱਚ ਲਗੇ ਰਹੋ। ਸਰਵਿਸ ਦਾ ਸ਼ੌਂਕ ਰੱਖੋ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਦਾ ਯਾਦ ਦੀ ਛਤ੍ਰਛਾਇਆ ਦੇ ਹੇਠਾਂ, ਮਰਿਯਾਦਾ ਦੀ ਲਕੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਮਾਇਆ ਜਿੱਤ ਵਿਜੇਈ ਭਵ: ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਹੀ ਛਤ੍ਰਛਾਇਆ ਹੈ, ਛਤ੍ਰਛਾਇਆ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਮਤਲਬ ਮਾਇਆ ਜਿੱਤ ਵਿਜੇਈ ਬਣਨਾ। ਸਦਾ ਯਾਦ ਦੀ ਛਤ੍ਰਛਾਇਆ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਅਤੇ ਮਰਿਯਾਦਾ ਦੀ ਲਕੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਹੋ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਅੰਦਰ ਆਉਣ ਦੀ। ਮਰਿਯਾਦਾ ਦੀ ਲਕੀਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਵੀ ਆਪਣਾ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਹੇਸ਼ਿਆਰ ਹੈ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਅਨੇਕਾਂ ਵਾਰੀ ਵਿਜੇਈ ਬਣੇ ਹਾਂ, ਵਿਜੇ ਮਾਲਾ ਸਾਡਾ ਹੀ ਯਾਦਗਾਰ ਹੈ ਇਸ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਨਾਲ ਸਦਾ ਹੀ ਸਮਰੱਥ ਰਹੋ ਤਾਂ ਮਾਇਆ ਤੋਂ ਹਾਰ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਰਵ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਸਮਾਂ ਲਵੋ ਤਾਂ ਸੰਪੰਨਤਾ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇਗਾ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਕੜੇ ਤੋਂ ਕੜੀ ਬੀਮਾਰੀ ਹੈ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਫੱਸਣਾ, ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਬਣ ਇਸ ਬੀਮਾਰੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰੋ ਇਸ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਬਣੋ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਨਾਮ - ਰੂਪ ਦੀ ਬੀਮਾਰੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਕੀ ਹੈ? ਇਸ ਤੋਂ ਕਿਹੜੇ - ਕਿਹੜੇ ਨੁਕਸਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ?

ਉੱਤਰ:- ਨਾਮ - ਰੂਪ ਦੀ ਬੀਮਾਰੀ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਸੱਚਾ - ਸੱਚਾ ਲਵ ਰੱਖੋ। ਯਾਦ ਦੇ ਸਮੇਂ ਬੁੱਧੀ ਭਟਕਦੀ ਹੈ ਦੇਹਧਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸੱਚ - ਸੱਚ ਦੱਸੇ। ਸੱਚ ਦੱਸਣ ਨਾਲ ਬਾਪ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਸਰਜਨ ਤੋਂ ਬੀਮਾਰੀ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉ ਨਹੀਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣ ਨਾਲ ਖ਼ਬਰਦਾਰ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਬੁੱਧੀ ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਾਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਟਕੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਜੁੜ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ ਉਹ ਸਰਵਿਸ ਦੇ ਬਜਾਏ ਡਿਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਵਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਨਿੰਦਕ ਬਹੁਤ ਕੜੀ ਸਜਾ ਦੇ ਭਾਗੀ ਬਣਦੇ ਹਨ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਹੁਣ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਵਰਸਾ ਮਿਲਣਾ ਹੈ ਬਾਪ ਤੋਂ। ਭਰਾ ਨੂੰ ਭਰਾ ਤੋਂ ਕਦੇ ਵਰਸਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਭਰਾ ਤੇ ਭੈਣ ਜੋ ਵੀ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਸਮਾਚਾਰ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦੇ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਪ੍ਰੈਕਟੀਕਲ ਵਿੱਚ। ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਯਾਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ? ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਿੱਥੇ ਤੱਕ ਫਸਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ। ਸਾਡੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਫ੍ਰੀਡਮ ਕਿੱਥੋਂ - ਕਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਜਾਂਦੀ ਹੈ? ਆਤਮਾ ਆਪ ਜਾਣਦੀ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਹੀ ਸਮਝਣਾ ਪਵੇ ਸਾਡੀ ਫ੍ਰੀਡਮ ਇੱਕ ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਕੋਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ? ਜਿੰਨਾ ਹੋ ਸਕੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਇੱਕ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤੇ ਸਭ ਭੁੱਲਦੇ ਜਾਣਾ ਹੈ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੀ ਦਿਲ ਬਾਪ ਤੇ ਸਿਵਾਏ ਹੋਰ ਕਿੱਥੇ ਭਟਕਦੀ ਤੇ ਨਹੀਂ? ਕਿੱਥੇ ਧੰਦੇ - ਧੋਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਘਰ - ਗ੍ਰਹਿਸਤ ਮਿੱਤਰ - ਸੰਬੰਧੀਆਂ ਆਦਿ ਵੱਲ ਬੁੱਧੀ ਜਾਂਦੀ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਹੋ ਕੇ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਜਦ ਇੱਥੇ ਬੈਠਦੇ ਹੋ ਤੇ ਆਪਣੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਸਾਹਮਣੇ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਬੈਠਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਵੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਹੀ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ, ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਯਾਦ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਹੀ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਬੈਠੇ ਹੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹਨ ਫਿਰ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ ਕੇ ਬੈਠੇ ਹਨ ਜਾਂ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਇਹ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਸਮਝ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਦਿਲ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਬਾਬਾ, ਕੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ ਇੱਕ ਨੂੰ। ਇੱਥੇ ਜੋ ਬੈਠਣ ਵਾਲੇ ਹਨ, ਉਹ ਤਾਂ ਇੱਕ ਸ਼ਿਵ ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੋਣਗੇ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖਣਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਦੀ ਵੀ ਅਵਸਥਾ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਦਾ ਸਮਾਚਾਰ ਬਾਪ ਦੇ ਕੋਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿਹੜੇ - ਕਿਹੜੇ ਬੱਚੇ ਚੰਗੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲਾਇਨ ਕਲੀਅਰ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਵੀ ਬੁੱਧੀ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੰਦਰੀ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਕੋਈ ਦਾ ਬੁੱਧੀ ਯੋਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਮੁਰਲੀ ਸੁਣਨ ਨਾਲ ਚੌਜ ਵੀ ਹੁੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਫੀਲ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਤਾਂ ਸਾਡੀ ਭੁੱਲ ਹੈ। ਸਾਡੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ - ਫ੍ਰੀਡਮ ਬਰੇਬਰ ਰਾਂਗ ਸੀ। ਹੁਣ ਇਸ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਰਾਈਟ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਰਾਂਗ ਫ੍ਰੀਡਮ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਭਰਾ ਭਰਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ। ਬਾਪ ਹੀ ਵੇਖਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ - ਫ੍ਰੀਡਮ ਕਿਵੇਂ ਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਸਭ ਦਿਲ ਦਾ ਹਾਲ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਦਾਦਾ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਸੁਣਾਉਣ ਨਾਲ, ਵੇਖਣ ਨਾਲ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਜਦ ਤੱਕ ਸੁਣੇ ਨਹੀਂ ਤੱਕ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੀ ਪਤਾ ਕਿ ਇਹ ਕੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਐਕਟੀਵਿਟੀ ਨਾਲ, ਸਰਵਿਸ ਨਾਲ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘੱਟ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਐਕਟੀਵਿਟੀ ਠੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਦੇ ਨਾਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਫਸਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਦੇ ਵੱਲ ਬੁੱਧੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ? ਕੋਈ ਸਾਫ਼ ਦੱਸਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ - ਕੋਈ ਫਿਰ ਨਾਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਫੱਸੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਜੋ ਦੱਸਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਆਪਣਾ ਹੀ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸ਼ਮਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਅੱਗੇ ਵਾਸਤੇ ਸੰਭਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਆਪਣੀ ਫ੍ਰੀਡਮ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੇ, ਸਰਮ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਉਲਟਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਸਰਜਨ ਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਪਰ ਲੁਕਾਉਣ ਨਾਲ ਬੀਮਾਰੀ ਹੋਰ ਵੀ ਵੱਧ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਨਾਲ ਹਲਕੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਨਾਲ ਭਾਰੀ ਰਹਿਣਗੇ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਸੁਣਾਉਣ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਰਣਗੇ। ਅੱਗੇ ਵਾਸਤੇ ਆਪਣੇ ਤੇ ਖ਼ਬਰਦਾਰ ਵੀ ਰਹਿਣਗੇ। ਬਾਕੀ ਦਸਣਗੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਵੱਧਦਾ ਜਾਏਗਾ। ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਰਵਿਸੇਬਲ ਬਹੁਤ ਹਨ, ਕੁਆਲੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਕਿਵੇਂ ਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਸਰਵਿਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਿਵੇਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ? ਕਿਸੇ ਦੇ ਨਾਲ ਲਟਕੇ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹਨ? ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਜਨਮ ਪਤਰੀ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇੰਨਾ ਲਵ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਕਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਦੀ ਵੀ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬੁੱਧੀ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ। ਹਾਂ, ਪਹਿਲੇ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਹੁਣ ਖ਼ਬਰਦਾਰ ਹਨ। ਦੱਸਦੇ ਹਨ - ਹੁਣ ਮੈਂ ਖ਼ਬਰਦਾਰ ਹਾਂ। ਅੱਗੇ ਬਹੁਤ ਭੁੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਦੇਹ-ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਭੁੱਲਾਂ ਹੀ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਫਿਰ ਪਦ ਤਾਂ ਭ੍ਰਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਭਲ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਪਦ ਤੇ ਭ੍ਰਸ਼ਟ ਹੋ ਹੀ ਜਾਵੇਗਾ। ਦਿਲ ਦੀ ਸਫ਼ਾਈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ

ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਫਾਈ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਇਸ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਸਫਾਈ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਨਾ, ਤਦ ਹੀ ਤਾਂ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਦੇ ਲਈ ਸਮਝ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ - ਰੂਪ ਦੇ ਵੱਲ ਟਿੱਕੀ ਹੈ, ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋ ਕੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਕਾਰਨ ਪਦ ਵੀ ਘੱਟ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਰਾਜਾ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਰੰਕ ਤੱਕ ਨੰਬਰਵਾਰ ਪਦ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਕਿਉਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਇਸ ਨੂੰ ਵੀ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਬਣਦੇ ਹੀ ਹਨ। ਕਲਾਵਾਂ ਘੱਟ ਹੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਜੇ 16 ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ ਉਹ ਫਿਰ 14 ਕਲਾ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਥੋੜਾ - ਥੋੜਾ ਘੱਟ ਹੁੰਦੇ - ਹੁੰਦੇ ਕਲਾਵਾਂ ਉਤਰਦੀਆਂ ਜਰੂਰ ਹਨ। 14 ਕਲਾ ਹਨ ਤਾਂ ਵੀ ਅੱਛਾ ਫਿਰ ਵਾਮ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਉਤਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਵਿਕਾਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਮਰ ਹੀ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਰਜੇ, ਤਮੇ ਗੁਣੀ ਬਣਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਘੱਟ ਹੁੰਦੇ - ਹੁੰਦੇ ਵੀ ਪੁਰਾਣੇ ਹੁੰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਸ਼ਰੀਰ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣੀ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹਾਲੇ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਕਿਵੇਂ 16 ਕਲਾ ਤੋਂ ਉਤਰਦੇ - ਉਤਰਦੇ ਮਨੁੱਖ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਮੱਤ ਤਾਂ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਦੀ ਮੱਤ ਮਿਲੀ ਫਿਰ 21 ਜਨਮ ਮੱਤ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਈਸ਼ਵਰੀ ਮੱਤ ਤੁਹਾਡੀ 21 ਜਨਮ ਚਲਦੀ ਹੈ ਫਿਰ ਜਦ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਚਲਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮੱਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਰਾਵਣ ਦੀ। ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਦੇਵਤੇ ਵਾਮ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਧਰਮ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਇਵੇਂ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਦੇਵਤੇ ਜਦ ਵਾਮ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਹੋਰ ਧਰਮ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।

ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਹੁਣ ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਮੇਰਾ ਪਾਤਰ ਹੈ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਬਣਾਉਣਾ ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤੁਸੀਂ ਇੰਨਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹੋ ਫਿਰ ਵੀ ਕੋਈ ਵਧੀਆ ਰੁਚੀ ਨਹੀਂ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਕੋਈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਆਪਣੀ ਹੀ ਮੱਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਜਦ ਸੀ ਤਦ ਪਵਿੱਤਰਤਾ, ਸ਼ੁੱਧ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਸਭ ਸੀ। ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਹੀ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਦੇਵਤਾ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ। ਉਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬੱਚੇ ਆਦਿ ਹੋਏ ਹਨ, ਪਰ ਉੱਥੇ ਯੋਗ ਬਲ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਹੀ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਣਗੇ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਆਦਿ ਕਿਵੇਂ ਹੋਣਗੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਇਸ ਸਮੇਂ ਪਵਿੱਤਰ ਹੋਣ ਨਾਲ ਫਿਰ ਅਸੀਂ 21 ਜਨਮ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਗੋਇਆ ਸ੍ਰੀ ਮਤ ਤੇ ਅਸੀਂ ਵਾਇਸਲੈਸ ਵਰਲਡ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਸ੍ਰੀ ਮਤ ਹੈ ਹੀ ਬਾਪ ਦੀ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਤੋਂ ਦੇਵਤਾ.. ਹੁਣੇ ਸਾਰੇ ਮਨੁੱਖ ਹਨ ਜੋ ਫਿਰ ਦੇਵਤਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸ੍ਰੀ ਮਤ ਤੇ ਅਸੀਂ ਡੀ. ਟੀ. ਗਵਰਨਮੈਂਟ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਿਉਰਿਟੀ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਮੁੱਖ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਵੀ ਪਿਉਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਪੱਥਰ ਬੁੱਧੀ ਬਣੀ ਹੈ, ਇਕਦਮ ਕਲੀਅਰ ਕਰ ਦੱਸੋ। ਬਾਪ ਨੇ ਹੀ ਸਤਿਯੁਗੀ ਡੀ. ਟੀ. ਗਵਰਨਮੈਂਟ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੈਰਾਡਾਇਸ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਬਾਪ ਨੇ ਹੀ ਬਣਾਇਆ। ਮਨੁੱਖ ਸੀ ਪਤਿਤ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਇਆ? ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ - ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਪਾਵਨ ਬਣ ਜਾਵੋਗੇ। ਇਹ ਗੱਲ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸੁਣਾਓਗੇ ਤੇ ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇਗਾ। ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਂਗੇ? ਜਰੂਰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਹੋਰਾਂ ਸੰਗ ਬੁੱਧੀ ਯੋਗ ਤੋੜ ਇੱਕ ਨਾਲ ਜੋੜਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਬਣ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਸਕਣਗੇ। ਇਵੇਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜੇ ਸਮਝਾਇਆ ਉਹ ਡਰਾਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਸੀ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਵੀ ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਪੁਆਇੰਟਸ ਮਿਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਸਮਝਾਉਣ ਵਾਸਤੇ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਹੀ ਕਿ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣੀਏ! ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੇਹ ਦੇ ਸਾਰੇ ਧਰਮ ਛੱਡ ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਸ ਪੁਰਸ਼ੋਤਮ ਸੰਗਮਯੁਗ ਨੂੰ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਹਾਂ ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਦੀ ਸੰਤਾਨ। ਬਾਪ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਣੇ ਬਗੈਰ ਅਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣਾਂਗੇ। ਇਹ ਬ੍ਰਾਹਮਾ ਵੀ ਪੂਰੇ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਪਹਿਲਾ ਨੰਬਰ ਲੈਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਪਰਵੇਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੇ ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਹੀ ਇੱਕ - ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਨਾਲ ਕਿੱਥੇ ਨਾ ਕਿੱਥੇ ਲਟਕੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਬਣ ਨਾ ਸਕਣ। ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਜਾਂਚ ਕਰੋ - ਅਸੀਂ ਕਿਤੇ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ? ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵਿਕਰਮ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਬੇਕਾਇਦੇ ਚਲਣ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ? ਬਹੁਤਿਆਂ ਤੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਸਜਾ ਦੇ ਭਾਗੀ ਬਣਨਗੇ। ਭਲ ਹੁਣੇ ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ। ਕਰਮਾਤੀਤ ਅਵਸਥਾ ਵਾਲੇ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦੁੱਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਸਜਾਵਾਂ ਤੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਖਿਆਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹਾਂ - ਨੰਬਰਵਾਰ ਰਾਜਾ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਜਰੂਰ ਕਿਸੇ ਦਾ ਘੱਟ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਰਹਿੰਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਨਾਲ ਸਜਾ ਖਾਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਗਰਭ ਜੇਲ ਵਿੱਚ ਸਜਾ ਭੋਗਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਜਦ ਗਰਭ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਸਾਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕਢੋ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਪਾਪ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗੇ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਸਜਾ ਖਾਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਕਰਮ - ਵਿਕਰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਗਿਆਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਫੇਰ ਕਦੀ ਇਹ ਗਿਆਨ ਮਿਲੇਗਾ ਨਹੀਂ। ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਸਾਰਿਆ ਨੂੰ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹੀ ਵੇਖਣਗੇ। ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਸੋਲ ਬਣ ਗਏ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਲਗਾਵ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ ਇਸ ਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਸਟੇਜ ਹੈ। ਭੈਣ - ਭਰਾ ਲਟਕ ਪੈਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਡਿਸਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮ ਅਭਿਮਾਨੀ ਭਵ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਬਜੈਕਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਉਸ ਵਿੱਚ ਫੇਲ ਹੋ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਫੇਲ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਫਿਰ ਦੂਸਰੇ ਸਬਜੈਕਟ ਵਿੱਚ ਵੀ ਢਿਲੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਬਲ ਨਾਲ ਸੋਨੇ ਦਾ ਬਰਤਨ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਨਾਲੇਜ ਵੀ ਘੱਟ, ਉਹ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ

ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਯੋਗ ਦਾ ਜੋਹਰ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਹੈ ਡਰਾਮੇ ਦੀ ਨੂੰਧ। ਬਾਬਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਅਵਸਥਾ ਕਿੰਨੀ ਵਧਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਬੇਕਾਇਦੇ ਕੰਮ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਵੀ ਇਵੇਂ ਦੀ ਆਦਤ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਫੋਰਨ ਛੱਡ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਮਾਇਆ ਫਿਰ ਵੀ ਦੂਸਰੇ - ਤੀਸਰੇ ਦਿਨ ਭੁੱਲ ਕਰਵਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸੂਖਸ਼ਮ ਗੱਲਾਂ ਚਲਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਹ ਹੈ ਸਭ ਗੁਪਤ ਗਿਆਨ। ਮਨੁੱਖ ਕੀ ਜਾਨਣ। ਤੁਸੀਂ ਦਸਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਹੀ ਖਰਚੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੇ ਖਰਚੇ ਨਾਲ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਾਵਾਂਗੇ ਇਸਲਈ ਬਾਬਾ ਸਦਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੰਗਣ ਤੋਂ ਮਰਨਾ ਚੰਗਾ। ਸਹਿਜ ਮਿਲੇ ਸੇ ਦੁੱਧ ਬਰਾਬਰ, ਮੰਗ ਲਿਆ ਸੇ ਪਾਣੀ। ਮੰਗ ਕੇ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਲੈਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਉਹ ਲਾਚਾਰੀ ਕਾਸ਼ੀ ਕਲਵਟ ਖਾਕੇ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਪਾਣੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਖਿੱਚ ਲਿਆ ਉਹ ਲਹੂ ਬਰਾਬਰ....ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਤੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਕਰਜ਼ਾ ਚੁਕਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਲਹੂ ਬਰਾਬਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਰਜ਼ਾ ਲੈਣ ਦੀ ਕੋਈ ਇਵੇਂ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦਾਨ ਦੇ ਕੇ ਫਿਰ ਵਾਪਿਸ ਲਿਆ, ਉਸਤੇ ਵੀ ਹਰੀਸ਼ ਚੰਦਰ ਦਾ ਮਿਸਾਲ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਵੀ ਨਾ ਕਰੋ। ਹਿੰਸਾ ਰੱਖ ਦੇਵੇ, ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੰਮ ਵੀ ਆਏ। ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੀ ਯਾਦ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਸਵਦਰਸ਼ਨ ਚੱਕਰ ਵੀ ਯਾਦ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਪ੍ਰਾਣ ਤਨ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਣ। ਤਾਂ ਹੀ ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਰਾਜਾ ਬਣ ਸਕਾਂਗੇ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਕਰ ਸਕੋਗੇ, ਉਸ ਵਕਤ ਇਵੇਂ ਦੀ ਅਵਸਥਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਨਹੀਂ, ਹੁਣੇ ਤੋਂ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਉਸ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਅੰਤ ਤੱਕ ਠੀਕ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ, ਇਵੇਂ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਫ੍ਰਿਤੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪਾਸੇ ਚਲੀ ਜਾਵੇ। ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਪਾਪ ਕੱਟਦੇ ਰਹਿਣਗੇ।

ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਦੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮਿਹਨਤ ਹੈ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਵਿੱਚ ਇਤਨੀ ਮਿਹਨਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਚੰਗਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਰੋਜ਼ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਪੁਛੋ ਕਿ- ਅਸੀਂ ਕੋਈ ਬੇਕਾਇਦੇ ਕੰਮ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ? ਨਾਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਫਸਦਾ ਹਾਂ? ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੇਖ ਲਟੂ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ ਹਾਂ? ਕਰਮਿੰਦਰੀਆਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਬੇਕਾਇਦੇ ਕੰਮ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ? ਪੁਰਾਣੇ ਪਤਿਤ ਸ਼ਰੀਰ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਲਵ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਉਹ ਵੀ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਨਾਸਕਤ ਹੋ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੱਚਾ ਪਿਆਰ ਇੱਕ ਨਾਲ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਨਾਲ ਅਨਾਸਕਤ ਪਿਆਰ। ਭਾਵੇਂ ਬੱਚੇ ਆਦਿ ਹਨ ਪਰ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਨਾਸਕਤੀ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਇਹ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਸਭ ਖਤਮ ਜੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪਿਆਰ ਸਾਰਾ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ ਰਹੇ, ਬਾਕੀ ਨਾਮਾਤਰ, ਅਨਾਸਕਤ। ਅੱਛਾ।

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਆਪਣੀ ਫ੍ਰਿਤੀ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸ਼ੁੱਧ, ਪਵਿੱਤਰ ਬਣਾਣਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਬੇਕਾਇਦੇ ਉਲਟਾ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਖਬਰਦਾਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਬੁੱਧੀ ਕਿੱਥੇ ਵੀ ਲਟਕਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।

2. ਸੱਚਾ ਪਿਆਰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਰੱਖਣਾ ਹੈ, ਬਾਕੀ ਸਭ ਤੋਂ ਅਨਾਸਕਤ, ਨਾ ਮਾਤਰ ਪਿਆਰ ਹੋ ਆਤਮ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਸਟੇਜ ਇਵੇਂ ਦੀ ਬਣਾਉਣੀ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਲਗਾਵ ਨਾ ਰਹੇ।

ਵਰਦਾਨ:- ਕਰਮ ਬੰਧਨ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਨ ਕਰ ਸਰਵ ਤੋਂ ਨਿਆਰੇ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮ ਪਿਆਰੇ ਭਵ: ਪਰਮਾਤਮ ਪਿਆਰ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜੀਵਨ ਦਾ ਆਧਾਰ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਤੱਦ ਮਿਲੇਗਾ ਜਦ ਨਿਆਰੇ ਬਣਨਗੇ। ਜੇਕਰ ਪ੍ਰਵ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਦੇ ਲਈ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਕਦੇ ਵੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝੋ ਕਿ ਹਿੰਸਾਬ ਕਿਤਾਬ ਹੈ, ਕਰਮਬੰਧਨ ਹੈ.. ਪਰ ਸੇਵਾ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਬੰਧਨ ਨਾਲ ਕਰਮਬੰਧਨ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੇਵਾਭਾਵ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਕਰਮਬੰਧਨ ਖਿੱਚਦਾ ਹੈ। ਜਿਥੇ ਕਰਮਬੰਧਨ ਹੈ ਉੱਥੇ ਦੁੱਖ ਦੀ ਲਹਿਰ ਹੈ, ਸੇਵਾ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਕਰਮਬੰਧਨ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਦੇ ਬੰਧਨ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਕੇ ਨਿਆਰੇ - ਪਿਆਰੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਪਰਮਾਤਮ ਪਿਆਰੇ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਆਤਮਾ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਸਵਸਥਿਤੀ ਦੁਆਰਾ ਹਰ ਪਰਿਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰ ਲੈਣ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ - ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਰਹਿਮਦਿਲ ਬਣੇ, ਰਹਿਮਦਿਲ ਬੱਚੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਤੋਂ ਛੁਡਾ ਕੇ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨਗੇ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀ ਹੈ? ਜੇ ਬਾਪ ਦੇ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ?

ਉੱਤਰ:- ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਦੀ ਮੰਗ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਸੁੱਖ ਮਿਲੇ। ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਸੁਣ ਕੇ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਬਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਫੁਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਕਿਵੇਂ ਦੁੱਖੀ ਤੋਂ ਸੁੱਖੀ ਬਣੇ। ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ - ਬੱਚੇ, ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆ ਵੀ ਮੇਰੀ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਹੀ ਸਭ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਣ। ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਹਾਂ, ਇਸਨੂੰ ਮੈਂ ਹੀ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬਾਪ ਪਾਵਨ ਬਣਾ ਰਹੇ ਹਨ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਬਾਪ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਭਰਾਵਾਂ - ਭਰਾਵਾਂ ਦਾ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਪਿਆਰ ਤਾਂ ਠੀਕ ਹੈ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਸਭ ਬੱਚੇ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹਨ। ਪਰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸਭ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਲਵ ਇੱਕ ਬਾਪ ਵਿੱਚ ਹੀ ਚਲਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚਿਓ, ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਇਹ ਤਾਂ ਠੀਕ ਹੈ ਤੁਸੀਂ ਭਰਾ - ਭਰਾ ਹੋ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਸ਼ੀਰਖੰਡ ਹੀ ਹੋਣਗੇ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇੰਨਾ ਪਿਆਰ ਹੈ। ਜਦੋਂਕਿ ਦੇਵਤਾਈ ਪਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪਿਆਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਭਾਈ ਭਾਈ ਬਣਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਸਮਝਣ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਹ ਸਕੂਲ ਜਾ ਵੱਡੀ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਵਾ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਯਾਦ ਕਰਦਿਆਂ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਹੀ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਹੈ - ਨਵੀਂ ਜਾ ਪੁਰਾਣੀ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆ ਬਾਪ ਦੀ ਹੈ ਤੇ ਪੁਰਾਣੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕੀ? ਬਾਪ ਹੀ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆ ਵੀ ਮੇਰੀ ਹੈ। ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਮੈਂ ਹੀ ਹਾਂ। ਭਾਵੇਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆ ਤੇ ਮੈਂ ਰਾਜ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਪਰ ਮੈਂ ਤਾਂ ਮੇਰੀ ਨਾ। ਮੇਰੇ ਬੱਚੇ ਮੇਰੇ ਇਸ ਵੱਡੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਬਹੁਤ ਸੁਖੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੁੱਖ ਵੀ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਖੇਲ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਦੁਨੀਆ ਸਾਡਾ ਘਰ ਹੈ। ਇਹ ਵੱਡਾ ਮਾਂਡਵਾ ਹੈ ਨਾ। ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਸਾਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਸਾਰੀ ਦੁਨਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਦੇ ਹਨ। ਸਭ ਚੈਤੰਨ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਬੱਚੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੁੱਖੀ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਬਾਬਾ ਸਾਨੂੰ ਛੀ ਛੀ, ਦੁੱਖੀ ਦੁਨੀਆ ਤੋਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਲੈ ਚਲੋ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਵਾ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਤਾਂ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਉਹ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਫੁਰਨਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਘਰ ਹੈ। ਬਾਪ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਸ ਬੇਹੱਦ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਾਰੇ ਦੁੱਖੀ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇਵਾ, ਸੁੱਖ ਦੇਵਾ। ਦੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਮੰਗਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਸੁੱਖ ਦਾ ਵਰਸਾ ਲੈ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਸੁੱਖ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਕੋਈ ਸੁੱਖ - ਸ਼ਾਂਤੀ ਤਾਂ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਹੀ ਤਰਸ ਆਵੇਗਾ। ਉਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਸੀਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਬਹੁਤ ਸੁੱਖੀ ਸੀ ਜਦ ਪਵਿੱਤਰ ਸੀ। ਹੁਣ ਅਪਵਿੱਤਰ ਬਣਨ ਨਾਲ ਦੁੱਖੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਕਾਮ ਚਿਤਾ ਤੇ ਬੈਠ ਕਾਲੇ ਪਤਿਤ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਬਾਪ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉੱਚਾ ਪੱਦ ਦਿੱਤਾ। ਗਾਉਂਦੇ ਵੀ ਹਨ ਨਾ ਤੁਸੀਂ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ.... ਸੁੱਖ ਘਨੇਰੇ ਸੀ। ਸੋ ਫਿਰ ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਲੈ ਰਹੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਣ ਦੁੱਖ ਘਨੇਰੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ। ਵਿਸ਼ੇ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਗੋਤੇ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੁਣ ਸਮਝ ਆਈ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਕਿ ਇਹ ਰੇਰਵ ਨਰਕ ਹੈ।

ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ - ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਨਰਕਵਾਸੀ ਹੋ ਜਾਂ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਹੋ? ਜਦ ਕੋਈ ਮਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਝੱਟ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਹੋਇਆ ਮਤਲਬ ਸਾਰੇ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋਇਆ। ਫਿਰ ਨਰਕ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਖਵਾਉਂਦੇ ਹੋ? ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰਾਜਯੋਗ ਸਿਖਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਵਿੱਚ ਹੀ ਇਹ ਨਾਲੇਜ ਹੈ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਮੈਂ ਹਾਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੀ ਅਥਾਰਿਟੀ ਹੈ। ਪਰ ਉਹ ਵੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ ਨਾ, ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਦਾ ਹੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਾਪ ਜੋ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਠਿੱਕਰ ਭਿੱਤਰ ਸਭ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਵਿਆਸ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਕੀ - ਕੀ ਗੱਲਾਂ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬਿਲਕੁਲ ਆਰਫਨ (ਯਤੀਮ) ਬਣ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਲੜਦੇ - ਝਗੜਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਦੀ ਰਚਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੋਰ ਤਾਂ ਕੋਈ ਦੱਸ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਵੀ ਪੁੱਛੋ - ਜਿਸ ਨੂੰ ਈਸ਼ਵਰ, ਭਗਵਾਨ, ਰਚਤਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ? ਕੀ ਠਿੱਕਰ - ਭਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਈਸ਼ਵਰ ਕਹਿਣਾ ਹੀ ਜਾਣਨਾ ਹੈ? ਪਹਿਲੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਤਾਂ

ਸਮਝੋ। ਮਨੁੱਖ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ ਤਾਂ ਜਾਨਵਰ ਆਦਿ ਸਭ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਸੁੱਖੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਮਨੁੱਖ, ਇਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫਰਨੀਚਰ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਹੁਕਾਰ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਫਰਨੀਚਰ ਵੀ ਚੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਬਿਲਕੁਲ ਸੁੱਖੀ ਵਿਸ਼ਵ ਦੇ ਮਾਲਿਕ ਬਣਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਕੋਲ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਸੁਖਦਾਈ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਦੁੱਖਦਾਈ ਚੀਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਨਰਕ ਹੈ ਹੀ ਗੰਦੀ ਦੁਨੀਆ।

ਬਾਪ ਆਕੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਭਗਵਾਨ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਹੈ, ਉਹ ਹੀ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਹੈ। ਸਵਰਗ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਵੀ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸ੍ਵਗੁਣ ਸੰਪੰਨ....। ਮੰਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੀ ਉਪਮਾ, ਆਪਣੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰੀ ਹਨ। ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟਾਚਾਰੀ, ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਤਾਂ ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਾਰੇ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਵੀ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਤੁਹਾਡਾ ਸੰਨਿਆਸ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਆਕੇ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਹੈ ਹਨਯੋਗ, ਹੱਦ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ। ਉਹ ਧਰਮ ਹੀ ਦੂਜਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਕਿਨੀਆਂ ਧਰਮਾਂ ਵਿੱਚ ਘੁੱਸ ਪਏ ਹੋ। ਆਪਣੇ ਭਾਰਤ ਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੇ ਸਥਾਪਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਧਰਮ ਹੈ ਹੀ ਚਾਰ - ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ, ਇਸਲਾਮੀ, ਬੋਧੀ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਚਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆ ਆਇਲੈਂਡ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਰਾਵਣ ਦਾ ਰਾਜ ਹੈ। ਰਾਵਣ ਵੇਖਿਆ ਹੈ? ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਜਲਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਸਭ ਤੋਂ ਪੁਰਾਣਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਕਿਉਂ ਜਲਾਉਂਦੇ ਹਾਂ? ਸਮਝ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਨਾ - ਇਹ ਕੌਣ ਹੈ? ਕੱਦੋਂ ਤੋਂ ਜਲਾਉਂਦੇ ਆਏ ਹਨ? ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਪਰੰਪਰਾ ਤੋਂ। ਅਰੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵੀ ਕੋਈ ਹਿਸਾਬ ਤਾਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇ ਬੱਚੇ। ਤੁਹਾਡੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਪੁੱਛੇ ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ? ਅਰੇ, ਅਸੀਂ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹਾਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਠਹਿਰੇ ਨਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕਿਸਦਾ ਬੱਚਾ ਹੈ? ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ। ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੋਤਰੇ ਠਹਿਰੇ। ਸਾਰੀ ਆਤਮਾਵਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰਜਾਪਿਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੈ ਨਾ। ਇੰਨੀ ਪ੍ਰਜਾ ਕਿਵੇਂ ਰਚਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਅਡਾਪਸ਼ਨ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਅਡਾਪਟ ਕਰਦੇ ਹਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੁਆਰਾ। ਮੇਲਾ ਵੀ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਮੇਲਾ ਉੱਥੇ ਲੱਗਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਬ੍ਰਹਮਪੁੱਤਰਾ ਵੱਡੀ ਨਦੀ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਜਾਕੇ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਸੰਗਮ ਵਿੱਚ ਮੇਲਾ ਲੱਗਣਾ ਵੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੇਲਾ ਇੱਥੇ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਬੈਠੇ ਹਨ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵੱਡੀ ਮੰਮੀ ਵੀ ਤਾਂ ਇਹ ਹੀ ਹੈ। ਪਰ ਮੇਲ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਮਮਾ ਨੂੰ ਮੁਕਰਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਾਂਭੋ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਦਗਤੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਦੇਵਤੇ ਹਨ ਡਬਲ ਅਹਿੰਸਕ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਰਾਵਣ ਹੁੰਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਭਗਤੀ ਤੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਰਾਤ, ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਦਿਨ। ਗਿਆਨ ਸਾਗਰ ਇੱਕ ਬਾਪ ਹੀ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਈ ਫਿਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਸਰਵ ਵਿਆਪੀ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਇਹ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ ਹੈ ਨਾ। ਸ਼ਿਵ ਜਯੰਤੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੇ ਜਰੂਰ ਕੋਈ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤੀ ਦਾ ਅਧਾਰ ਲੈਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਮੈਂ ਕੋਈ ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਅਧਾਰ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਬੱਚਾ ਹੈ ਨਾ। ਮੈਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸੋ ਵੀ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਮਨੁੱਖ ਭਗਵਾਨ ਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਯਥਾਰਥ ਕੋਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਤਦ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਯਦਾ ਯਦਾਹੀ.... ਮੈਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਭਾਰਤ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਅਪਰੰਪਾਰ ਹੈ।

ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਦੇਹ ਦਾ ਅਹੰਕਾਰ ਕਿੰਨਾ ਹੈ - ਮੈਂ ਫਲਾਣਾ ਹਾਂ, ਇਹ ਹਾਂ! ਹੁਣ ਬਾਪ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੇਹੀ - ਅਭਿਮਾਨੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਿੱਠੇ - ਮਿੱਠੇ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਗਿਆਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਰਾਜ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆ। ਸਤਯੁਗ ਹੈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ। ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੀ ਸੀ। 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਫਿਰ ਵਿਆਸ ਨੇ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਲੱਖਾਂ ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਹੈ। ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਹੈ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਦਾ ਕਲਪ। ਮਨੁੱਖ ਬਿਲਕੁਲ ਅਗਿਆਨ ਦੀ, ਕੁੰਭਕਰਨ ਦੀ ਨੀਂਦ ਵਿੱਚ ਸੁਤੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਸੁਣੇਗਾ ਤਾਂ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ ਇਸਲਈ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਹੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਭਗਤੀ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਹੀ ਚਮਾਟ ਮਾਰੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪੂਜਯ ਬਣਾਇਆ, ਤੁਸੀਂ ਫਿਰ ਪੂਜਾਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਵੀ ਖੋਲ ਹੈ। ਕੋਈ - ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਨਰਮ ਦਿਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਖੋਲ ਵੇਖਕੇ ਵੀ ਰੋ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿੰਨ ਰੋਇਆ ਤਿੰਨ ਖੋਇਆ। ਸਤਯੁਗ ਵਿੱਚ ਰੋਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਵੀ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਰੋਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਰੋਂਦੇ ਹਨ ਦਵਾਪਰ - ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ। ਸਤਯੁਗੀ ਕਦੇ ਰੋਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਰੋਣ ਦੀ ਫੁਰਸਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ। ਅਚਾਨਕ ਮਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ। ਹਾਏ ਰਾਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਣਗੇ। ਵਿਨਾਸ਼ ਇਵੇਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਜਰਾ ਵੀ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਹਸਪਤਾਲ ਆਦਿ ਤਾਂ ਰਹਿਣਗੇ ਨਹੀਂ ਇਸਲਈ ਚੀਜ਼ਾਂ ਹੀ ਐਸੀਆਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਬਾਂਦਰਾਂ ਦੀ ਮੈਂ ਸੈਨਾ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ, ਰਾਵਣ ਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣ ਦੇ ਲਈ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤੁਹਾਨੂੰ ਯੁਕਤੀ ਦੱਸਦੇ ਹਨ - ਰਾਵਣ ਤੇ ਜਿੱਤ ਕਿਵੇਂ ਪਾਉਣੀ ਹੈ? ਸਾਰੀਆਂ ਸੀਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰਾਵਣ ਦੀਆਂ ਜੰਜੀਰਾਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰੀ ਸਮਝਣ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਹੀ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹਿਅਰ ਨੇ ਇਵਲ....ਜਿੰਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਤੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਕੋਈ

ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਕੰਨ ਬੰਦ ਕਰ ਲਵੋ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਬਣੋਗੇ। ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਸ਼੍ਰੀ ਸ਼੍ਰੀ ਦਾ ਟਾਈਟਲ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅੱਛਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ ਅਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਕਿੰਨਾ ਵੰਡਰਫੁਲ ਹਾਰ - ਜਿੱਤ ਦਾ ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਖੇਲ ਹੈ ਜੋ ਬਾਪ ਹੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਰਹਿਮਦਿਲ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾ ਕੇ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਬਹੁਤ - ਬਹੁਤ ਲਵ ਰੱਖਣਾ ਹੈ।

2. ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ ਰੋਇਆ ਤਿੰਨ ਖੋਇਆ ਇਸਲਈ ਕਿਵੇਂ ਦੀ ਵੀ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ ਹੋਵੇ ਤੁਸੀਂ ਰੋਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਪਰਮਪੂਜਯ ਬਣ ਪਰਮਾਤਮ ਪਿਆਰ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸੰਪੂਰਨ ਸਵੱਛ ਆਤਮਾ ਭਵ:
ਸਦਾ ਇਹ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਵੇ ਕਿ ਮੈਂ ਪੂਜਯ ਆਤਮਾ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਰੂਪੀ ਮੰਦਰ ਵਿੱਚ ਵਿਰਾਜਮਾਨ ਹਾਂ। ਇਵੇਂ ਦੀ ਪੂਜਯ ਆਤਮਾ ਹੀ ਸਰਵ ਦੀ ਪਿਆਰੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜੜ ਮੂਰਤੀ ਵੀ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰੀ ਲੱਗਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਭਲਾ ਝਗੜਦੇ ਹਨ ਪਰ ਮੂਰਤੀ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ ਮਨ - ਬੁੱਧੀ ਸੰਪੂਰਨ ਸਵੱਛ ਬਣੀ ਹੈ, ਜਰਾ ਵੀ ਅਸਵੱਛਤਾ ਮਿਕਸ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਜੇ ਇਵੇਂ ਸੰਪੂਰਨ ਸਵੱਛ ਹਨ ਉਹ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮ ਪਿਆਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਹਨ।

ਸਲੋਗਨ:- ਗਿਆਨ ਦੇ ਖਜਾਨੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨ ਕਰ ਹਰ ਸਮੇਂ, ਹਰ ਕਰਮ ਸਮਝ ਨਾਲ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਗਿਆਨੀ - ਤੂ - ਆਤਮਾ ਹੈ।

ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:- "ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਤੁਹਾਨੂੰ ਹਾਲੇ ਅੱਲਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਸੁਲਟੇ ਬਣੇ ਅਰਥਾਤ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ, ਦੇਹ ਸਮਝਣਾ ਹੀ ਉਲਟਾ ਬਣਨਾ ਹੈ"

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਕਿਸ ਇੱਕ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਾਲੇ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਵੈਰਾਗੀ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ?

ਉੱਤਰ:- ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆ ਹੁਣ ਹੋਪਲੇਸ ਹੈ, ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਇਹ ਗੱਲ ਸਮਝ ਲਈ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਵੈਰਾਗੀ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਹੁਣ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਸ ਰੁਦ੍ਰ ਗਿਆਨ ਯੱਗ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆ ਸਵਾਹਾ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੀ ਇੱਕ ਗੱਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗੀ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗੀ। ਤੁਹਾਡੀ ਦਿਲ ਇਸ ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਗਈ ਹੈ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਉਦੋਂ ਤਾਂ ਹੈ ਡਬਲ ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਦੋ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਦੋਵੇਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ ਸਵਧਰਮ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤ। ਬੱਚੇ ਉੱਥੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ। ਬਾਪ ਵੀ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਦਾ ਪਾਵਨ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਜੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਮਾਤਰ ਹਨ, ਉਹ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈ ਅਪਵਿੱਤਰ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਬੱਚੇ, ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਆਤਮਾ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਨਾ। ਉਹ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਬਾਪ ਹੈ ਅਤੇ ਸਭ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਵੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਭ ਦਾ ਬਾਪ ਦੇ ਵਰਸੇ ਤੇ ਹੱਕ ਜਰੂਰ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਕੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ? ਬੱਚੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਬਾਪ ਹੈ ਹੀ ਸਵਰਗ ਦਾ ਰਚਿਅਤਾ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਸਵਰਗ ਦਾ ਵਰਸਾ ਹੀ ਦੇਣਗੇ ਅਤੇ ਦੇਣਗੇ ਵੀ ਜਰੂਰ ਨਰਕ ਵਿੱਚ। ਨਰਕ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਰਾਵਣ ਨੇ। ਇਸ ਵਕਤ ਸਾਰੇ ਨਰਕਵਾਸੀ ਹਨ ਨਾ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਵਰਸਾ ਰਾਵਣ ਤੋਂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਨਰਕ ਅਤੇ ਸਵਰਗ ਦੋਵੇਂ ਹਨ। ਇਹ ਕੌਣ ਸੁਣਦੇ ਹਨ? ਆਤਮਾ। ਅਗਿਆਨ ਕਾਲ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸਭ ਕੁਝ ਆਤਮਾ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਪਰੰਤੂ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਮਝਦੇ ਹਨ - ਸ਼ਰੀਰ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਸਵਧਰਮ ਹੈ ਸ਼ਾਂਤ। ਇਹ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਾਂਤੀਧਾਮ ਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੱਚਖੰਡ ਹੀ ਫਿਰ ਝੂਠਖੰਡ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਸੱਚਖੰਡ ਸੀ ਫਿਰ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਝੂਠ ਖੰਡ ਵੀ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਕਾਮਨ ਗੱਲ ਹੈ। ਮਨੁੱਖ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ ! ਕਿਉਂਕਿ ਆਤਮਾ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਪੱਥਰਬੁੱਧੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿਸਨੇ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਸਵਰਗ ਬਣਾਇਆ, ਪੂਜਯ ਬਣਾਇਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਫਿਰ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣਾ ਗਾਲੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਕਿਸੇ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਡਰਾਮਾ ਕਿਵੇਂ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਕਿਵੇਂ ਪੁਜਯ ਤੋਂ ਪੁਜਾਰੀ ਬਣੇ। ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅੱਜ ਤੋਂ 5 ਹਜ਼ਾਰ ਸਾਲ ਪਹਿਲੋਂ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ, ਕਲ੍ਹ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਮਨੁੱਖ ਬਿਲਕੁਲ ਭੁੱਲੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਹ ਸ਼ਾਸਤਰ ਆਦਿ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਲਈ ਬੈਠ ਬਣਾਏ ਹਨ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਹੈ ਹੀ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ ਲਈ, ਨਾ ਕੀ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਦੇ ਲਈ। ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਦਾ ਸ਼ਾਸਤਰ ਬਣਦਾ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਬਾਪ ਹੀ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਕੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਾਲੇਜ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਦੇਵਤਾ ਪਦ ਦੇ ਲਈ। ਬਾਪ ਪੜ੍ਹਾਈ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਤਕਰੀਬਨ ਲੋਪ ਜੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ਾਸਤਰ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤਾਂ ਹੈ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬਧ। 21 ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਲਈ ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਪਿੱਛੋਂ ਫਿਰ ਰਾਵਣ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ। ਜਿਸਨੂੰ ਸੰਨਿਆਸੀ ਲੋਕ ਕਾਗ ਵਿਸ਼ਟਾ ਸਮਾਨ ਸੁੱਖ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਦੁੱਖ ਹੀ ਦੁੱਖ ਹੈ, ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਹੀ ਦੁੱਖਧਾਮ ਹੈ। ਕਲਯੁੱਗ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੈ ਦਵਾਪਰ, ਉਸਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਸੈਮੀ ਦੁੱਖਧਾਮ। ਇਹ ਹੈ ਫਾਈਨਲ ਦੁੱਖਧਾਮ। ਆਤਮਾ ਹੀ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਸੀਤੀ ਚੜ੍ਹਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਚੱਕਰ ਨੇ ਫਿਰ ਫਿਰਨਾ ਜਰੂਰ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸੀ, ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦਾ ਰਾਜ ਸੀ। ਦੁੱਖ ਦਾ ਨਾਮ ਨਿਸ਼ਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਇਸਲਈ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਸ਼ੇਰ - ਬੱਕਰੀ ਇੱਕਠੇ ਜਲ ਪੀਂਦੇ ਹਨ। ਉੱਥੇ ਹਿੰਸਾ ਦੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਅਹਿੰਸਾ ਪਰਮੇ ਦੇਵੀ - ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਹੈ ਹਿੰਸਾ। ਪਹਿਲੀ - ਪਹਿਲੀ ਹਿੰਸਾ ਹੈ ਕਾਮ ਕਟਾਰੀ ਚਲਾਉਣਾ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਵਿਕਾਰੀ ਕੋਈ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਾਂ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ-ਆਪ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰਵਿਕਾਰੀ। ਇਹ ਕਲਯੁੱਗ ਹੈ ਆਇਰਨ ਏਜਡ ਵਰਲਡ। ਇਹਨਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਗੋਲਡਨ ਏਜ ਤਾਂ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਡਰਾਮਾ ਹੀ ਇਵੇਂ ਦਾ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ ਹੈ ਸ਼ਿਵਾਲਿਆ। ਉੱਥੇ ਸਭ ਹਨ ਪਾਵਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਚਿੱਤਰ ਵੀ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਾਲਿਆ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦਾ ਵੀ ਚਿੱਤਰ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਨੇਕ ਨਾਮ ਦੇ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਨਾਮ ਹੈ ਇੱਕ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ ਮੱਧ ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਣ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਆਕੇ ਤੁਹਾਡੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੋ ਹੋ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਆਓ। ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਭ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਨਾਸ਼ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਇਹ ਉਹ ਹੀ ਮਹਾਭਾਰਤ ਲੜਾਈ ਹੈ। ਫਿਰ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ -ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਵੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਰਾਜਿਆਂ ਦਾ ਰਾਜਾ ਬਣਾਉਣ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ।

ਅੱਜਕਲ ਤਾਂ ਮਹਾਰਾਜਾ, ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਆਦਿ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਹਾਲੇ ਤਾਂ ਪ੍ਰਜਾ ਦਾ ਪਰਜਾ ਤੇ ਰਾਜ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਸਾਲਵੇਂਟ ਸੀ। ਹੀਰੋ ਜਵਾਹਰਤਾਂ ਦੇ ਮਹਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸੀ ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਹੀ ਪੁਰਾਣੀ ਬਣੀ ਹੈ। ਹਰ ਚੀਜ਼ ਪੁਰਾਣੀ ਤਾਂ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਮਕਾਨ ਨਵਾਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਫਿਰ ਆਖਿਰ ਤਾਂ ਉੱਮਰ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਕਿਹਾ ਜਾਵੇਗਾ ਇਹ ਨਵਾਂ ਹੈ, ਇਹ ਅੱਧਾ ਪੁਰਾਣਾ ਹੈ ਇਹ ਮਾਧਿਅਮ ਹੈ। ਹਰ ਇੱਕ ਚੀਜ਼ ਸਤੇ, ਰਜੇ, ਤਮੇਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਭਗਵਨੁਵਾਚ ਹੈ ਨਾ। ਭਗਵਾਨ ਮਤਲਬ ਭਗਵਾਨ। ਭਗਵਾਨ ਕਿਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਇੱਥੇ ਹੈ ਪ੍ਰੈਜੀਡੈਂਟ, ਪ੍ਰਾਇਮ ਮਿਨਿਸਟਰ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਢੇਰ ਮਿਨਿਸਟਰ... ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਹਨ ਯਥਾ ਰਾਜਾ ਰਾਣੀ ... ਫਰਕ ਤਾਂ ਬਾਪ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਸਤਯੁੱਗ ਦੇ ਜੋ ਮਾਲਿਕ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਿਨਿਸਟਰ ਅਡਵਾਈਜ਼ਰ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਵੇਲੇ ਹੀ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਤਾਕਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਉਹ ਪਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵਕਤ ਬਾਪ ਤੋਂ ਉੱਚ ਰਾਏ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉੱਚ ਪਦ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਰਾਏ ਲੈਣਗੇ ਨਹੀਂ। ਉੱਥੇ ਵਜ਼ੀਰ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਵਜ਼ੀਰ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਵਾਮ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅਕਲ ਚਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਮੂਲ ਗੱਲ ਹੈ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੀ। ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਨਾਲ ਹੀ ਵਿਕਾਰ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਮ ਹੈ ਨੰਬਰਵਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਕਾਮ ਮਹਾਸ਼ਤਰੂ ਹੈ ਇਸਤੇ ਜਿੱਤ ਪਾਉਣੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੇ ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝੋ। ਚੰਗੇ ਤੇ ਬੁਰੇ ਸੰਸਕਾਰ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਹੀ ਕਰਮਾਂ ਨੂੰ ਕੁੱਟਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਹੈ ਸੁੱਖਧਾਮ। ਬਾਪ ਆਕੇ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁੱਖਧਾਮ, ਸਾਂਤੀਧਾਮ ਦਾ ਵਾਸੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਡਾਇਰੈਕਟ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਭਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਬੁੱਧੀ ਹੋ ਬੈਠੋ, ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਛੱਡੋ। ਇਹ ਦੇਹ ਵਿਨਾਸ਼ੀ ਹੈ, ਤੁਸੀਂ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਆਤਮਾ ਹੋ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵਿੱਚ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਗਿਆਨ ਦਾ ਪਤਾ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਭਗਤੀ ਨੂੰ ਹੀ ਗਿਆਨ ਸਮਝ ਲਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ - ਭਗਤੀ ਵੱਖ ਹੈ, ਗਿਆਨ ਨਾਲ ਤਾਂ ਸਦਗਤੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਦਾ ਸੁੱਖ ਹੈ ਅਲਪਕਾਲ ਦੇ ਲਈ ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਪ ਆਤਮਾ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ, ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਦੇ ਲਈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਮਿਲਿਆ, ਉਹ ਪੂਰਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਬਾਪ ਵਰਸਾ ਦੇਣ ਲਈ ਆਏ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਵਿੱਤਰਤਾ, ਸੁੱਖ, ਸਾਂਤੀ ਸਭ ਮਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਬੱਚੇ, ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਤਾਂ ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਬਣਨੀ ਹੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਇਸ ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਤੋਂ ਦਿਲ ਨੂੰ ਹਟਾ ਕੇ ਪਰਿਸਤਾਨ ਨਵੀਂ ਦੁਨਿਆਂ ਨਾਲ ਮਮਤਾ ਲਗਾਓ। ਜਿਵੇਂ ਲੈਕਿਕ ਬਾਪ ਨਵਾਂ ਮਕਾਨ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਬੁੱਧੀਯੋਗ ਪੁਰਾਣੇ ਮਕਾਨ ਤੋਂ ਨਿਕਲ ਨਵੇਂ ਮਕਾਨ ਵਿੱਚ ਲਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਫਿਸ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਹੋਣਗੇ ਤਾਂ ਬੁੱਧੀ ਨਵੇਂ ਮਕਾਨ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਹ ਹੈ ਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ। ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਤਾਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨਿਆਂ ਸਵਰਗ ਰਚ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਹੁਣ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨਿਆਂ ਤੋਂ ਸਬੰਧ ਤੋੜ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨਾਲ ਜੋੜੋ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਨਵੀਂ ਦੁਨਿਆਂ ਸਵਰਗ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਹੁਣ ਇਹ ਸਾਰੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨਿਆਂ ਇਸ ਰੁਦ੍ਰ ਗਿਆਨ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਸਵਾਰਾ ਹੋਣੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਝਾੜ ਤਮੇਂਪ੍ਰਧਾਨ ਜੜ੍ਹਜੜ੍ਹੀਭੂਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਨਵਾਂ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਹਨ ਨਵੀਂ ਦੁਨਿਆਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ। ਜਿਵੇਂ ਮਨੁੱਖ ਬੀਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੋਪਲੈਸ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਚਨਾ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਹੈ। ਉਵੇਂ ਦੁਨਿਆਂ ਵੀ ਹੁਣ ਹੋਪਲੈਸ ਹੈ। ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਕਿਉਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਹ ਹੈ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਸੰਨਿਆਸ। ਉਹ ਹਠਯੋਗੀ ਸਿਰਫ਼ ਘਰਬਾਰ ਛੱਡ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨਿਆਂ ਦਾ ਹੀ ਸੰਨਿਆਸ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨਿਆਂ ਤੋਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨਿਆਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਤੇ ਓਬੀਡੀਐਂਟ ਸਰਵੈਂਟ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਤੇ ਆਇਆ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ - ਬਾਬਾ ਅਸੀਂ ਪਤਿਤ ਬਣ ਗਏ ਹਾਂ, ਤੁਸੀਂ ਪਤਿਤ ਦੁਨਿਆਂ ਅਤੇ ਪਤਿਤ ਸ਼ਰੀਰ ਵਿੱਚ ਆਓ। ਨਿਮੰਤਰਣ ਵੇਖੋ ਕਿਵੇਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ! ਪਤਿਤ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਰਾਵਣ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਜਲਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਬਹੁਤ ਕੜਾ ਦੁਸ਼ਮਣ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਇਹ ਰਾਵਣ ਆਇਆ ਹੈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਦਿ-ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੁੱਖ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਵਿਸ਼ੇ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਗੋਤੇ ਖਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਵਿਸ਼ ਛੱਡ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਿਓ। ਅੱਧਾਕਲਪ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਤੁਸੀਂ ਵਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਕਾਰਣ ਕਿੰਨੇ ਦੁੱਖੀ ਬਣ ਗਏ ਹੋ। ਇਤਨੇ ਮਤਵਾਲੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹੋ ਜੋ ਗਾਲੀ ਬੈਠ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਗਾਲੀ ਵੀ ਇੰਨੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋ ਜੋ ਕਮਾਲ ਕਰਦੇ ਹੋ ਜੋ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਵਿਸ਼ਵ ਦਾ ਮਾਲਿਕ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਗਾਲੀਆਂ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਲਈ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ 84 ਲੱਖ ਜੂਨਾਂ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਹੰਸੀ ਵਿੱਚ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਚੰਗੇ ਤੇ ਬੁਰੇ ਸੰਸਕਾਰ - ਸੁਭਾਅ ਆਤਮਾ ਦੇ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ 84 ਜਨਮ ਭੋਗਦੇ ਹਾਂ। ਆਤਮਾ ਹੀ ਇੱਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਸਰਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਹੁਣ ਬਾਪ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ। ਡਰਾਮਾ ਦੇ ਪਲੈਨ ਅਨੁਸਾਰ ਫਿਰ ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਜੋ ਉਲਟੇ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੁਲਟੇ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਰਾਵਣ ਉਲਟਾ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਸੁਲਟਾ ਬਨਣ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਸਿੱਧੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਇੱਕ ਨਾਟਕ ਹੈ। ਇਹ ਗਿਆਨ ਬਾਪ ਹੀ ਬੈਠ ਦੱਸਦੇ ਹਨ। ਭਗਤੀ, ਭਗਤੀ ਹੈ। ਗਿਆਨ, ਗਿਆਨ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਇੱਕ ਤਲਾਬ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਪਰੀਆਂ ਬਣ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਫਿਰ ਕਹਿ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਪਾਰਵਤੀ ਨੂੰ ਅਮਰਕਥਾ ਸੁਣਾਈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਅਮਰਕਥਾ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹੋ ਨਾ। ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਪਾਰਵਤੀ ਨੂੰ ਅਮਰਕਥਾ ਸੁਣਾਈ ਕੀ! ਇਹ ਤਾਂ ਬੇਹੱਦ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ। ਅਮਰਲੋਕ ਹੈ ਸਤਯੁੱਗ, ਮ੍ਰਿਤੁਲੋਕ ਹੈ ਕਲਯੁੱਗ। ਇਸਨੂੰ ਕੰਢਿਆਂ ਦਾ ਜੰਗਲ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਪਰਮਪਿਤਾ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਹੋ ਭਗਵਾਨ। ਪਰੰਤੂ

ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ। ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸੀ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਾਪ ਨੇ ਆਕੇ ਸੁਲਟੇ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਅੱਲਾ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅੱਲਾ ਪੜ੍ਹਾਕੇ ਅੱਲਾ ਪਦ ਦੇਣਗੇ ਨਾ। ਪਰੰਤੂ ਭਗਵਾਨ ਇੱਕ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂਨੂੰ (ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ) ਭਗਵਾਨ- ਭਗਵਤੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਪੁਨਰਜਨਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਮੈਂ ਹੀ ਇੰਨਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਕੇ ਦੈਵੀਗੁਣਾਂ ਵਾਲਾ ਬਣਾਇਆ ਹੈ।

ਤੁਸੀਂ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮਚਰੀ ਹੋ। ਬਾਪ ਦੇ ਵਰਸੇ ਦੇ ਹਕਦਾਰ ਹੋ। ਮਨੁੱਖ ਤਾਂ ਘੋਰ ਹਨੁਰੇ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਆਸੂਰੀ ਸੰਪਰਦਾਇ ਹੈ ਨਾ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਲਯੁੱਗ ਤਾਂ ਹਾਲੇ ਰੇਗਤੀ ਪਹਿਣਦੇ ਹਨ(ਛੋਟੇ ਬੱਚੇ ਵਾਂਗੂੰ ਗੋਡਿਆਂ ਦੇ ਭਾਰ ਚਲਣਾ), ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਹਾਲੇ ਬਹੁਤ ਸਾਲ ਪਏ ਹਨ। ਕਿੰਨਾਂ ਅਗਿਆਨ ਹਨੁਰੇ ਵਿੱਚ ਸੁੱਤੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਖੇਲ ਹੈ। ਸੋਝਰੇ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਹਨੁਰੇ ਵਿੱਚ ਰਾਤ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਅਤੇ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਪਹਿਲੋਂ - ਪਹਿਲੋਂ ਤਾਂ ਹਰੇਕ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਬਾਪ ਦਾ ਪਰਿਚੈ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਦੋ ਬਾਪ ਤਾਂ ਹਰੇਕ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਹੱਦ ਦਾ ਸੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਹੀ ਸੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਸ਼ਿਵਰਾਤਰੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਬਾਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਸਵਰਗ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ। ਜੇ ਸਵਰਗ ਪਾਸਟ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਫਿਰ ਤੋਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਹੈ ਤਮੋਧਾਨ ਦੁਨੀਆਂ ਨਰਕ। ਡਰਾਮਾ ਪਲੈਨ ਅਨੁਸਾਰ ਜਦੋਂ ਐਕੁਰੇਟ ਸਮਾਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਮੈਂ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਤੇ ਹਾਂ ਨਿਰਾਕਾਰ। ਮੈਨੂੰ ਮੁੱਖ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬੈਲ ਦਾ ਮੂੰਹ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਮੂੰਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ (ਬ੍ਰਹਮਾ) ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ, ਜੋ ਬਹੁਤ ਜਨਮਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਵਾਣਪ੍ਰਸਥ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਆਪਣੇ ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਡਾਇਰੈਕਟ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਵੇਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਵਿਚੋਂ ਮਮਤਵ ਕੱਢ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ ਜੋ ਕਦੇ ਕਰਮ ਕੁੱਟਣੇ ਨਹੀਂ ਪੈਣ।

2. ਜਿਵੇਂ ਬਾਪ ਡਰਾਮੇ ਤੇ ਅਟੱਲ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਣ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ, ਗਾਲੀ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਅਪਕਾਰੀਆਂ ਤੇ ਵੀ ਉਪਕਾਰ ਕਰਦੇ, ਇਵੇਂ ਦੇ ਬਾਪ ਸਮਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ, ਇਹ ਐਕੁਰੇਟ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸ੍ਰਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ ਦਾ ਬੀਜ ਪਾਉਣ ਵਾਲੇ ਮਾਸਟਰ ਦਾਤਾ ਭਵ:
ਫਲ ਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਾ ਕਰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਸੁਭ ਭਾਵਨਾ ਦਾ ਬੀਜ ਹਰ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦੇ ਜਾਓ। ਸਮੇਂ ਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ ਨੇ ਜਾਗਣਾ ਹੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਆਪੇਜਿਸ਼ਨ ਵੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਰਹਿਮ ਦੀ ਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਛੱਡਣੀ ਹੈ, ਇਹ ਆਪੇਜਿਸ਼ਨ, ਇੰਸਲਟ, ਗਾਲੀਆਂ ਖਾਦ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨਗੀਆਂ ਅਤੇ ਚੰਗਾ ਫਲ ਨਿਕਲੇਗਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗਾਲੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਉਹਨੇ ਗੁਣ ਗਾਉਣਗੇ, ਇਸ ਲਈ ਹਰ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵਿ੍ਤੀ ਦੁਆਰਾ, ਵਾਇਬਰੇਸ਼ਨਜ਼ ਦੁਆਰਾ, ਵਾਣੀ ਦੁਆਰਾ ਮਾਸਟਰ ਦਾਤਾ ਬਣ ਦਿੰਦੇ ਚਲੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਦਾ ਪ੍ਰੇਮ, ਸੁੱਖ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਅਤੇ ਆਨੰਦ ਦੇ ਸਾਗਰ ਵਿੱਚ ਸਮਾਏ ਹੋਏ ਬੱਚੇ ਹੀ ਸੱਚੇ ਤਪੱਸਵੀ ਹਨ ।
